

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yarım Gecelik Aşk

"Bu ikilinin şimdiye
kadar yazdığı en iyi
romantik komedi."
—HELLOGIGGLES

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA LAUREN

birinci bölüm

Millie

Ben ilkokuldayken en yakın arkadaşım Alison Kim atlara takıntılıydı. Tipik bir *binici kızdı* işte – o tipleri bilirsiniz. Özel dersler alır, okula kovboy çizmeleriyle gelir ve üzerinde daima hafif bir ahır kokusu taşırdı. Bunun ille de kötü bir şey olması *şart* değildi ama Middleton İlkokul öğrencileri arasında kesinlikle eşi benzeri bulunmayan bir durumdu. Odası at resimleriyle doluydu ve tüm kıyafetleri at temalıydı. Koleksiyon kartları ve figür oyuncakları vardı. Kız tamamen *kendini adamıştı* ve atlarla ilgili bir soruyu yanıtlaması için her an ona başvurulabilir ya da binicilikle ilgili bir bilgiyi bir çırpıda ezbere verebilirdi.

Atların doğduktan altı saat sonra koşabileceklerini biliyor muydun?
Yoo.

Peki ya dişleri – dişlerinin bir atın başında beyinden daha fazla yer kapladığını biliyor muydun? Bunu da biliyordum.

Küçük kızların çoğu bir noktada *bir şeylere* takıntılı olur ve genelde hiç sorgulanmaz. Yavru köpekler: Standart. Prensesler de sık sık idolleştirilir. Erkek müzik gruplarına takmak ise hiç

sürpriz değildir. Ebeveynlerine bir midilli ya da tek boynuzlu at için yalvarmak normaldir.

Sanırım ben asla normal olmadım. Ben mi? Ben seri katillere takıntılıydım.

Daha açık olmam gerekirse, kadın seri katil fikrine takıntılıydım. *Seri katil* ifadesini duyunca çoğumuzun zihninde muhtemelen bir erkek canlanır. Bunda şaşılacak bir şey yok – gerçekçi olalım, dünyadaki kötülüğün en az yüzde doksan ikisinden erkekler sorumlu. Ne de olsa kadınlar yüzyıllar boyunca bakımı üstlenmeleri, duygusal bir köprü oluşturmaları ve koruyup kollayan olmaları için sosyal olarak programlandılar, o nedenle de bir kadının bir can yaratmak yerine aldığını duyduğumuzda bu içgüdüsel olarak şok edici bir şey gibi geliyor.

Bu özel hayranlığım yedinci sınıfın tiyatro dersinde Lizzie Borden'ı* canlandırdığım sıralarda başladı. Orijinal bir müzikaldi –eksantrik demenin az kalacağı öğretmenimizin parlak zihninin bir eseri– ve ben de başrolü kapmışım. Ondan önce, cinayet fikri zihnimde hâlâ tam oturmamış ve şekilsiz bir şeydi. Fakat daima çalışkan bir çocuk olarak Lizzie Borden'la ilgili bulabildiğim her şeyi yalayıp yutmuştum. Dehşet verici baltalı cinayetler, etkileyici yargılama süreci, *aklanması*. O güne kadar cinayetlerinin hâlâ faili meçhul kalması zihnimdeki çarkların dönmesi için yeterliydi: Genellemeye vurursak, erkek zihnindeki hangi farklılık onları yalnızca daha saldırgan değil aynı zamanda seri şiddet eylemi göstermeye daha yatkın kılıyordu? Ve bir kadında aynı düğmeyi tetikleyen şey neydi? Bu nedenle, gençken konu hakkında bulabildiğim tüm kitapları okumuş, tüm suç ve gizem dizilerini izlemiştim. Şimdi tam da bu nedenle UC Santa Barbara Üniversitesi'nde suçbilim dersi veriyor ve çocukluğumda beni büyüleyen o kadın hakkında kendi kitabımı yazıyordum.

Ayrıca muhtemelen şu anda gerçek bir randevuda keyfime

* 1890'larda babasını ve üvey annesini baltayla öldürmekten yargılanan Amerikalı kadın. –çn

bakmak yerine kesinlikle yalnızca arkadaşım olan dört en iyi erkek dostumla şişenin dibini bulmamın da nedeni buydu.

Hiçbir erkek ilk buluşmanın *bana biraz kendinden bahset* bölümünde, "Tezimi seri cinayetlerde cinsiyet farklılıkları üzerine yazdım," gibi bir şey duymak istemezdi.

"Millie."

"Mills?"

Dikkatimi önce Ed'in sesi çekti ve ardından Reid'inkine odaklandım. "Evet?"

Reid Campbell –az önce bahsettiğim, sadece arkadaşım olan en iyi erkek dostlarımdan biri, o gece orada kutlama yapmamızın sebebi ve hem zeki hem yakışıklı olmanın hiç de adil olmadığına dair genlerine hiçbir bildiri gitmemiş adam– masanın diğer tarafından bana sırtıyordu.

"Piyonunu seçecek misin yoksa tüm gece ağzın bir karış açık duvara mı bakacaksın?" Hâlâ bekliyor, hâlâ gülümsüyordu. Masanın üstündeki oyun tahtasını ve dağıtmaya başladığı pastel renkli paraları ancak şimdi fark edebilmişim.

Görünüşe göre dalıp gitmişken Monopoly oynamayı bilinçsizce kabul etmişim. "Off. Millet. Yine mi?"

Nedense her zaman bankacı olan Reid mavi gözlerinde sahte bir incinmeyle bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hadi ama. Buna bayılmıyormuşsun gibi yapmayı deneme bile. Park Place ve Broadwalk'ı tekeline almak seni *aşırı* keyiflendiriyor."

"On yaşındayken bayılırdım. İki yıl önce hâlâ genel anlamıyla seviyordum," dedim, "ama sonu hep aynı biterken neden oynayıp duruyoruz ki?"

"Ne demek sonu hep aynı bitiyor?" Ed –ya da annesiyseniz *Stephan Edward D'Onofrio!*– solumdaki sandalyeyi çekti. Ed'in saçı her zaman ya yataktan yeni kalkmış ya da cidden artık yatması gerekiyormuş gibi görünen kızılımsı kahverengi buklelerden ibaret vahşi bir karmaşaydı.

"İlk olarak," diye başladım, "Reid hep şapka oluyor, sen ara-ba, Alex gemi, Chris ayakkabı ve ben de köpek. Sıra sana gelme-

den hemen önce tam on iki kez lavaboya gidiyorsun ve hepimiz beklemek zorunda kalıyoruz. Chris parasını istifliyor ve sonra Alex'in otellerine denk gelip durunca sinirleniyor. Reid yalnızca taşıtları alıyor ama yine de bir şekilde hepimizi ezip geçiyor ve bu bitmek bilmez oyunun altıncı saatinde ben sıkılıp bırakıyorum."

"Bu doğru değil," dedi Ed. "Geçen sefer *ben* bıraktım ve Chris, Alex'ten horoz şeklindeki doğum günü pastasının intikamını almak için tüm turuncuları topladı."

"Dostum, harika bir pastaydı o," diyen Alex içkisine doğru gülerken koyu renk gözlerini aşağı çevirmişti. "Chris'in birama iki hafta boyunca tuz atıp durmasına bile değdi."

"En harika olanı da," dedi Chris, "dördüncüden sonra bile hâlâ tuzu beklemiyor olmandı."

Reid'in karakterinde hedefinden sapmak yoktu ve kartları düzenlerken konuşmaya başladı. "Bu gecenin kuralları son derece açık: Benim partim, benim kurallarım."

Koro hâlinde inledik çünkü haklıydı. Reid'le Ed nörobilim alanındaydı -aynı zamanda da UCSB'delerdi- fakat Ed doktora sonrası araştırmacısı olarak çalışırken Reid daha yeni kadro almış çiçeği burnunda bir doçent doktordu. Bahsettiğim kadro, şu an hem bir elbise giyiyor hem de bir parti şapkası takıyor olmamın, ayrıca Chris'in oturma odasının her yerine grafon kâğıdından süslerin asılı olmasının nedeniydi.

Chris daima Reid'in tarafında olurdu. Oyunun piyonlarını toplamaya koyuldu ancak bunun nedeni onları geri kaldırmak değil bir orta yol bulmaya çalışmaktı. "Bu sefer gidişatı değiştireceğiz. Ben köpek olacağım, Mills."

"Bence söylemek istediğim şeyi anlamadın, Christopher."

Dört çift boş bakan göz üstüme dikilmiş beni pes etmeye zorluyordu.

Ayağa kalkarken, "Tamam o zaman," diyerek kaderime boyun eğdim ve bir şişe daha şarap almak için mutfağa doğru yürüdüm.

Bir saat sonra Reid'e ne kadar oyun parası ödediğimi ve Alex'in bardağımı kaç kez yeniden doldurduğunu artık takip edemez olmuşum. Alex üniversitede biyokimya hocasıydı ve bu da beni her seferinde sarhoş edebilmesini açıklıyordu. Sarhoştum. Neden yakınıp durmuşum hiç bilmiyordum: Monopoly müthiş bir şeydi!

Chris, Kamu Fonu kartlarını karıştırdı ve ters bir şekilde oyun alanına yerleştirdi. "Ed, hâlâ o kızıl kafayla görüşüyor musun?"

Chris'in bunu nasıl hatırlayabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Alex'le Ed arasında anlatılacak tuhaf randevu hikâyelerinin asla sonu gelmez gibiydi. Alex'i anlıyordum. Uzun, gizemli ve yaramazdı, ayrıca aslen Huntington Beachli olsa da çocukken her yaz tatilini Ekvador'daki akrabalarının yanında geçirdiği için kadınları kendine çeken bir aksarı da vardı.

Ed'de ise... bunların hiçbirisi yoktu. Beni yanlış anlamayın, Ed çekici değil demiyordum ve daha önce de bahsettiğim gibi kafası gür saçlarla doluydu fakat erkeksi bir adamdan çok yetişkin üniversite çocuklarına benziyordu. Şu anda evine gitsek buzdolabında sadece ketçapla bir kasa Mountain Dew bulurduk ve oturma odası da mobilya yerine pinball oyun makineleriyle doluydu. Yine de ben, Reid ve Chris'in toplamından daha fazla randevuya çıkıyordum.

Bu büyük bir şey olduğundan da değil.

Reid tam bir işkolikti. Chris, üniversitede Afroamerikalı kimyagerlere akıl hocalığı yapan harika ve başarılı biriydi. Fakat aynı zamanda seçici ve ciddiydi, ayrıca Reid gibi çılgın çalışma saatleri vardı. Ben mi? Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben sadece tembeldim.

Alex ilerlediği kareleri tek tek saydı ve zarı oyun tahtasının ortasına bıraktı. "Göz bandı takandan mı bahsediyorsun?"

Pekâlâ, işte *bu* hafızamda bir şeyler uyandırmıştı.

Ed hiç de eğlenmiyordu. "Göz bandı falan takmıyordu."

“Aslına bakarsan o kızı ben de anımsıyorum,” dedim. “Bir gözünü kapayan bir bant taktığını çok net hatırlıyorum.” Oyun tahtasını ve düzenli bir biçimde sıra sıra dizilmiş otelleri işaret ettim. “Bu arada, sıra sende ve eğer seni doğruca Kodes’e tıkacak olan iki dışında herhangi bir sayı atarsan siki tut-tuun.”

“Haydutlar,” diye mırıldandı Ed ama yine de zarı attı. Nasıl oldu bilmiyordum ama bir şekilde –mucize eseri– iki attı ve minik arabasını *Kodes* yazan kareye ilerletmeden önce yumruğunu kaldırarak ufak bir kutlama yaptı. Alex’in oteller zinciriyle karşılaşmasını kısa süreliğine ertelemişti. “Göz bandı değişti, sadece küçük bir bandajdı. Şey... şehvetten gözümüz dönünce işler biraz çığırından çıkmıştı da.”

“Çığırından çıkmıştı derken?..” Yanıtı gerçekten duymak istemeyebileceğimi fark edince sesim kısılarak yok oldu.

Reid bardağının üstünden kahkaha attı. Gerçi Ed hemen durumu netleştirmeyince gülümsemesi yavaşça soldu ve hepimiz zihnimizde bunun mantiken nasıl gerçekleşebileceğini çözmeye çalışırken odaya bir sessizlik çöktü. “Dur biraz. Gerçekten mi?”

Paramdan geriye kalan acınası miktarı düzenledim. “Küçük bir bandaj olduğunu söyledi.”

Reid kahkahalar atarken önündeki masaya yığıldı ve belki de o anda kanımın yarısını şarap oluşturduğundandı ama onda fark ettiğim ilk şeyin gülümsemesi olduğunu bir kez daha anımsadım.

İki yıldan biraz uzun süre önce beni Reid’le o zamanki sevgilim ve kriminoloji bölümünün başkanı olan Dustin tanıştırmıştı. (Evet, bunun anlamı eski sevgilimin patronum olduğuydu ve beraber çalıştığım biriyle bir daha asla çıkmayacak olmamın başlıca nedeniydi.) Reid, UCSB’de yeniydi ve yeni bilişim bilimleri binasının açılışında Dustin, Reid’in ilk kez laboratuvarı dışında görüldüğüne dair bir şaka yapmıştı. Anlaşılan Reid’le nişanlısı daha yeni ayrılmıştı ve kızın başlıca şikâyeti Reid’in işte çok zaman geçirmesiydi. O zamanlar bunu bilmesem de sonradan Dustin’in bildiğini öğrenmiştim. Reid bu küçük iğnelemeye gülmüş ve el sıkışırken de sıcacık gülümsemeye devam etmişti.

Dustin'in üstü kapalı laf sokmalarına direnen ve içleri parıldayan gözlerinin kenarlarını kırıştıran o gülümsemeye ânında hafiften vurulmuştum.

Birkaç ay sonra Dustin'den Reid-ile-alakasız sebeplerden ötürü ayrılmıştım ama zaten Dustin'den kimsenin hoşlanmadığı ortaya çıkınca Reid'le diğer tüm arkadaşlarını da ben kapmıştım: Chris'le Reid lisansüstünü beraber okumuşlar, Ed'se işe alındıktan kısa bir süre sonra Reid'in laboratuvar ekibine bir doktora sonrası araştırmacı olarak katılmış ve ikisi de UCSB'de yeni öğretim üyeleri-yken Alex'le Chris aynı laboratuvarı paylaşıyorlarmış. Grupta bilimle alakası olmayan tek kişi bendim fakat hem işte hem evde bu çocuklar benim minik, tatlı, seçilmiş ailem hâline gelmişlerdi.

"Öyleyse," dedi Chris, "bunu hâlâ görüşüyor musunuz soruma hayır dedin olarak alıyorum."

Ed tekrar zar attı ve çift gelmeyince kodesin güvenliğinde kalabildiği için mutlu oldu. "Doğru."

"Öyleyse diploma törenine kimi davet edeceksin?" diye sordu Chris.

Reid dikkatini oyun tahtasından Chris'e çevirdi. "Bunu şimdiden düşünmek zorunda mıyız? Mezuniyet hazıranda. Daha marttayız."

Chris gülümsedi ve ukala bir tavırla masadaki herkesi süzdü. "Bu yılın konuşmacısının kim olacağı hakkındaki dedikodular hiçbirinizin kulağına gelmemiş anlaşılan."

Reid yüz ifadesini inceledi. "Konuşmacı biriyle gelmeyi istememi mi sağlayacak?"

Chris bir bira daha almak için ayaklanıp mutfığa gitti. "Törenin sunuculuğunu ve Rektörlük Ziyafeti'ndeki bir konuşmayı Obama'nın yapacağına dair bir dedikodu duydum. Smokin, partner, aklına ne gelirse işte."

Hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk.

"Rektörün haberi bu hafta duyuracağı kulağıma geldi," diye ekledi.

"Hadi canım." Ed gözlüğünün kalın camlarının ardında kocaman açılmış gözlerini ona dikmişti. "Ah. Bu yıl kesinlikle katılıyorum."

Reid zarı alırken güldü. "Her yıl katılman gerekiyor zaten."

"Geçen yılın mezuniyet konuşmasını Gilbert Gottfried* yaptı. Pek bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

"Aslında ben de sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi Chris. "Hiçbirimiz kimseyle görüşmüyoruz..." Durdu ve bakışlarını bir mantar tıpayı burnunun üstünde dengelemeye çalışan Ed'e çevirerek ne kadar tutabileceğini ölçmek için saymaya koyuldu.

"Şuna bak, Millie." Ed kollarını iki yanında açtı. "Ellerimi kullanmadan on saniye."

Chris geri kalanımıza döndü. "Ya da yakın zamanda böyle bir şey beklemiyoruz," diye ağır ağır devam etti. "Kimlerle gideceğiz?"

Ed doğruldu ve tıpayı eliyle yakaladı. "Neden hep beraber gidemiyoruz?"

"Çünkü bu bir lise balosu değil," diye karşılık verdi Chris.

"Tek başımıza gidemez miyiz?"

"Yani, gidebilirsin tabii," dedi Chris, "ama dans ve çift etkinlikleriyle dolu önemli bir etkinlik olacak bu. Tek gidersen münzevi, grup hâlinde gidersek de tuhaf tuhaf oturan bir avuç adam artı Mills oluruz. Birilerini bulmamız lazım."

Reid zar attı ve ilerlediği kareleri saymaya koyuldu. "Seni seçtim, Millie."

"Beni mi seçtin?"

"Hop hop." İlk savından vazgeçen Chris kaşlarını çatarak Reid'e döndü. "Eşlere ayrılacaksak neden onu seçiyorsun?"

Reid omuzlarını silkti ve benim olduğum tarafı başıyla hafifçe işaret etti. "Balo elbisesiyle hepinizden güzel görünüyor."

Ed gerçekten alınmış gibi görünüyordu. "Beni daha önce hiç balo elbisesiyle görmediğin açıkça ortada."

* Amerikalı bir stand-up komedyeni ve oyuncu. -çn

Chris, "Geçen yıl Rektörlük Ziyafeti'ne beraber gitmiştik," diye hatırlattı Reid'e. "Harika zaman geçirmiştik."

Oynama sırası gelen Reid zarı oyun tahtasının ortasına bıraktı ve içkisini aldı. "Öyle. Yalnızca adil davranıp bu sefer başka biriyle gideceğim."

Ed, Chris'in omzuna vurdu. "Ben Reid'in daha çok tipiyim. Hoşlandığı şu tatlı barmeni hatırlıyor musun? Kıvrık saçlı olan hani?" Abartılı bir hareketle başını ve oradaki kumral bukleleri işaret etti. "Beraber müthiş görünmeyeceğimizi söyle hadi."

"Daha iyisini sunabilirim." Alex tek ayağını masanın üstüne çıkardı ve kotunun paçalarını katladıktan sonra baldır kaslarını esnetti. "Reid bacak düşkününü bir adam. Şunlara bir bak. Seni o dans pisti boyunca döndürebilirim."

Reid şaşkına dönmüş hâlde onları izliyordu. "Aslında, teknik olarak *Millie* benim tipim. Kadın olmasıyla falan."

"Bir oda dolusu heteroseksüel erkeğin benim için değil de Reid için kavga ediyor olması kimseye garip gelmiyor mu?" diye sordum.

Chris, Alex ve Ed koro hâlinde, "Hayır," yanıtını vermeden önce bir süre ciddi ciddi düşünüyor gibi göründüler.

Şarap kadehimi kaldırdım ve kocaman bir yudum aldım. "Tamam o zaman."

En sonunda Reid ayaklandı ve boş kadehini mutfağa götürdü. "Millie, bir şey istiyor musun?"

"Nasıl cezbedici bir dişil duruş gösterebileceğime dair tavsiye dışında mı?" diye sordum. "Yok. Teşekkürler."

Reid bardağını sudan geçirdi ve eğilip bulaşık makinesini açtıktan sonra dikkatle içine yerleştirdi. Yaptığını daha önce yüzlerce kez gördüğüm bir şeydi ve ilişkilerden bahsettiğimiz için mi yoksa şaraptan veya Reid o koyu gri tişörtüyle özellikle iyi görüldüğünden mi bilmem ama bu gece bakışlarımı başka yöne çevirmedi.

Mutfakta rahat hareketlerle dolanıp lavabonun çevresindeki bulaşıkları toparlayarak makinenin uygun kısımlarına yerleştirdi.

rirken onu seyrettim. Eğildikçe sırtındaki kasların gerildiğini görebiliyordum. İşini bitirince Chris'in labradoru Maisie'nin başını okşadı.

Uzuvlarımın gevşek ve esnek, karnımın da sıcacık gelmesine yetecek kadar çok içmiştim. Zihnim de pusluydu – yalnızca her şeyi aşırı düşünme huyumu engelleyecek kadar. Bunun yerine aklım Reid'in bulaşık makinesini doldurmak ve bir köpeği sevmek gibi son derece sıradan şeyler yapışının ne kadar *büyüleyici* oluşunda oyalanıyordu.

Mutfağı toparlayınca Reid kollarını başının üstünde esneterek yavaşça gerindi. Gözlerim mıknaş gibi vücut hatlarını takip etti, tişörtünün kumaşının göğsünü nasıl sıkıca sardığını ve kol kaslarının etrafında nasıl gerildiğini izledi. Karnını şöyle bir gördüm.

Reid'in karnı gerçekten çok hoştu.

Eminim o tişörtten tamamen kurtulunca da harika görünürdü...

Üstüme eğilmiş, kolları gerili, parmakları yatak başlığını kavramış ve...

Oha.

Yani... *OHA. Bu nereden çıktı şimdi?*

Dikkatimi tekrar yemek masasına yoğunlaştırdım ve yeniden hareket etme cesaretini toplamadan önce beş saniye geçti. Akıldan Reid hakkında bir *seks düşüncesi* geçmişti. *Reid*. Herhangi bir spor etkinliğinde her zaman güçsüz takımın tarafını tutan, Chris senfonilere tek başına gitmek zorunda kalmasın diye klasik müzikten hoşlanıyormuş gibi yapan, tam olarak her altı ayda bir yeni koşu ayakkabısı alan Reid Campbell.

Tekrar masaya dönüp de yanıma oturduğunda gümbürdeyen kalbime bakılırsa, büyüleyici Monopoly oyunumuza dönmeyi düşünüyor gibi görünmüyordum.

Suçtu en uygun şeye yıkmaya istekli bir tavırla gözlerimi kırıştırarak boş kadehime baktım. Bunlardan kaç tane içmiştim? İki? Üç? Daha mı fazla? Körkütük sarhoş degildim ama tam olarak ayık da sayılmazdım.

En iyi arkadaşımın pantolonunu çekip çıkarmak değil de herkese sarılmak istememi gerektirecek kadar çakırkeyiftim.

AYY.

Yalnızca arkadaşım olan en iyi erkek dostum. Yalnızca arkadaşım olan en iyi erkek dostum.

Kan yanaklarıma hücum etti ve o kadar hızlı kalktım ki sandalyem arka ayaklarının üstünde sallandı. Dört çift meraklı göz benim olduğum tarafa çevrildi ve ben de dönerek soluğu banyoda almak için koşturdum.

“Millie?” Reid peşimden seslendi. “İyi misin?”

“İşemem gerek!” Güvenle banyonun içine girene ve kapıyı arımdan sıkıca kapayana dek hiç durmadan ilerlerken omzumun üstünden yanıt verdim.

Son iki yıl içerisinde Chris’e verilmiş onlarca horozdan biriyle karşılaştığımda normalde gülerdim. Ama şimdi? Pek sayılmazdı. Horoz olayı bir şakayla başlamıştı – Chris, Ed’in annesinin evindeyken onun yaptığı devasa bir horoz tablosuna iltifat etmişti ve kadın da tabloyu oracıkta ona armağan etmişti ve böylece doğal olarak o zamandan beri her doğum günü, sevgililer günü ve Noel hediyesi horozlu bir süs eşyası olmuştu. Fakat şimdi en sevdiklerimden birini, yani ona geçen doğum gününde aldığım KALK ARTIK LAVUK yazılı levhayı görmek bile bana yalnızca bel altı* bir şakayı anımsatıyor, o da beni penisleri düşünmeye itiyordu ki bu da çıplak Reid’in yatağında, üstümdeki görüntüsünü tekrar gözümde canlandırıyordu.

Ellerimi tezgâha dayayarak yansımamı incelemek için eğildim ve tamam... daha iyi olabilirdi. Yanaklarım kızarmış, gözlerim biraz donuklaşmıştı. Eyelinerım ve maskaram gözlerimin altına bulaşarak koyu bir leke oluşturmuştu.

Üstüme eğilmiş, kolları gerili, parmakları yatak başlığını kavramış...

Suyu sonuna kadar açarak temizlendim ve yüzüme soğuk

* İngilizcede “horoz” kelimesi anlamına gelen “cock” aynı zamanda argoda “penis” anlamı da taşır. –çn

su çarptım. Biraz yardımı dokundu – tenimin ısınısını düşürdü ve düşünemileyim diye zihnimin bulanıklığını biraz giderdi.

Reid’i cinsel açıdan çekici bulmuyor değildim; harika, zeki ve çok komik biriydi ama aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Benim Reid’im. Acilen kanal tedavisi olmam gerektiğinde elimi tutan, yirmi dokuzuncu doğum günümde *Son Jedi* filmini izlemeye gittiğimizde Kylo Ren olarak giyinen adam. Diğer çocuklarla da yakındım ama nedense Reid’le ilişkimiz daha farklıydı. *Öyle* farklı değil ama... daha yakındık. Belki de beni her zaman kitapçının gerçek suç reyonunda bulacağını bildiği içindi. Belki de daha önce hiçbir arkadaşta rastlamadığım düzeyde bir sezgisi olduğu için. Belki de beraber sessiz kalabildiğimiz ve bu asla tuhaf gelmediği için.

Gözlerimi sımsıkı yumdum; sarhoşken varoluşsal bir kriz yaşamak zordu. Bir yanım en yakın çıkışa yönelmem gerektiğini söylüyor, diğer yanımsa... içinde kalmasın diyordu.

Biri kapıyı tıklatınca yalnızca aralayacak kadar geri çekildim. Omzundan hâlâ sarkan mutfak havlusuyla çok tatlı bir şekilde dağınık duran Reid’di.

Kahretsin.

Hissettiğimden daha ayık göründüğümü umarak sırtımı dikleştirdim. “Selam.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Rahat görünme çabasıyla kapının pervazına yaslandım. Ancak bunun tek etkisi yüzümü onunkine yaklaştırmak ve daha sarhoş hissetmemi sağlamak oldu. “Şarapla aramın nasıl olduğunu biliyorsun. İçimden geçiyor.”

Tam bir salaktım ama söylediğim şeyden pişman olamadan gülmeye başladı. *Neden aptal şakalarım hep gülüyor ki?*

“Ed’le Alex çıktı,” dedi sessizce. “Araba kullanamazsın. Seni eve bırakayım mı?”

“Sarhoş değilim ben.” Cümlemi bitirir bitirmez hıçkırmasam bu söylediğim kulağa daha gerçekçi gelebilirdi. “Ve zaten araba kullanmayacağım.”

Başını yana eğince yumuşak, kahverengi saçından bir tutam öne düştü ve alnında kıvrıldı. Beynim ânında İçinde Kalmasın Takımı'nın tarafına geçmişti.

"Hadi," dedi, "giderken radyoyu sen seçersin."

Santa Barbara'da yılın en az üç yüz günü güneşli ve pırlıl pırlıl geçerci. Az miktardaki yağmurumuzun çoğu bahar başlarında yağardı. Gecenin birinde otobanda pencerelerimiz açık giderken radyoda bangır bangır Arcade Fire çalıyor ve uzaktan fırtına kokusu geliyordu.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sorarken ona bakabilmek için başımı çevirdim. Gözlerimin yeniden odaklanması birkaç saniye sürdü. Arabanın içi karanlıktı ve Reid'in profili gölgeler içindeydi.

"Evet."

"Farklı mı peki?"

Bana dönerek gülümsediğinde kirpiklerinin uçları gösterge panelinden gelen ışıkla altın rengi parlıyordu. "Ne? Kadrolu olmak mı?"

"Evet. Ehil olmadığın ya da görevini iğrenç bir biçimde kötüye kullandığın için kovulabileceğini bilmek."

Kahkaha attı. "Görevini iğrenç bir biçimde kötüye kullanmayı tanımlar mısın?"

"Cinsel taciz, cinayet, yolsuzluk..."

"Kulağa sanki meydan okuyormuşsun gibi geliyor." Aramızdaki konsolda duran elime uzandı ve parmaklarımı sıktı. "Üşüdüün mü? Hava almak için cam açık kalsın istiyorsan koltuk ısıtmasını açabilirim."

"Gerek yok," dedim ama yine de parmaklarımı tutmaya devam etti. "Belki laboratuvarda daha az, sınıfta daha çok zaman geçirerek iş saatlerini biraz kısaltabilirsin. Kendine daha fazla zaman ayırırsın."

"Ne yapmak için? Ed'le pinball oynamak için mi?"

“Ne bileyim,” dedim, “yeni hobilere başlamak, kendini bulmak, randevuya çıkmak için. Aşırı çalışıyorsun.”

Tekrar bana döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. “Ziyafette sen yanımda olacakken neden birini bulmam gereksin ki?”

Gözlerimi devirdim. “Genel anlamda yani.”

“Pekâlâ, sendeyiz. En son ne zaman bizim grup dışından biriyle buluştun?”

Hafızamı yoklayarak beş... altı ay geriye gittim ama cinsel yaşamımın dönüştüğü çöl manzarasından başka bir resimle karşılaşmadım. Teslim tarihleri ve ailevi meselelerle strese girmiştim. Zihnim yalnızca bir kaçış kapsülü, ufak bir alan arıyordu. Reid hakkında seks düşüncelerim olmasına şaşmamak gerekirdi.

Cevap vermem çok uzun sürünce parmaklarımı yeniden sıktı. “Sana bir takvim çıkarmamı ister misin? Sanırım ofisimde bir abaküs olacaktı.”

“Sanırım Carson’dı? Cajé’de barista olan.”

Loş ışıktaki düşünürken gözlerini kıstığını gördüm. “Senden küçük değil miydi o?”

“Birkaç yaş,” dedim omuz silerken.

“Yedi yaş,” diye düzeltti, “ve burnunda hızması vardı.”

Gerçekten etkileyici bir hafızan var, Reid. “Erkekler her zaman kendilerinden küçük kadınlarla çıkıyor ve sırtları sıvazlanıyor. Neden daha genç bir erkekle çıkmam beni otomatik olarak genç erkek avcısı yapsın ki?”

Tek elini kaldırdı. “Sana öyle bir şey demiyorum. Dinle, eğer yirmi bir yaşındaki üniversiteli hâlim, yirmi sekiz yaşındaki bir afet olan seninle yatma şansını bulsaydı bir saniye bile düşünmezdi.”

Dur, ne?

Omurgamdan bir ürperti geçti ve Reid titrediğimi fark edince kolumu ovalamaya başladı. “Tüylerin diken diken olmuş.”

“Ah.” Pencereyi kapamak için uzandım. “Sanırım hava düşündüğümünden daha serinmiş.”

“Peki aranızda ne oldu? Seninle şu...”

“Carson,” diyerek cümlesini tamamladım. “Hiçbir şey. Yirmi bir yaşındaydı. Geleceği olan bir şey değildi.”

“Yalnızca seks içindi diyorsun yani.”

Kıpkırmızı kesildiğimi ve tuhaflaştığımı göremediği için hâlâ karanlıkta oturduğumuza şükrettim. “Kondisyonum hiç olmadı kadar iyiydi.”

Reid şaşkın bir kahkaha patlattı.

“Yalan söylemiyorum. Peki ya sen? Sen en son ne zaman... Bilirsin işte?”

“Hımm.” Başparmağını direksiyona hafifçe vuruyordu. “Benim en son *bilirsin işte*’m. Emin değilim. Muhtemelen hayatımı benim kadar iyi biliyorsun. Sen söyle.”

“Her zaman çalışıyorsun.”

“Gariptir ama,” dedi sırtarak, “muhtemelen bu sayede kadro aldım.”

Bunu şaşıl bir baş onayıyla kabullendim. Bu saatte evime giden en hızlı yol olan State Caddesi’ne döndü. Teker teker sokak lambalarını geçerken onları izledim.

“Bu bizi ezik mi yapıyor?” diye sordum merakla. “Bu kadar uzun zamandır yalnız olmamız ve grubumuzdaki hiç kimsenin gerçek bir ilişkisinin olmaması? Ed’le Alex bizden daha çok randevuya çıkıyor, hatta belki Chris bile ama asla bir sonuca varmıyor. Birbirimizi yalnız ölmeye mi mahkûm ediyoruz acaba? Garip bir bekârlık tarikatına mı dönüşüyoruz?”

“Birbirimizi yalnızlığa mahkûm ettiğimiz kesin.”

“Ama bunun için endişelenmemize gerek var mı?” diye sordum. “Dustin’le aramızdaki *bir sürü* sorundan biri de onun kendine küçük, iyi bir eş istemesiydi. Bende o genin olduğundan bile emin değilim ve Dustin’den sonra da hiç uzun süreli ilişkim olmadı. Senin de Isla’dan beri. Bunlar bizi fiyasko mu yapar?”

“Aslına bakarsan bence tam tersi,” derken evimin araba yoluna girdi ve aracı park etti. Yüzüme bakmak için döndü. “Sana bir soru soracağım. Kariyerini seviyor musun?”

Yanıtı düşünmeme bile gerek yoktu. “Yüzde yüz.”

“Eh, cevabını almış oldun. Birbirimizi yalnızlığı itiyorsak bile kimin umurunda? Asla yalnız ölmeyeceksin çünkü yanında ben varım.”

Arabanın içi aniden sessizleşti ve içeri girmem gerektiğini biliyordum. Yüzümü yıkamalı, pijamalarımı giymeli ve doğruca yatağın yolunu tutmalıydım.

Reid’in eve gitmesine izin vermeliydim.

Sorun şuydu ki, bunları yapmak istemiyordum.

“Benimle içeri gel,” derken çoktan kapımı iterek açmış, arabadan inmeye koyulmuştum. Hava serindi ve okyanus gibi kokuyordu ama bunlar damarlarımda hâlâ dolanan uğultuyu dindirmeye ya da aklımı başıma toplamaya yetmedi.

Ne yaptığımı ya da aramızda ne olduğunu bilmiyordum fakat verandama ulaşip anahtarlarımı çıkardığımda Reid hemen arkamdaydı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ikinci bölüm

Reid

Daha önce hiçbir arkadaşımın kaçamak yapmamıştı... Şu an olan bu muydu?

Demek istediğim, olabilir gibi duruyordu. Millie yine kendisi gibiydi ama biraz daha... *fazlasıydı*. Gözleri üzerimde alışkın olduğumdan daha fazla gezinirken bana utangaçça gülümsüyordu. Ardından da arabada elini tuttuğumda parmaklarını benimkilere dolamıştı...

Olanlar pencereyi biraz aralayıp rüzgârın onu ardına dek açmasına izin vermeye benziyordu. Millie flört ediyorsa ne olmuştu yani? Flörtüne karşılık mı vermeliyim? Bu tam bir *Olağan Şüpheliler* ânıydı – Millie'nin içinde böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum.

Bunu yapacak mıydık?

İkimize de birer soda almak için dolabın içine doğru eğilince pervasızca poposunu süzdüm. Onu neredeyse nesnel bir tarafsızlıkla inceliyordum.

Objektif olarak şahane bir kıçtı.

Fakat *Millie'nin* kıçıydı işte. Başta kısa bir süreliğine Dustin'in *Millie'siydi*. Daha sonra neyse ki bizim grubun *Millie'si* olmuştu. *Bizim* *Millie'miz*. O anda ise görünüşe göre Sarhoş ve Flörtöz *Millie'ydi*.

Elbette daha önce de kıcına bakmıştım. Dürüst olmak gerekirse her yerine bakmıştım ama tüm erkeklerin kadınlara her zaman baktığı gibi mesafeli, neredeyse bunu yaptığımızın farkına bile varmadığımız bakışlardı onlar. Ayrıca üstünkörüydü ve tamamen yakınlığın getirdiği alışkanlıktan kaynaklanıyordu: ceketini çıkarmasına yardım ederken, hırkasını çıkarabilsin diye birasını onun için tutarken, bir giyinme kabininin önünde denediği kotu alıp almaması gerektiğini sorduğunda duruşunu inceleyen falan. Bunlara rağmen, *Millie Morris* her ne kadar tarafsız bir gözle bakıldığında hoş olsa da daima yasaklı bölgedeydi.

Fakat bence yasaklı bölgede olmasının en büyük sebebi hiçbimize özel bir ilgi göstermemiş olmasıydı.

Boğazını temizledi ve bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. En iyi yerinin yüzü olduğunu söylemek yalan olmazdı: kocaman ve parlak yeşil gözler, alaycı bir ağız, yanaklarıyla burnuna saçılmış çiller. Güzeldi, evet ama daha önce hiç gerçekten, *Seksi mi?* alanına girmemiştım, ta ki bu geceye kadar.

"Kıcını süzüyordum."

"Ve?" Kalçasını tezgâha yasladı ve daha önce hiç görmediğim bir biçimde gülümsedi. Gülüşlerinin çoğu dişlerini göstererek, neşeli, sık sık da ağız dolusu birasını hızla yutarken yarı boğulur bir kahkaha şeklinde olurdu. Diğer gülümsemeleri ise onu çileden çıkarmaya çalışırken bize attığı yarım yamalak ve keyifli tebessümlerdi. Nadiren görülen gülümsemesi, muzaffer olandı; hani epey canımıza okuduğunda ortaya çıkan. Nadirdiler çünkü elini çok nadiren gösterirdi.

Fakat bu seferki bana bir sır veriyormuş gibiydi. O da bunda hemfikir olmalıydı çünkü sanki sırrı ortadan kaldırmaya çalışmış gibi altdudağını yarıya kadar dışlıyordu.

Kıçıyla ilgili bir değerlendirme bekliyordu sanırım ama muhtemelen yüz ifademden yüksek bir puan verdiğim açıkça okunuyordu zaten. "Bu gece senin neyin var?"

Çıplak omzunu kaldırıp indirdi. "Çakırkeyifim."

Cevabıyla bir kahkaha patlattım. "'Çakırkeyif' mi? Chris'in evinde bir damla şarap kaldıysa şaşarım."

"Bana suç atma," dedi. "Gidip kadro alan sensin. Ayrıca Ed kendi başına iki şişe içti ve benim bardağımı da Alex dolduruyordu."

"Ed'in kanunun yüzde doksanı alkol zaten."

"Yüzde onu da Cheetos kırıntısı."

Sodalar elinde yanıma geldi ve yürüyüş tarzını ancak süzülürcesine şeklinde tanımlayabilirdim. Öylesine abartılıydı ki gülmeye başlamama neden oldu. Birbirimizi iki yıldan uzun süredir tanıyorduk ama onun bu muzip, baştan çıkarıcı yanını asla tahmin edemezdim. Fakat sodaları yanımdaki sehpayaya koyup ellerini göğsüme yaslayınca kahkaham boğazımda takılı kaldı.

Derimin altında beklenti uyanmaya başlıyordu.

"Mills."

"Reids."

Boğazımı tıkayan havanın arasından zar zor konuşarak, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Seni baştan çıkarıyorum." Tek elini kaldırdı ve kumral saçının bir tutamını uzaklaştırmak için serçe parmağını yüzünün kenarından aşağıya doğru indirdi. "İşe yarıyor mu?"

Onun yanında hiçbir zaman kendimi kontrol etmem gerekmemişti ve o anda da cevabım ağzımdan hiçbir filtreden geçirilmeden kolayca dökülüverdi. "Evet. Ama neden?"

Yeniden omuz silkti. "Bir süredir seks yapmadım. Bu akşam bulaşıkları hallediyordun."

"Bulaşıklar?"

"Seksiydi. Ve gerindin. Karın kaslarınla hafif tüylerini gördüm."

"Ah, şey, tabii sonumuz böyle olacaktı."

Burnunu boynuma dayayıp koklamak için uzanırken hafifçe inledi. "Kokun hoşuma gidiyor."

Donup kaldım. Bunu söylediğinde kendimi sanki dönüp duran bir odanın tam merkezindeymişim gibi hissettim. Tekrar ediyorum: Millie. Bu, *Millie Morris*'ti. Afacan. Meslektaş. Stanford kapüşonlumu çalan kişi. Bira konusunda tam olarak benim damak tadımı paylaşan kadın. Arkadaş grubumuzu bir arada tutan kişi. "Öyle mi?"

"Evet," dedi ve nabzımın attığı yere ağzını bastırınca içimde bir yangın alevlenmeye başladı. "Tanıdık ama şimdiye kadar yakından ne kadar hoş olduğunu hiç fark etmemiştim."

O boynumdan yukarıya doğru öpücükler kondururken ben de iki yıl önce Dustin'in bizimle tanıştırmak için buluşmamıza yanında Millie'yi getirdiği güne savruldu. Chris, Alex ve ben Dustin'in iyi bir adama benzediğini, belki de takılabileceğimiz yeni bir iş arkadaşı olabileceğini düşünüyorduk. Akademi hayatı son derece zorluydu ve çalışma programıyla üstümüzdeki baskıyı anlayan bir topluluğun olması yardımcı oluyordu. Fakat yarım saat içinde Dustin birkaç sörfçüyle dart oynamaya koyulmuş, Millie ise araba bombası kokteyli ve bel altı şakallarıyla hepimizi sarhoş etmişti. O gecedен sonra Millie daha çok *onun* değil *bizim* olmuştu. Görünüşte programları uymadığı ve bir kısırdöngüye girdikleri için –ayrıca Dustin tam bir şerefsiz olduğundan– ayrıldıklarını biliyordum ama bizimle olan arkadaşlığının bu ayrılığa ne kadar katkıda bulunduğunu da zaman zaman merak ediyordum.

Mükemmel zamanda karşıma çıkan bir arkadaşlıktı bu. Hâlâ Isla'nın nişanımızı atmasından kaynaklanan yaraları sarıyor ve üniversitede kendi arkadaş grubumu bulmaya çalışıyordum. Chris, Alex, Ed ve ben takılıyorduk ama her zaman anlık gelişen şeylerdi; asla önceden planlamaz ya da belli günlerimiz olmazdı. Fakat Millie küçük ekibimize katılır katılmaz bir arada olmak olağan bir şeye dönüşmüştü. Hava güzelken Chris'in evinde barbekü yapıyorduk. Millie'nin büyük ekran televizyonunda ve var

olan en iyi koltuklarda pazar maçlarını izliyorduk. Oyun geceleri Ed'deydi. Aramızdaki akalar ve samimiyet. Bir düzen tutturmu ve kemik ekibimizi oluturmutuk. Millie'den önce birbirimize şans eseri rastladığımızda bir araya geliyorduk. Onun sayesinde artık her pazartesi ve aramba gle yemeklerini beraber yiyorduk ve onlar olmadan bir hafta geçirdiğimi hayal bile edemiyordum.

Hepsini lanet olsun ki çok seviyordum ama romantizm tartısmaya açık bile değildi. Şimdi burada yalnızca Millie'yle birlikteydim ve gğslerimizin birbirine değeceği kadar yakın duruyorduk. Diğerklerinin ne düneceğ üzerine fazla kafa yormamaya çalıştım.

Tekrar odaklandığımda bir şeyler düşünmek zorlamıtı çünkü Millie ie koyulmutu. Parmağının birini kemerime geçirmişti ve dudakları çenemin yakınlarında süzülüyor, gitgide yaklaıyordu. Karar verme zamanıydı. Tek yapmam gereken baımı hafifçe ona doğru eğmekti ve ardından pyor olurduk. imdididen sertlemeye balamıtım ve bunun harika mı yoksa feci bir karar mı olduğu sorusu gitgide bulanıklaıyordu.

"Bunu yapacak mıyız?" Bu kez sesli sormutum. Ağzıma vuran nefesi şarap ve kapıdan çıkarken Chris'in tezgâhından kaptığı elmalı Jolly Rancher'la tatlı kokuyordu.

"Bu gece gerçekten ama *gerçekten* seks yapmak istiyorum," diye itiraf etti. "zellikle de seninle seks yapmak istiyorum ama bu sana tuhaf geliyorsa o zaman gitmende bir sakınca yok. Ben de yatak odamdaki günah ekmeceme dalarım."

Aslında tam olarak karar vermemitim ama dudaklarım bir kez onunkilere değdi –yalnızca denemek için– sonra bir kez daha ve azıcık bile tuhaf gelmediğini fark ettim. Ho ve rahattı. Nabzım içimde sabırsız bir ritim tutturmutu. "Günah ekmece-si mi?"

"Seks oyuncakları."

"Hayır," dedim onu tekrar öperken, "onu anladım. Yani koca bir *ekmece* dolusu oyuncağın mı var?"

“Devasa bir çekmece sayılmaz.” Bu kez daha sert bir biçimde ağzı benimkine kapandı ve öpüşürken sıırttı. “Ama evet. Ağzına kadar dolu.”

Vay canına, dudakları inanılmazdı – muzip, yumuşak ve ânında bağımlılık yapan türden dudaklar. *Arkadaşım Millie*’den neredeyse bir anda *seks bombası Millie*’ye dönüşmüştü ve ufacık bir an için eski hâlimize de aynı şekilde kolayca dönebileceğimizi çaresizce umdum.

Fakat sonra elleri tişörtümün altından yukarı çıktı ve onun yerine zamanın bu gecede takılı kalmasını, böylece hiç bitmemesini umdum.

Avuçları yumuşak ısı dalgaları gibiydi ve karnımdan yukarı, göğsüme doğru uzanıyordu. Tırnaklarıyla tahrik ediyor, parmak uçları âdeta her santimimin haritasını çıkarıyordu. Çıkardığı sesler dudaklarıma karşı titreşerek ağzıma doluyordu. Tişörtüm yukarı sıyrıldı ve sonra birden yok oluverdi. Elleri, pantolonum da ayağımın dibinde kara bir yığın hâline gelene dek çılgına dönmüş gibi kemerim, düğmem ve fermuarımla uğraştı.

Arkadaşlarımız hakkında aklımızdan geçirmememiz gereken tüm o düşünceler zincirlerini koparmıştı: Nasıl öpüşür, nasıl sesler çıkarır, kontrolü elinde mi tutar, eğlenceli midir? Ve sırtından onun da aklından aynı düşüncelerin geçtiğini anlayabiliyordum. Uyumlu olduğumuz bu beklenmedik yönleri keşfetmek ne büyük bir rahatlamaydı.

Ellerini baksırıma daldırıp da beni hissettiğinde hafifçe nefesini tutmasından hoşlanmışım. Benimkine bastıran sinsi gülümsemesinden hoşlanmışım. “Reid. Aletine dokunuyorum.”

“Farkındayım.”

“Hoşuma gitti,” diye fısıldadı.

“Tesadüfe bakar mısın? Benim de.”

Elini baksırımdan çıkarırken kıkırdadı ve geri geri yürürken beni belimden tutarak koridorun ilerisindeki yatak odasına doğru yönlendirdi. Köprücükkemiklerimi, boynumu ve çenemi öpüyordu.

Millie'yi soyamak kolaydı: Başından yukarı çekip çıkarılan bir parça kumaşın ardından karşımda yalnızca iç çamaşırlarıyla duruyordu. Her zaman harika memeleri olduğuna dair belli belirsiz bir şüphem olmuştu ancak şimdi kendi gözlerim, ellerim ve ağzımla bunu doğruluyordum. Yüzmeye olan sevgisini ve oldukça iyi beslenmesini her zaman takdir etmiştim fakat şu an kollarının ve karnının belirgin hatlarını ve güçlü bacaklarını görebiliyordum. Saçı karmakarışık ve ağzı şimdiden benim yüzümden hafifçe şişmişti. Aylardır seks yapmamıştım ve bir an her şey çok fazla geldi. Açık büfe karşısındaki açlıktan ölen bir adam gibi nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Bir şeyler üzerine fazla düşünüyorsun," dedi ve daha yakınıma gelerek başparmaklarını baksırımın beline geçirdi. "Düşünme."

Saçının bir tutamını işaretparmağıma doladım. "Birkaç temel kural koymalı mıyız?"

Millie hafifçe geri çekildiğinde gözleri yoğun ve karanlıktı. "İstiyorsan?"

"Sadece sanki koymalıymışız gibi hissediyorum."

Dudakları boynuma dönerek orayı emmeye başladı. "Pekâlâ, bir, ikimiz de boşalacağız."

Geri çekildim ve ona baktım. "Ciddi misin? Bunu söylemeye gerek var mıydı?"

Dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı. "Ah, şaşkına dönersin."

"O iş bende," diyerek gülümsemesini öptüm, "ama benim kuralım da bizimkilere söylemememiz." Ed o kadar içten bir iyimserdi ki bu tek gecelik bir eğlence olsa da muhtemelen bizim adımıza mutlu olurdu. Fakat Alex bize sonu gelmez tepkiler verecek ukalanın tekiydi ve Chris de dehşete kapılırdı.

Şaşkınlıkla geri çekilme sırası ona gelmişti. "Bunu söylemene gerek var mıydı?"

"Sanırım kıskanacaklarını hissediyorum."

"Beni tabii ki. Herkesin Reid'i yatağa atmak istediği ortada."

Söylediği beni güldürdü. "Çok net."

“Demek Chris’e anlatmayacaksın? Sen ona her şeyi söylersin.”

Haklıydı ama Chris böylesine dürtüsel bir kararı asla onaylamazdı. O tanıdığım en dikkatli ve amaca yönelik hareket eden kişiydi. “Söylemeyeceğime yemin ederim.”

Elleri karnımda gezindi ve bir parmağının ucuyla baksırımın hemen üstündeki kıl çizgisini takip etti. “Başka kuralın var mı?”

“Kondomum var,” dedim, “ama arabamda kaldı.”

“Günah çekmecemde birkaç tane var.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ama seksle fiziksel olarak bu kadar bağlantılı bir şeyden dobraca bahsetmek boynunun ağzımın altında ısınmasına neden olmuştu.

Parmaklarımın hafif bir hareketiyle sutyeni çıktı ve ellerim memelerinin sıcak kıvrımlarıyla buluşunca bunun tadını çıkarma planlarımın birazı daha suya düştü. “Neyden hoşlanırsın?”

“Her şeyden,” dedikten sonra hızlıca ekledi, “arkadan hariç.”

“Vay canına.” Geri çekildim ve yukarıdan ona baktım. “Boş versene. O seçenekler arasında yoksa gitsem iyi olur.”

Meme ucumu çimdikledi ve tiz çılgılıma güldü.

“Dalga geçiyordum.” Sözlerimi iç çamaşırını kalçalarından aşağı indirerek vurguladım.

“Biliyorum.” Ağzı omzumun üstünde geziniyordu. “Ama ben dalga geçmiyordum.”

“Ben de pek sevmem zaten.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken gözlerimi içtenlikle incelemesine bayılmışımdı. Ona daha önce hiç bu kadar yakın durmamıştım ve o da bana daha önce kesinlikle hiç bu şekilde bakmamıştı; bir en yakın arkadaş ile âşığın toplam sevecenliğiyle. “Senin her türlü şeyden hoşlanacağını düşünmüştüm.”

“Bunu ne zaman düşündün?”

Elini aletimin çevresine sardı ve ağır ağır sıvazlamaya başlayınca aklım gitti. “Bilirsin işte. Yalnızca... gelişigüzel Reid düşünceleri.”

“Geçen hafta Gio’dayken bana baktın ve ‘Hah. Kesin anal seksten hoşlanıyordur,’ dedin yani.”

“Sanırım çarşamba öğle yemeğimizde kulüp sandviç yediğin sıradaydı,” diye şaka yaptı.

Güldüm ama bu, dişlerini boynuma sürtmek için öne eğilince bir inlemeye karıştı. “Yemin ederim, Ed’in bir daha o gömleği asla giymemesi gerek.”

“Beyaz olan mı?” diye sordu. “Hani göğüs kılı şöleni veren?”

“O kadar ince ki...”

Boğazını, omzunu öpmek için eğildim ve ne söylediğim aklımdan uçup gitti çünkü beni yatağa doğru çekmeye başlamıştı. Meme ucu ağzımdaydı, beni sıvazlıyordu ve şu an sorulsa muhtemelen adımı bile hatırlayamazdım.

“Bu tuhaf mı?” Tenine doğru mırıldandım. “Ben *bunu* yaparken neden çocuklardan bahsediyoruz ki?”

“Konuşmayı seviyorum,” dedi ve boştaki elini saçlarımın arasına daldırdı. “Seninle konuşurken bir şeyler yapmayı...”

Memelerini emmeye başlayınca sesi yitip gitti.

Bir yanım bütün gecenin böyle olmasını bekliyordu; her zamanki rahat konuşmalarımızdı ama bu sefer öpücüklerin, dokunuşların arasında, seks yaparken bile devam ediyordu. Fakat eli belli bir ritim tutturduğunda içimde bir şeyler değişti, bilinçli düşünceden çok içgüdüye yakın bir şeyler. Bedenin alt tarafına doğru kaydım, ardından o da önümde diz çöktü ve en sonunda üstüme geri çıktığında kendini aşağıya doğru kaydırırken tam gözlerimin içine baktı ve ilk his patlamaları sırasında bunu son iki yıldır neden her gün yapmadığımızı sorguladım.

Millie hızla uykuya dalıp da yatağın yüzde doksanını kaplayacak şekilde kolunu bacağını açarak yayılınca saat iki civarında evinden ayrıldım. Giderken yanağından öptüm, yalnızca yarım geceyi beraber geçirdikten sonra ayrılmak tuhaf gelmişti ama yatağında çıplak en yakın arkadaşınla birlikte uyanmanın daha da tuhaf olacağını göz önünde bulundurmak zorundaydım.

Fazla içmemiştim ama yine de ertesi sabah akşamdan kalma

hissediyordum. Harika seksle geçen bir gecenin ardından gelen sersem bir rahatlık hissiyle... bir arkadaşla tartışmanın yarattığı mide ekşiten gerginliğin karışımı gibiydi.

Millie'yle tartışmış falan değildik. Millie'nin sinirlendiğini bile hayal edemiyorum. *O kadar da sarhoş değildi* ama onu kızdırabilecek bir şey varsa, bu da önceki gece ondan faydalandığım algısı olurdu.

Chris'in ofisi benimkinin yanındaydı ve kampüsün kahve büfesine en yakın girişinin hemen içindeydi. Bu yakınlık, koridorda on beş iş arkadaşına rastlamadan kahve almaya gidip gelebilecek kadar şanslı olduğu ama aynı zamanda insanların büfeye gidip gelirken sürekli ofisinin önünden geçerek çalışmasını böldüğü anlamına geliyordu.

Benim de şimdi yaptığım gibi açık kapıdan ofisine giriyorlardı. "Selam."

Bir kimya hocasına göre Chris ofisini etkileyici biçimde düzenli tutardı. Ortalıkta çökmenin eşiğindeki tozlu laboratuvar defteri yığınları ya da uydurma sehpa niyetine kullanılan eski ders kitapları kümesi olmazdı. Masasında ufak bir saksı bitkisi, bir kavanoz dolusu kalem, orada burada birkaç molekül modeli vardı ancak -tıpkı kendisi gibi- Chris'in ofisi diğerlerimizin becerebildiğinden çok daha düzenliydi.

Gözlüğünü çıkarıp klavyenin yakınlarına bırakırken bakışlarını kaldırdı. "Selam. Dün gece eve sağ salım gittiğinizi varsayıyorum?"

Bunu sormasını bekliyordum ama bu kadar ani olması kulağıma neredeyse suçlayıcı, hatta neredeyse *biliyormuş* gibi gelmesine neden olmuştu. Cevabım hızla, bir parça isteriyle çıkıverdi: "Elbette gittik."

Masasına bıraktığım kâğıt kahve bardağına uzanmadan önce gözlerini bir süre bana dikti. "Güzel. Kahve için teşekkürler."

İçimizde sezgisi en kuvvetli olan ve neredeyse on yıl önce lisansüstündeyken tanıştığımızdan beri beni herkesten iyi tanıyan

kişi Chris'ti. Aklımdan önceki geceye dair en ufak bir düşünce kıvılcımı geçse bunu görürdü. Fakat belki tam da bunun için yanına gelmişim. Millie'yle beraber rahat düzenimize çomak sokmuş, ya uyku hâlinde kalacak ya da her şeyi paramparça edecek bir fay hattı yaratmıştık. Hâlâ normal davranabileceğimi bilme-ye ihtiyacım vardı... *Normal* derken ayağımızın hemen altından bir fay hattı geçmiyormuş gibi davranmayı kastediyordum.

"İyi misin?" diye sordu Chris.

"Ah, evet." Büyük bir dikkatle kitaplıklarına bakıyor, Wade'in *Organik Kimya* kitabının yıpranmış bir kopyasını dikkatle ince-liyordum ki en sonunda patladım. "Yalnızca uğrayıp dün gece bizi ağırladığın için tekrar teşekkür etmek istedim."

"Elbette, dostum. Senin adına çok mutluyum."

Bakışlarım kitaplığının üst raflarındaki birkaç molekül mo-delile birkaç ödül heykelciğine kaydı ve... "Güzel horoz."

İnledi ve horoz biçimindeki stres topuna uzanıp çöpe atmak için ayağa kalktı. "Artık şu horoz işinin içine öğrencilerim de girdi."

"Bir öğrencin içine mi girdi?"

Dikkati aniden benden arkamdaki koridora kaydı ve ardın-dan zihninde beni öldürdüğünü gösteren bakışlarını bana çevir-di. "Sesini biraz alçaltabilir misin acaba?"

Sırıttım. "Deneyebilirim."

"Bugün ne yapacaksın?"

Saatime bakarak, "Yarım saat sonra bölümümüze bir seminer vereceğim. Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Öğle yemeğinde görüşürüz o zaman."

Optik sinir iltihabı üzerine olan elli dakikalık sunumumun yarı-sındaydım ki salonun arka kapısı alışkın olmayan biri ters taraf-tan açmayı her denediğinde olduğu gibi gürültüyle gıcırdayarak açıldı. Başlar o yöne çevrildi ve Millie içeri adımını atarken göğ-

süme tuhaf, can acıtan bir hıçkırık takıldı. Siyah kotla koyu yeşil bir kazak giymişti ve elinde bir kesekâğıdıyla koridoru parmak uçlarında geçerken yüzünde böldüğü için özür dileyen abartılı bir ifade vardı. Millie seminerlerime hiç katılmazdı ve benim sinirbilimi onunsa suçbiliminde çalıştığı göz önünde bulundurulduğunda, bunu yapmak için hiçbir sebebi yoktu. Beni nerede bulacağını nasıl bilmişti ki? Belki de sonrasında benimle konuşmak istiyordu?.. Bu düşünce beni huzursuz etti.

Dün gece iyiydi, değil mi? Yani bana göre dün gece harikaydı. İki kez sevişmiştik. Aradaki bir saatte her zaman konuştuğumuz şeylerden bahsetmiştik: Ed'in en son laboratuvar felaketleri, Millie'nin yakında Princeton'da vereceği ders, Alex'in bu yıl kadro alıp alamayacağı. Aşırı kişisel ya da derin şeyler değildi. En sonunda yatak sohbetimiz dokunuşlara dönüşmüş, bu da üstüne çıkmam ve kelimelerin solup gitmesiyle son bulmuştu. Dün gecedan önce çıkardığı kısıp ama ritmik sesleri hayal bile edemezdim ama bugün aklımdan karamıyor gibiydim.

Büyük ekrandaki slayta attığım bir bakışla nerede kaldığımı hatırladım. Bölümdeki tek retina uzmanı olarak sunumumu net, ilginç ve anlaşılır hazırlamaya çalışmışım. Millie en yakındığım şeyin, sinirbilim bölümünün retinanın da beynin bir parçası olduğunu göz ardı etmeyi ne çok sevdiği olduğunu biliyordu ve merkezi sinir sisteminin en önde retinanın vurgulandığı bir resmini ekrana yansıttığımda sırtıttığını fark ettim. Gülümsemesi içimdeki gerginlik tohumlarını yok etti.

İşte bu Millie'ydi. O soğukkanlıdır. Elbette aramız iyiydi.

Herkes dışarı çıkarken benimle koridorun ortasında buluştu ve kesekâğıdından ufak bir pastane kutusu çıkararak bana verdi. İçinde, üstünde şekerlemeden yapılmış tek boynuzlu at bulunan bir kapkek vardı.

"Bu ne için?" Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Kadro alışımı dün gece kutladık ve doğum gününe de daha bir ay var."

Millie sırtıttı. "Bu bir ertesi-gün kapkeki." Ben yanıt vermekte yeterince hızlı davranmayınca fısıldayarak ekledi, "*Orgazmlarla*

iyi iş çıkardın kapkeki." Duraksayarak bakışlarını ellerime indirdi. *"Ve aramız iyi mi? kapkeki."*

Nadiren gösterdiği bu savunmasızlık beni sarsmıştı, o yüzden kutunun kapağını kapadım ve onun bize hep yaptığı gibi işaretparmağımla burnuna hafifçe dokundum. *"İyi olduğumuzu biliyorsun."*

"O zaman benimle Cajé'ye gel." Elimi çekiştirdi. *"Kafein almam gerek."*

"Ben içtim zaten... Chris'le..."

Fakat o çoktan sandalyelerin arasından kapıya ilerliyordu bile. Daha ikna edici olacak olan, *Laboratuvarda yapmam gereken şeyler var*, açıklamasını kullanmalıydım çünkü Millie için iş her şeyden önce gelirdi ama aşırı kafein almak diye bir şey söz konusu olamazdı.

Cajé kampüsün hemen yanındaki kahve dükkânıydı ve genelde öğrenci profilimizin en pejmürde olanlarıyla dolup taşardı. Dışarıdaki verandada, içerideki baristaların sayısı kadar saçları rastalı beyaz öğrenci oturduğuna iddiaya girebilirdim. Ayrıca, her ne kadar Millie'nin hafta sonu bu pejmürdelerin en beteriyle yarışabileceğini bilsem de üzerine oturan kotu, topuklu ayakkabıları ve kaşmir kazağıyla kurumuş otların arasından fışkıran bir demet çiçek gibi dikkat çekiyordu şu an. Zaten ne istediğimi ezbere bildiğinden bana sormaya bile gerek duymadan eğilerek iki orta boy ekstra sıcak Americano sipariş etti ve ardından mucize eseri boş duran bir masayı kapmam için ani bir heyecanla işaret etti.

Millie'yle yapacağımız konuşmadan dolayı hissettiğim yabancı gerginliği dindirmeye çalışırken birkaç peçeteyle masayı sildim.

En sevdiğimiz doksanlar gangster filmlerini izlerken yüzüme nemlendirici maske yapan ve cömertçe meyve salatalarımdaki kavunların hepsini yiyen en iyi arkadaşım Millie'yle.

O, elinde dumanı tüten iki bardakla masamıza doğru yürür-

ken normal görünmek için üstün bir çaba harcamam gerekti ancak başarı şansım olmadığından son derece emindim.

Bu çok tuhaftı.

Yani, kotunun poposunun kıvrımını nasıl sardığını fark etmemek imkânsızdı. Ardından acaba bunu dün geceden önce de fark eder miydim diye sorgulamaya geri döndüm.

Konuşmadan otururken gülümseyerek yanağına dokundu ve birkaç asi saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken hareketleri gözüme takıldı. Burada yeni, açık bir dürüstlük vardı, sözsüz bir farkındalık göz temasıyla ortaya çıkıyor ve *Seks yaptık!* diye bağıırıyordu. Bakışlarım boynuna doğru kaydı ve oradaki bir şeye takıldı. Sorumlusu ben olmasam, boğazındaki ufak kızarıklık fark edeceğimi sanmıyordum.

Fark ettiğimi fark etti ve parmağının ucuyla üstünü örttü. “Öğle yemeğinden önce üstüne biraz daha kapatıcı sürerim.”

Doğru. Bugün çarşambaydı, her hafta kütüphanenin yanındaki Summit Café’de buluştuğumuz iki günden biriydi.

“Sorun değil. Küçük zaten,” dedim. “Yani, özür dilerim.”

“Ah, hiç gerek yok.”

Seks artık ön plandaydı. Millie gözlerini bana dikmişti ve bu şekilde onun bütün dikkatini toplamak çok fazlaydı, her zaman fazla gelmişti. Fakat bu kez yalnızca ânın tadını çıkarmak yerine aklım kendinden emin ifadesinin rahatlatıcı hissiyle, üstüme çıkarken ve o zevk ânına ulaştığında kapanan gözlerinin anısı arasında gidip geliyordu.

“Bugün iyi olduğundan emin misin?” diye sordum.

Net bir tavırla başını onaylarca salladı. “Yüzde yüz. Sen?”

“Ben de.” Dün gecenin zihinde aniden beliren hatıralarının onun da dikkatini dağıtıp dağıtmadığını merak ediyordum. Bu konudan nasıl çıkacağımızdan emin değildim fakat, “Çok iyiydi ama,” kelimelerinin ağzımdan dökülmesinin muhtemelen bunun yolu olmadığını farkındaydım.

Millie olayı garipleştirebilirdi ve kesinlikle bunu yapmasını beklemiştim çünkü bizi huzursuz etmek Millie’nin en büyük

eğlencesiydi. Fakat görünüşe göre yüce gönüllü hissediyordu. “Elbette iyiydi. İkimiz de yatakta harikayız.” Ben gülünce ekledi, “Ama... hâlâ hemfikiriz değil mi? Bizim... arkadaş kalmamız hakkında?”

“Hemfikiriz.”

Öyleydik de. Önceki gece ne kadar iyi olursa olsun Millie’yle tekrar o şekilde birlikte olmak istemiyordum. En azından istediğimi düşünmüyordum. Kesinlikle istememeliydim. Ukala arkadaşlar olmada iyi ve şefkatli sevgililer olamayacak kadar iyiydik. Zaten Millie’yi hiç öyle hayal edemiyordum.

Uzanarak elimi sıktı. “Sen benim en iyi arkadaşımsın, Reid.”

“Ağlatacaksın şimdi.”

Gülerek elimi itti. “Ama cidden, tekrar iş-arkadaşıyla-birlikte olma olaylarına giremem. Ne felaketti.”

“Adil olalım,” derken *normale* geri dönüş için bu kolay yolu açtığına minnettardım, “adamın adı *Dustin*’di.”

Karşı çıkmak için kahvesini hızla yuttu. “*Reid* isminin de kulağa fazla kasıntı geldiğini söyleyenler olabilir.”

Tek elimi göğsüme götürerek aşağılanmış numarası yaptım. “Hiç kimse öyle bir şey demez.”

Millie uzanarak yanımdan geçen bir öğrencinin kolunu tuttu. “Affedersin. Hızlıca bir şey soracağım. Sence ‘Reid’ kasıntı bir isim mi?”

Çocuk hiç tereddüt etmedi ve bana bakma zahmetine bile girmedi. “Kesinlikle.”

Millie hâlimden memnun bir gülümsemeyle çocuğun kolunu bıraktı ve kahve kupasını dudaklarına götürdü.

Ben de hareketini kendi bardağımla taklit ettim. “Evet demesinin tek sebebi dikkat çeken, çekici bir profesörün rasgele kolunu tutmasından gözüünün korkmasıydı.”

“Buyur,” derken eliyle cömertçe etrafı gösterdi, “kendin birine sor.”

“Affedersiniz,” derken parmağımı kaldırarak kadın öğrencilerden birini durdurdum. “Size göre ‘Reid’ ismi kasıntı mı?”

Açık kahverengi teni ve yüzünü çevreleyen kıvrırcık saçlarıyla oldukça güzeldi ve gözlerimiz buluştuğunda kızardı. "Sizin isminiz mi?"

"Bu önemli değil," dedim ama sözlerimi Millie'nin Flörtöz Bakışlar dediği şeyle yumuşattım.

"Yani," dedi kız, "*ben* kasıntı bir isim olduğunu sanmıyorum."

Ona teşekkür ettim ve ben Millie'ye döndüğümde kız da uzaklaştı. "Gördün mü?"

"Cevabı kulağıma 'ortak kanı aslında ismin kasıntı olduğu yönünde' demenin kibar bir yolu gibi geldi."

Güldüm. "Cevabı net bir hayırdı."

"Eğer cevabı hayırsa nedeni onu becermeni istemesidir."

Becermek kelimesinin onun ağzından dökülmesi nabzıma garip şeyler yaptı. Bu kelimeyi hep kullanırdı ama önceki gece bana gelmek üzere olduğunu söylemeden hemen önce kulağıma nefes nefese fısıldamıştı.

Tekrar.

Sesimi olabildiğince incinmiş çıkarmaya çabaladım. "Adımı kasıntı bulduğunu hiç bilmiyordum."

Millie bu numaraya kanmadı. Bardağımın üstünden bana sırtıttı. "Bulmuyorum aslında."

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve ben Seks Millie'sini fazla düşünmemeye ya da Arkadaş Millie'sini fazla incelememeye çalıştım. Tamamen eskiye dönmüştü. Millie gerçekten de görüldüğü kadar sarsılmaz bir sağlamlıktaymış.

Ve lanet olsun, yatakta da tıpkı tahmin edeceğim gibi eğleneliymiş.

"Eh," diyerek sessizliği bozdu, "En İyi Arkadaş olmaya geri dönmek için muhtemelen törene götürecek başka birilerini bulmamız gerekiyor."

"Öyle görünüyor."

üçüncü bölüm

Millie

"S elam Taylor," dedim. "Ben Millie. Millie Morris? Beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim ama geçen yaz sinemada birlikte *Trendeki Kız'ı* izlemiştik. Sen yeni eş bir anne olduğu için katil çıkamayacağına ısrar etmiştin ama ben bir ebeveyni tarafından öldürülen çocukların yüzde kırk ikisinde bunun failinin bir suç ortağı ya da yalnız başına hareket eden anne olduğunu söyleyerek sana karşı çıkmıştım. Şey, her neyse, hazıranda bir etkinlik var ve partnerim olarak gelmek ister misin diye sormak istemiştım. Resmî kıyafet zorunlu ve kişi sayısı bildirmem gerekiyor o yüzden en kısa zamanda bana dönebilirsen sevinirim ve haha, kendi çocuklarını öldüren annelerden bahsetmeyeceğime söz veriyorum..."

Hat kesildi. *Garip*, diye düşündüm ama yine de Taylor Baldwin'in adının yanındaki *OLABİLİR* sütununa bir tik attım.

"Bir 'Olabilir' mi?"

Reid'in kulağımın dibinden gelen sesiyle havaya sıçradım. Omzumun üstünden okumaya çabalarken teninden ısı yayılı-

yordu. Yanağıma değen saçları nemliydi, duştan yeni çıkmıştı ve o kadar yakınmda duruyordu ki kampüs kafeteryasındaki öğle yemeğı kargaşasının ortasında bile, spor çantasından eksik etmediğı limon otlu sabununun kokusunu alabiliyordum. Seks kaçamağımızın üstünden üç gün geçmişti ve nabzımın hâlâ tamamen normale dönmediğıine yemin edebilirdim.

Karnuna yediğı dirsek darbesiyle kendi alanına geri çekildi ve bana da randevu defterimi ondan uzağı çekmek için fırsat doğdu. "Yürürken ayakların yere değiyor mu senin? Geldiğini hiç duymadım."

Yanımdaki sandalyenin üzerine eğilerek gözlerime baktı. "Birini randevuya davet ederken cidden cinayet istatistikleri mi kullandın? Cajé'nin bebek baristasından beri neden kimseyle çıkmadığına dair birkaç önsezim olabilir."

"Ah, affedersiniz, efendim. Onu bir *bağlam* oluşturmak için kullandım çünkü beni isiminden hatırlayacağından emin değim. Belki adam bir sürü filme gidiyordur." Tik işaretini hırçın hırçın sildikten sonra silgi kırıntılarını Reid'in kucağına iteledim.

Kahkahasını bastırmaya çalışırken dudaklarının kenarları kıvrılınca gözlerim oraya çekildi ve düşüncelerim ağzına, oradan da diline ve yapmakta son derece yetenekli oldukları şeylere kaydı. Beynimi dezenfektanla ovalamak istedim. En iyi arkadaşınla yattıktan sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranmak beklediğimden çok daha zor bir işti.

"Yalnızca anımsayabilmesi için ona biraz detay veriyordum."

"Seni tarif etmek için bir sürü sıfat bulabilirim," dedi ve tabl-dotunu benimkinin yanına yerleştirerek oturdu. "*Hatırlanması zor bunların içinde yok.*"

Düşüncelerimin arasında minicik, sımsıcak bir baloncuk patlayarak, *Yani, yatakta bile mi?* diye sormak istememe neden oldu ama bunun yerine defterime doğru kaşlarımı abartıyla çattım ve ensemin utançla ısındığını görmezden geldim. "Teşekkürler. Sanırım."

Plastik çatal bıçak setini kâğıt peçetenin arasından çıkardı. "Erkekleri öğle yemeğı kargaşasında mı arıyorsun?"

“Gürültü benim kamufleğim! Ofisimde arayamam. Ya Dustin geçerken benim sesli mesajla birilerine çıkma teklif ettiğimi duyarsa? Bir ay boyunca o kendini beğenmiş suratını çekmek zorunda kalırım.”

Reid normalden biraz daha uzun süre gözlerini bana diktikten sonra konudan ümidini kesti. Ya da benden. Bir eliyle çatalını salatasına daldırdı, diğeriyle de bir bilimsel dergiyi karıştırmaya koyuldu. Birkaç dakika önce kısa bir süreliğine kısa devre yapmış olsam da sanki aramız... iyi gibiydi. Normal. *Rahat*. Yalnızca-arkadaşım-olan-en-iyi-dostumla-yatma tuhaflığını atlatmış mıydık yoksa? O kadar şanslı olmam imkânsızdı.

Eğilerek kendi salatamdan aldım.

“Peki kimi arıyordun?” Reid başıyla telefonumu işaret ederek sordu.

Çatalımı bir salatalık parçasına sapladım. “Gizli gizli dinlemeye biraz daha erken başlasaydın adının Taylor olduğunu duyabilirdin.”

Reid bir lokma aldı ve hafızasını yoklarken çiğnemeye başladı. “Taylor. Neden adını hiç hatırlamıyorum?”

Omuzlarımı silktim ve domatesleri kenara ayırmaya koyuldum. Reid’in hatırlamamasına şaşırma mıştım. Öncelikle, Taylor’la neredeyse bir yıl kadar önce yalnızca bir kez görüşmüştüm ve zaten aşk hayatım hakkında pek de konuşan biri değildir. Reid’le diğer çocuklar randevuları –ya da randevuları olmaması– hakkında konuşup durabilirler ama bu hiçbir zaman benim olayım olmamıştı.

“Şimdiye kadar kaç kişiyi aradın?” diye sordu.

“Üç.” Yedi kişiyi aramıştım. “Benimle uğraşacak mısın?”

Ellerini savunmacı bir tavırla havaya kaldırdı. “Yalnızca muhabbet ediyorum.”

“Biliyor musun, en azından ben *deniyorum*. Sen kaç kişiyi aradın, Reid?”

Bir çatal dolusu marulu ağzına tıktırdı ve salatasına doğru anlaşılmayan bir şeyler homurdandı.

Arkama yaslandım. "Tam düşündüğüm gibi."

Su şişesine uzanmadan önce yutkundü. "Hazırlamam gereken bir optik nörit konferansı var ve Nörobilim Topluluğu'nun toplantısı için birkaç taslak teslim etmem lazım. Ayrıca Ed'in doğum günü hediyesi için birilerinin *Pinball Tutkunları* sayfalarını didik didik etmesi gerekiyor." *Biliyordum* ifademi eliyle geçiştirecek kadar bir süre durakladı. "Meşguldüm tamam mı? Başlayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hepimiz meşgulüz."

Arazi personeli kafeteryanın dışında çalışıyordu ve kapı bir kez daha açıldığında hava içeriye yeni biçilmiş çimlerin kokusunu taşıdı. Aynı zamanda, masamıza yaklaşırken telaşı açıkça belli olan Chris'i de.

"Günde kaç tane yirmi beş yaş üstü, uygun, makul düzeyde çekici, bekâr kadınla muhatap oluyorum biliyor musunuz?" dedi selamlaşmak yerine.

Gözlerimi kırptırdım. "Selam Chris."

Masaya bir termos bardak bıraktı ve Reid'in yanındaki sandalyeyi çekti. "Size söyleyeyim: *İki*. Biri üst katımda yaşayan ve kedilerini gezdiren hanımefendi, diğeri de sen."

Ön dişlerimin arasına bir marul sıkıştırarak ona elimden gelen en bayağı gülüşü armağan ettim. "Yani, diyorsun ki... bir şansım var."

Reid'le Chris uzayıp giden bir an boyunca bana boş boş baktılar ve ardından birbirlerine döndüler.

"Daha sadece birkaç gün oldu," dedi Reid. "Bence çok üstüne düşünüyorsun."

"Chris öyledir," diye hatırlattım Reid'e marulu çıkarırken. "Her şeyi son derece ciddiye alır ve sonunda hepimizden daha iyi bir iş çıkarır."

Ed, Chris'in sandalyesinin arkasında belirdi ve ufak masamızdaki son sandalyeyi çekerken, "Fakültenin Noel partisinde tuvalette Rebecca Fielding'i becermemiş miydin? Daha önce çıktığınıza göre ona sorabilirsin," dedi.

Chris seslice iç çekti ama cevap veren kişi Reid oldu. "Seksle çıkmak aynı şey değil."

"Ne olursa olsun," dedi Chris, "şu tören için elimde kimse yok."

"Hiçbirimizin yok," dedim, "ama daha çok zamanınız var."

"Gerçekten bir partnere ihtiyacımız var mı ki?" diye sordu Reid.

"Dur biraz." Ed çatalını Reid'le benim aramda salladı. "Sizin beraber gideceğinizi sanıyordum?"

Reid çatalını tekrar salatasına daldırdı. "Beraber gitmemeye karar verdik."

"Neden?" Ed anlaşılır biçimde kafası karışmış görünüyordu.

Reid'e yarı hatırlatıcı yarı panik dolu bakışlar atıyordum herhalde ama o hiç de telaşlı görünmüyordu.

"Çünkü Millie bir birey ve kendi partnerini kendi bulabilir. Sanki yeni bir oyuncakmış gibi onu seçmem adice bir hareketti."

Reid'e patronluk taslayan, *Ha şunu bileydin, seni maço gülümsememle bakınca masanın altından beni tekmeledi.*

Ed genzinden gelen ve küçümseyici bir ses çıkardı. "Millie'den bahsediyoruz. Alınacak hâli yok ya."

Tam karşı çıkacaktım ki haklı olduğunu fark ettim. "Eh, belki de daha sık alınmalıyım. Fakat şu an sadece tek bir şey hissediyorum o da açlık."

Bariz bir biçimde sessiz duran Chris bakışlarını kahvesinden kaldırdı. "Düşünüyordum da... bir randevu sitesi denemeye ne dersiniz?" Önerisini, çok uzaklardaki minicik bir potayı hedefliyormuş gibi büyük bir dikkatle sunmuştu.

Randevu sitesi mi? Yüzümü buruşturdum. "İyy."

Belli ki Ed fikri beğenmişti çünkü ilk konuşan o oldu. Aferin, Ed. "*Şu ikisinin* randevu sitesi kullanmasını mı istiyorsun?" derken başparmağı Reid'le aramda gidip geliyordu.

Chris olanları izlerken en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Kız kardeşim, Ashley'yle öyle tanıştı."

"Reid'le Mills tanıdığım en ihtiyar otuz yaşındaki kişiler."

Vay canına. Ed berbat biriydi.

"Ben yirmi dokuz yaşımdayım," diye hatırlattım.

"Ve her gece yatağında tek başına *Cinayet Dosyası* izliyorsun."

Kaşlarımı çattım ve kabarık bukle öbeğinin arasına bir çeri domates fırlattım. "Çünkü güzel bir dizi ve yatağım fevkalade rahat."

"Ve hâlâ 'fevkalade' diyorsun..."

"Ed," dedi Reid, "yine aynısını yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Pislik gibi davranıyorsun. Kırk milyon kişi falan randevu sitelerini kullanıyor. O kadar da zor olamaz."

Ed bize döndüğünde gülümsemesi, kafamızı küçümser bir tavırla okşamanın yüz ifadesindeki karşılığıydı. "Neden böyle istatistiklerden haberiniz var ki? Ve hayır, özel bir zorluğu yok. Sadece ince ayrıntıları var. Böyle şeylerin kendine has bir dili olur."

"Dördümüzün toplam altı diploması var." Reid bakışlarını tekrar yemeğine indirdi. "Bence ayak uydurabiliriz."

Chris, Ed'e doğru eğildi. "Nasıl bir dil?"

"Neden şimdiden bunun anneme DVR kullanmayı öğretmek gibi olacağını hissediyorum acaba?" Tek eliyle yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ, örneğin ilgi çekmek için özellikle seksi fotoğraflar paylaşmaya 'beğeni avı' deniyor."

Başımı iki yana salladım. "Fotoğraf paylaşmanın olayı o değil mi zaten? İlgi çekmek?"

"Evet ama bu, 'Yeni saatime bakın,' derken aslında saati insanlar memelerine odaklansın diye bir bahane olarak kullanmak gibi bir şey."

Chris not defterim ve kalemime uzanarak yeni bir sayfa açtı. Not almaya hazır hâlde Ed'i devam etmeye teşvik etti. "Peki. Başka?"

"İnek," dedim. "Hepimiz ineğiz. Ve yaşlı. Ed, haklısın. Tanrım, bu kadar yaşlanmak için daha çok genciz."

Hepsi beni görmezden geldi. Ed sandalyesinde geriye yaslandı ve düşünürken gözlerini tavana çevirdi. "Bir bakalım..."

'Ghosting' internet üzerinden konuştuğun birinin aniden ortadan kaybolmasına deniyor. Sebep falan olmaz, öylece hayalet dönüşürler. Bir benzeri de 'kaybolup gitmek' ki bunda da kişi zamanla giderek daha az cevap vermeye başlar."

Chris bunların hepsini özenle not ediyordu.

"Yedekte tutma'nın ne olduğu zaten belli bence," dedi Ed. "Sizden hoşlanıyor ama oyunda kalmak için sizi yedek kulübesinde tutuyor. 'İAK' ilişkinin adını koymak demek, diğer bir deyişle 'Büyük Konuşma.' '100 100e' yüz yüze buluşmak istedikleri anlamına gelir. Ah ve eğer buluşursanız 'yarım gecelik ilişki' takılacağınız ve seks bittikten sonra ayrılacağınız anlamına geliyor."

İçimde bir şeyler durma noktasına geldi ve bakışlarımı Reid'e çevirmemek için çok sıkı bir uğraş verdim. Gözlerimi kaldırdığımda onunkiler yüzümden hızla uzaklaştı.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Chris not almayı bitirmişti. Reid'le ben itinayla birbirimize bakmıyorduk. Ed ise artık heyecanla öne eğilmişti.

"Cidden bunu yapmak istiyor musunuz, millet?" diye sordu. "Yani, Randevu Uygulaması Taraftarı mısınız?"

"Ee," diye başladım. "Hayır? Ama... olabilir." Reid'e bir bakış attım. "Mecbursak."

"Pekâlâ. Hepiniz tamamsanız Tinder epey iyi," dedi Ed.

Tinder mı? Hangi ara zaman bulmuştu ki? Ed ya laboratuvarında olurdu ya da kendine ait beş-altı oyun makinesinden birinde oyun oynardı. Birinin ateşli bir kaçamak beklediği ama bunun yerine kapıyı açıp da karşılarında orada dikilen Ed'i buldukları bir senaryo hayal etmeye çalıştım. Dediğim gibi Ed kendine özgü bir şekilde yakışıklıydı, sadece o... Fazla Ed'di.

Sanırım tahmin ettiğimden daha hareketli bir cinsel yaşamı vardı. Durumun gerçekliği âdeta beni kendime getiren bir tokat gibiydi. Ed bu işte iyiydi çünkü öyle olmayı *bekliyordu*.

"Sen Tinder mı kullanıyorsun?" diye sordum.

Masanın öbür ucundan uzanarak salatamdan ayırdığım domatesi alıp ağzına attı. "Bazen."

“Ve?” Bir anda Ed’in Tinder’dan gelen seks davetlerinin detaylı özetlerini duymak için ölüp bitiyordum.

“Hayır,” diye araya girdi Chris, “Tinder, Grindr ya da başka herhangi bir takılma uygulaması olmaz. Bizim *partnere* ihtiyacımız var, sekse değil.”

Reid’in bakışlarının bana doğru kaydığı gözümünden kaçmamıştı.

Ed telefonunu çıkardı ve ekranı bize çevirmeden önce uygulamalarının arasında gezindi. “Bunu *eşleşme* bulmak için kullanıyoruz. Onlarla buluşacak, yatacak, eğlenecek – her ne yapacaksak artık, *ondan sonra* da onlara ziyafete gelmek isteyip istemediklerini soracağız.”

“Seksin randevudan önce gelmesini seviyorum,” dedi Reid kuru kuru.

Ed bilge bir tavırla başıyla onayladı. “Seks yalnızca bir bonus.”

Chris’in çenesi komik bir şekilde birleştirdiği avuçlarına yerleşti. “Oğlum, hangi evrende seninle seks bir bonus sayılıyor?”

“Benim IQ’m 148,” dedi Ed. “Noktaları birleştirmeyi sana bırakıyorum.”

“Aslına bakarsan akıllı olman muhtemelen *daha az* seks yaptığın anlamına gelir,” dedi Reid. “2007’de yapılan bir araştırma, zekânın seks yapma sıklığıyla zıt orantılı olduğunu ortaya koymuş. Hatta MIT mezunlarının yalnızca yüzde altmış beşi seks yapmış.”

“Yeter artık, Reid,” dedim.

Güldü. “Tamam tamam, yalnızca Chris ve Ed’in haklı olabileceğini söylüyorum. Chris’in kardeşi mutlu. Partnerleriyle internetten tanışan birkaç kişi daha tanıyorum. Hatta en iyi arkadaşlarının bazılarıyla internetten tanışan bir sürü kişi de biliyorum. Belki de bir randevu sitesi gelmiş geçmiş *en berbat* fikir değildir.”

Defterimi tekrar kendime çektim ve düzgünce ayarlanmış sütunlarımı işaret ettim. “Bir liste dolusu olabilirim var. Başka birinin bana bir randevu ayarlamasına ihtiyacım yok.”

Reid defteri kibarca benden aldı. "Bence 'olabilir' demek bir parça iyimser kaçıyor."

"Ya hepimiz bir partner bulamazsak?" diye sordu Chris. "O zaman ne olacak?"

"Kim birini bulamazsa Millie'yle o gider," diye önerdi Ed.

Şakacı bir tavırla cırladım: "Neden *benim* birini bulamayacağım varsayılıyor?"

Reid'in omzunun hemen üstünden Avery Henderson'ın kahve almak için tezgâha yaklaştığını gördüm ve inlememi bastırdım. Artık UCSB'nin İngilizce bölümünde bir profesör olan Avery, kardeşimin Washington Üniversitesi'ndeki oda arkadaşıydı ve açıkçası Elly'yle her zaman benden daha sıkı bir iletişim içindeydi. Avery de bunu dokuz ay kadar önce kardeşimin ikiz beklediğinden haberim olmadığını fark ettiğinde anlamıştı ve o zamandan beri Cumartesi Pilatesi'nde her karşılaşmamızda bana patronluk taslamaya bayılıyordu. Fakat burada benimkilerle öğle yemeği yerken bir pusuya hazırlıklı değildim ve beni görmeyeceğini umarak Reid'in omzunun arkasında kaybolmaya çalıştım.

Ne yazık ki barista kahvesini verdiği anda Avery'nin gözleri benimkilerle buluştu. Başından beri yaptığım buymuş gibi görünsün diye Reid'in gömleğini kokladım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye mırıldandı Reid.

"Ben... Boş ver, sadece rahat davran. *Rahat davran.*"

"Aman Tanrım. Millie!" Avery ayaklarını sürüyerek hızla bize doğru geliyordu. "Nasılsın diye sormak için bu hafta seni arayacaktım ben de."

Olabildiğince sakın görünmeye çalışarak ona gülümsedim. "İyiyim, sen ve Doug nasılsınız?"

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi elini sallayarak o ve Doug'un endişelerimin en sonunda yer alması gerektiğini gösterdi. Sesini alçalttı. "Şey... babanı diyorum."

Reid, Chris ve Ed'in soru işaretleriyle dolu ifadelerle bana dikilen gözlerinin ağırlığı altında zihinsel olarak ter dökerken çenemi kaldırdım. "İyiyim. *Hepimiz* harikayız."

Avery tereddüt etti. "Ama Elly'nin bahsettiğine göre..."

Bir anda ayağa kalktım ve Avery'ye tuhafça sarıldım. "Sorduğun için teşekkürler," dedim. "Elly'ye selam söylediğini iletirim!"

"Evet, lütfen!" Şükürler olsun ki saatine baktı. "Tüh. Daha fazla sohbet etmek isterdim ama saat ikide bir işim var. Yeni bir şey olursa beni arar mısın?"

"Elbette!"

Elinde kahvesiyle yine ayaklarını sürüyerek koşturdu ve ben de tekrar oturmak için mantık çerçevesinde elimden geldiğince ağır hareket ettim. Mendilimi aldım, sallayarak açtım ve tekrar kucağıma serdim.

"Eee." Gözlerimi sus pus olmuş masada gezdirdim. "Nerede kalmıştık? Tinder'a hayır ama şu diğer uygulama... olabilir?"

Reid başını iki yana salladı. "Az önce ne oldu öyle? Babanla ilgili bir şey mi var?"

Bakışlarının yoğunluğu altında hafifçe kıpırdandım. "Kötü bir şey değil." Berbat bir şeydi. "Yalnızca... ebeveynler yaşlanır."

Yalnızca, babalara Parkinson teşhisi konurdu.

Suyumu açtım ve uzun uzun içerek endişeyle üzüntüyü ait oldukları, kolay kolay yüzeye çıkamayacakları yere geri itmeye çabaladım.

Ed bir yerlere sokuşturduğu sandviçini çıkarıp bir ısırık aldı. "Annem geçen hafta safra kesesini aldırdı ve dün gece telefonda bir saat boyunca artık McDonald's yiyemediğinden yakındı."

Anlayışla yüzümü buruştururken bu sorgudan kaçabilme ihtimalimle içten içe rahatlamıştım. "Hadi be."

Fakat her zamanki gibi Reid'in dikkati dağılmamıştı. "Bekle, Mills. Baban hasta mı?"

İşte köşeye sıkıştığım nokta tam burasıydı.

Ailemle ilgili pek konuşmazdım. Bunu, yalnızca onları pek sık görmediğim için değil aynı zamanda annemi on iki yaşındayken kaybettiğim, bu berbat bir şey olduğu ve berbat şeyler hakkında konuşmaktan tamamen nefret etmeme neden olduğu içindi.

Fakat ben yalan da söylemezdim, özellikle de arkadaşlarıma.

Orta yolu bularak onlara basitçe, "Son zamanlarda pek iyi hissetmiyor ama düzelecek," dedim. Ses tonumun Reid'in alıcılarını kapamaya yeteceğini umdum.

İşe yaramış gibiydi – doyduğu ama yiyeceği çöpe atma konusunda suçluluk hissettiği zamanlarda yaptığı gibi salatasını tabağında iteleyip durmaya koyulmuştu.

Ama hayır, yanılmışım: "Bir sorun varsa bizimle konuşabileceğini biliyorsun," dedi.

Sesindeki hafif baskıyı, aslında üstü kapalı bir şekilde, *Benimle, en iyi arkadaşın olması gereken kişiyle konuşabilirsin*, derken nasıl da 'bizimle' kelimesini vurguladığını fark etmişim.

Neyse ki Ed'le Chris bizi yalıtmış gibiydi, o nedenle Reid'e dönerek sesimi alçalttım. "Paylaşılacak bir şey olsaydı paylaşırdım," diye ona güvence verdim. "Avery yalnızca abartıyor. Küçük şeyleri büyötmeye bayılır."

"Ama sen büyük şeyler hakkında da hiç konuşmuyorsun," diye karşı çıktı.

"Her şey yolunda," derken hafifçe çenesini okşadım.

"Kişisel şeylerini paylaşmakta cidden berbatsın. Farkındasın, değil mi?"

"Ben de öyle duymuştum," dedim. Bunun hakkında ilk kez yakınmıyordu fakat daha iyisini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu noktada söylenecek pek bir şey yoktu – babama tanı konulmuştu, ilaç kullanıyordu ve idare ediyorduk. Ya da daha doğrusu kardeşim idare ediyordu ve ben de uzaktan desteklemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Üstünde hiçbirimizin bir kontrolü olmayacakken bunu arkadaşlarımla konuşmak beni yalnızca daha fazla strese sokar, daha çaresiz hissetmeme neden olurdu.

Ed bakışlarını telefonuna çevirdi. "Ayrırmam gereken hücreler var o yüzden kısa süre içinde dönmem gerek. Bu işi yapıyor muyuz? Randevu uygulamasını? Hepimiz var mıyız?"

Üç çift göz benim olduğum tarafa dönünce inledim.

"Birkaç tanesine bakalım," dedi Chris. "En iyisini bulur ve istediğiniz kadar az ya da çok bilgi gireriz."

“Ve istediğiniz zaman bırakabilirsiniz,” diye ekledi Reid umut dolu kelimelerle.

Buna hazır olmadığımından emindim ama oyunbozanlık yapmak da istemiyordum. “Peki,” dedim, “ama gelen ilk çök fotoğrafı bir hafta boyunca her birinizin telefonunun arka planı olacak.”

Ed omuzlarını silkti. “Bununla yaşayabilirim.”

Christopher Hill

Görünüşe göre bu randevu sitelerinden yaklaşık bir MİLYON tane varmış.

Reid Campbell

Ben Rus kadınlarla konuşmak isteyen Batılı erkekler için olan bir tane buldum. İlgisini çeken varsa...

Millie Morris

AMAN TANRIM, birinin adı Bekâr Sanders ve Bernie Sanders'ı beğenen kullanıcılar için tasarlanmış. Bu da nesi?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Bir yerlerde Bernie Sanders'a benzeyen insanlarla çıkmak isteyenler mi var???? FE-TİŞ

Millie Morris

Düşmesini bekliyoruz...

Stephen (Ed) D'Onofrio

Ah, dur. Beni görmezden gelin. Şimdi anladım.

Reid Campbell

IQ'nun 148 değil de 48 olmadığından emin misin?

Alex Ramirez

Ben hâlâ bu olayın içine nasıl düştüğümü çözmeye çalışıyorum

Millie Morris

Bu sana ders olsun, bir daha öğle yemeğini kaçıрма

Stephen (Ed) D'Onofrio

Millet, Glutensiz Bekârlar, Yele Saç Tutkunları, 420* Yalnızları da var. Aslına bakarsanız, sonuncuyu sonrası için kaydedeceğim.

Millie Morris

İsimlere bakın: Atlı Ama Yalnız. Evlen Benimle Artık. Evcil Hayvanımla Çıkar mısın?

Millie Morris

Oo, Chris: Horoz Eşi

* Dört Yirmi diye okunur ve esrar içmek anlamına gelir. Eskiden buluşup içilecek zamanı belirtir ve yer adının kısaltmasıyla birlikte kod olarak kullanılırdı. -çn

Stephen (Ed) D'Onofrio

BU İYİYDİ, MILLS

Christopher Hill

Reid Campbell

Çocuklar. Hedefe odaklanabilir miyiz?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Tinder kullanmak istemediğimizden emin miyiz? Bir sebebi var ki kullanıcıları günde bir milyar kaydırma yapıyor.

Millie Morris

BİR MİLYAR MI?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Çökmediyse...

Reid Campbell

Hey, şuna ne dersiniz? Adı IRL. In Real Life?* Zekice. Premium bir site o yüzden ödeme yapmamız gerekiyor ama arama kriterlerimizi filtreleyebiliyoruz, biri profilimize baktığında ya da mesajlarımızı okuduğunda veya sildiğinde bunu görebiliyoruz ve erkekler profil özetini okuyabiliyor, ekli kişilerden gelen

* 'Gerçek Hayatta' anlamına gelen İngilizce kalıp. -çn

mesajları okuyup cevap verebiliyor ama kabul edilene kadar birine devamlı yazamıyor ya da fotoğraf gönderemiyor.

Christopher Hill

Kullanışlı bir şey gibi.

Reid Campbell

Epey iyi, değil mi Mills? Tuhaf tipler ya da istenmeyen çük fotoları falan yok?

Alex Ramirez

Yanında üçümüz varken neden başkasından çük fotosu istesin ki?

Millie Morris

Bakıyorum.

Millie Morris

Tamamen berbat görünmemediğini kabul ediyorum

Millie Morris

Siktir. Görünmediğini* Neden hep böyle oluyor ki?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Minicik hobbit ellerin yüzünden?

Millie Morris

Sana yavşak demek isterdim, Ed ama bu senin bir vajinaya yaklaşabileceğin anlamına gelirdi.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Zalimce.

Reid Campbell

Hepimiz anlaştık mı o zaman?

Millie Morris

Öff. Sanırım.

Reid Campbell

Olleyy. Herkes üye olsun, akşam da bilgileri doldurmak için Millie'de buluşalım. Bastır, ekip

Alex Ramirez

ÇAK BEŞLİK

Christopher Hill

ÇAK BEŞLİK

Millie Morris

Gönülsüz çak beşlik

Reid bir kolunun altında Tayland yemeği, diğerinde laptopuyla saat altı civarında geldi. Şarabın yokluğu fark ediliyordu. Çok şükür.

“Herkes nerede?” Elindekileri aldım ve mutfağa götürdüm.

“Ed’in bazı örnekleri olmamış o yüzden tekrar yapması gerekiyor. Alex sonra uğrayabilirmiş ama dürüst olmam gerekirse, onun başka bir randevu sitesine katılma isteği en iyi ihtimalle zayıf diye tanımlanabilir.”

“Tinder onun işine yarıyor da ondan,” diyerek katıldım.

“Evet. Ve Chris’in de bir öğrenci acil durumu çıkmış ki bu harika çünkü böylece nefret ettiği acılı tavuklardan alabildim.”

Peşimden mutfağa geldi, ben paketleri açarken o da tabaklarla çatal kaşıkları çıkarıyordu. Benim mutfağında da Chris’inkindeki gibi bir rahatlıkla dolanıyor, tam almak için uzandığım sırada bana bir bardak veriyordu. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında rahatça hareket ediyorduk. Sessizlik huzurluydu. *Drunken noodle**, tavuk ve körili sebzeleri tabaklarımıza yığdık. Buzdolabındaki şarapları tamamen boş vererek –bunun için daha çok erkendi– ikimize de musluktan birer bardak su doldurdum ve her şeyi yemek odasına taşıdık.

Yemekler ve laptop hazır olunca ikimiz de yeni birer IRL hesabı açtık ve e-posta adreslerimizi doğruladıktan sonra oldukça detaylı bir anketle karşılaştık. Soruların çoğu kolaydı gerçi: İsim, yaş, meslek, aradığım eşleşmenin yaş aralığı ve lokasyonu, görüşümün kısa bir özeti ve çocuk isteyip istemediğim gibi şeyler.

Fakat diğer sorular biraz daha derindi ve sevdiğim şeyler, hayattan ne istiyorum ve Hakkımda bölümlerine geldiğimde artık dalıp gitmeye başlamıştım. Başka insanları gözlemleyip ince detayları yakalamada her zaman kendi hayatımı incelemekten çok daha iyi olmuşum.

* Baharatlı bir tavada kızartılmış, Tayvan mutfağına özgü bir erişte yemeği. –çn

Reid yanımda hiçbir sorun yaşamıyormuş gibi görünüyor, parmakları klavyenin üstünde uçarcasına geziniyor ve ne zaman bir tuşa bassa gürültülü bir *klik* sesi çıkıyordu.

“Fark ettim ki,” dedi Reid noodle’ını bitirirken, “bu aslında birbirimizi tanımamız için de harika bir yöntem.”

Bardağımın üstünden ona baktım. “Beni iki yıldan uzun süredir tanıyorsun.”

“Evet ama bilirsin ya, bazen biriyle neredeyse her gün konuşsan da hakkındaki en sıradan şeyleri bilmiyor olabilirsin.” Bakışlarını bir anlığına tekrar ekranına indirdi. “Mesela dört numara: En sevdiğin mekân. En sevdiğin mekân *neresi*? Sallamam gerekse Cajé derim ama yalnızca her gün en az iki kez kahve almaya oraya gittiğinden.”

Homurdandım. “Kahvemi çok seviyorum.”

“Şekerli kokteyl tercihin bana en az üç çürük dişe mâl olurdu mesela ama kahveni sade içtiğini biliyorum. Eline geçen her şeyi okursun ama sehpanın üstünde sayfalarını kıvrarak işaretlediğin Agatha Christie koleksiyonun duruyor ve telefonuna indirilmiş birkaç Sherlock hayran öyküsü var. Benim memleketim ve ailemle ilgili hemen her şeyi biliyorsun ama ben senin nerede büyüdüğünle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, mesela küçükken kardeşinle kavga eder miydin ya da ilk ne zaman öpüştün?” Başını yana yatırdı ve beni sevgi dolu olmakla incelemek arasındaki o ince çizgiden izlemeye koyuldu. “Tam bir gizemsin, Millie Morris.”

“Seattle’da büyüdüm ki bunu zaten biliyorsun. Babamla kardeşim Elly hâlâ orada yaşıyor. Elly evlendi ve daha yeni ikizleri oldu. Eskiden bana Yeşilin Kızı Anne derdi çünkü saçlarım o zamanlar daha kıızıldı.”

“Ve annen sen on iki yaşındayken öldü.”

Gözlerimi önümdeki ekrana sabitledim ve bu konu ne zaman açılrsa hissettiğim hafif dehşeti bastırmaya çabaladım. Reid’in suçu değildi. Yalnızca... ben iyiydim. Ne zaman biri bunun hakkında konuşmak istese sandıkları kadar duygusal davranma-

dığım için hayal kırıklığına uğruyorlar gibi geliyordu. “Rahim kanseri.”

Reid masanın üstünden uzanıp elimi sıktı. “Senin için çok zor olmuştur. O zamanlardaki küçük Millie’yi hayal etmeye çalışıyorum.” Detay vermeme beklediğini hissedebiliyordum ama zorlayıcı değildi – her zamanki nazik ve üstelemeyen tavrını takınmıştı.

Onun evinde ebeveynleriyle kız kardeşi Rayme’nin ve hatta farklı yaşlarını gösteren kendi fotoğrafları vardı. Elbette ebeveynlerinin evinde de Reid’le Rayme’nin bebeklikten günümüze kadar gelen fotoğrafları her tarafı süslüyordu. Reid’i her yaşta görmek onu gerçekten tanıyormuşum gibi hissetmemi kolaylaştırıyordu; yeni yürürkenki tombik hâlinin, ikinci sınıftaki dişsiz hâlinin, ortaokuldaki sivilceli yüzünün ve sadece tuhaflığını hissedemeyen, güzelliğinin hiçbir yanını göremeyen on yedi yaşındaki hâlinin nasıl görüldüğünü biliyordum.

O nedenle geçmişimi öğrenerek benliğimin derinliğini anlama arzusunu anlıyordum, gerçekten, sadece benim için çocukluğumu ziyaret etmek hiçbir zaman hoş bir deneyim olmamıştı. Konuyu değiştirme dürtüm âdeta bir balon gibi şişiyor ve göğüs kemiğimin altından baskı yapıyordu. Ayağa kalkarak musluğa yöneldim sonra da bardağımı yeniden doldurmak için suyu açarak soğumasını bekledim.

“Annem öldükten sonra babam gerçekten müthişti. Şanslıydık.” Tezgâha suyumun birazını döktüm çünkü söylediğim şey bana kendimi tuhaf ve aptal hissettirmişti. Yalan olduğundan da değildi –babam istismarcı, sert ya da hayatımızda eksik değildi– o sadece annemiz değildi o kadar. Ve en büyük başarısızlığı olsa da bu asla onun suçu olmamıştı.

“Ve en sevdiğim mekân,” dediğim sırada konunun değişimiyle göğsümdeki gerilimin azaldığını hissediyordum, “humm. Cidden harika kahve yapsalar da Cajé’den daha iyi bir yer vardır illa.”

“Peki ya ziyaret etmeyi sevdiğin yerler?”

"Yellowstone'daki Artist Paintpots'u* çok seviyorum," derken biraz daha gevşedim.

"Sıcak su kaynağı gibi bir şey mi?"

"Sayılır ama çamurla dolu hâli." Tekrar laptopumun önüne oturdum. "Yerden birkaç metre yüksekteki ahşap platformlarda yürüyorsun, buralarda fokurdayan çamur ve sudan oluşan ufak havuzları görebiliyorsun. Renkleri toprağın içindeki sülfür miktarına ve sanırım yılın hangi zamanında olduğuna göre değişiyor ama harika bir şey. Neredeyse tarih öncesindeymişsin gibi hissettiriyor. Ben küçükken her yaz giderdik."

Dışarıdan bakıldığında Reid tamamen sakin duruyordu – başıyla onaylıyor ve konuşmamı takip ediyordu– fakat ben onu bu bilgi kırıntısını düzenleyip, benim Santa Barbara'dan önceki hayatımın büyük kısmının eksik olduğu zihnindeki Millie Bankası'nda uygun boşluklara özenle yerleştirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Ya senin favorin?" diye sordum. "Ailenin üzüm bağları mı?"

Reid sandalyesinde geriye yaslandı ve çenesini kaşıdı, sorgu şimdilik geride kalmıştı. Onun bu yönünü çok seviyordum – insanlarla bağlantı kurmaya olan sevgisinin onu birlikte takılması en rahat insan yapmasını. Keşke ben de bu yönden daha çok onun gibi olabilseydim. "Olabilir," dedi dalgınca, "ya da San Gregorio'ya giden yol? Dağlık ve kızılçamlarla çevrili. Tam anlamıyla büyüleyici ve bisikletle geçiyorsan daha da güzel."

"Kiminle bisikletle oradan geçtin?"

"Genelde lisansüstünden arkadaşlarla. Bir kez Chris'le de gittik, babam da sandviç ve ev yapımı biralarla bizimle sahilde buluştu."

"Chris'le baban o zaman mı âşık oldular?" Chris'le James Campwell arasında Ed ve Alex'i kıskançlıktan çatlatacak türde sıkı fıkı bir ilişki vardı.

* ABD'nin Yellowstone Milli Parkı içerisinde yer alan, çeşitli sıcak su kaynaklarının oluşturduğu ve adını farklı renklerde olabilmesinden alan bir dizi çamur gölcüğü. –çn

Reid güldü. “Muhtemelen.” Fakat sonra gözlerini kırptırdı ve sanki konuyu saptırdığımı fark etmiş gibi sırtıttı. “Sıradaki soru,” derken çenesini bana doğru kaldırdı. “İlk öpücük.”

“Hımm.” Ayağa kalktım, tabaklarımızı toplamaya ve tekrar mutfığa taşımaya başladım. Bütün yol boyunca sırtımda Reid’in bakışlarını hissettim ve enseme ovuşturmak ya da yoğun bakışlarını ifşalamak istiyordum ama öyle yaparsam bunun beni neden rahatsız ettiğini sorabilirdi. Peki o zaman ne diyecektim? *Kendim hakkında konuşmak beni rahatsız ediyor çünkü hayatım boyunca ya trajiktim ya da sıkıcı? Ya da belki, Sen beni izlerken kendimden bahsetmek beni rahatsız ediyor çünkü hâlâ yatakta üstümden bana nasıl baktığını hatırlıyorum ve seni artık öyle düşünmemem gerekiyor?*

“On dört yaşıdaydım,” dedim. “Burunlarımızın çarpışacağı yönünde tuhaf bir endişem vardı o yüzden sadece ağzımı açtım ve dilimi birkaç kez dolandırdım. Adı Tim Chen’di ve ayrıldığı-mızda kafası biraz karışmış gibi duruyordu ama şikâyet etmedi.” Omzumun üstünden sırtıttım. “Şimdi çok daha iyi öpüşebildiğime seni temin ederim.”

“Ah, biliyorum,” dedi boğuk bir kahkahayla ve ardından benimle aynı anda o da ne dediğini idrak etti. “Siktir, yaptım işte.” Sessizleştik ve sonra, “Aramızı tuhaflaştırdım,” diye ekledi.

Keskin ve acayip kahkaham aniden odada yankılandı.

“Tamam, hayır, işte bu ses olayı tuhaflaştırdı,” derken yanına gelmek için tezgâhın etrafından dolandı. “Neydi o?”

“Bir kahkaha?”

O boş bardağını bırakırken başımı kaldırıp ona baktığımda kirpiklerini ve yanaklarına düşürdükleri hafif gölgeyi fark ettim. Daha önce Reid’in kirpikleri gibi şeyleri hiç fark etmezdim fakat şimdi gözleri sımsıkı kapalı, başı arkaya atılmış ve boğazındaki kaslar gerilmişken nasıl görüldüğü zihnimde canlanıyordu.

Suyu kapadım. Bu gerilim tam da Ertesi Gün/Aramız İyi mi? kapkekinin ortadan kaldırması gereken türde bir şeydi – cinsel kapanış sağlaması gerekiyordu.

Kendine gel, Millie.

“Biz her zaman oldukça tuhafız,” derken metaforik süpürgeyi kullanarak tüm seksi düşünceleri bir araya toplamaya ve onları metaforik halımın altına süpürmeye çalışıyordum. “Seks yalnızca bizi daha da tuhaflaştırdı.”

“Yarım gecelik ilişkimiz mi?” diye sorarken yüzündeki gülümseme kendini küçümsemenin ve tatlılığın tapılası bir karışımıydı.

Başımı iki yana salladım. Bu sevimli ineğe direnmem gerekiyordu. “Kes şunu. İnternet dili ağzına hiç yakışmıyor.”

“Hadi ama,” dedi gülerek, “siz çocuklar bana babam yaşındaymışım gibi davranıyorsunuz. Daha otuz birim! İnternet benim.”

Reid yanıma yanaştı ve arkamdan uzanarak tezgâhın kenarını tuttu. Sabununun kokusunu aldığım anda nabzımın aniden fırladığına yemin edebilirim. Daha önce seks hakkında *hiç* bu kadar sık düşündüğümü sanmıyordum – başka insanlarla gerçek cinsel ilişkilerde bulunduğum zamanlarda bile.

“Ve aramızın *sahiden* tuhaf olmamasına seviniyorum,” dedi.

Katıldığını belirten bir şekilde rahatça gülümsemeyi başara bildim.

Yoo.

Hiç tuhaf değil.

Azıcık bile.

Tek omzuyla kayıtsız bir tavırla omuz silkti. “Farklı ama tuhaf değil. Konuyu tekrar açmak istememiştim gerçi.”

İşaretparmağımla burnuna hafifçe dokunmak için uzandım. “Merak etme, eminim bir sonraki sefer patlıcanlı bir yemek yaptığımda ben çok daha acayip bir şey söylerim.”

“Bebek havuç değil, patlıcan demek. Şikâyet etmeyeceğim.”

“Peee-kiii.” Ellerimi kuruladıktan sonra tekrar yemek odasına yürüdüm. “Şunları kendi başımıza bitirmeye ve geceyi burada sonlandırmaya ne dersin?”

Bakınız: Sevimlilik yapmaya son vermeye ve beni vibratörümle başa bırakmaya ne dersin?

Reid kendinden son derece hoşnut görünüyordu. “Fazla mı

abarttım? Peki ya salatalık? Hayır mı? Beyaz kuşkonmaza ne dersin?"

Laptopunu kapadım ve eline tutuşturdum. "İyi geceler, Reid. Beni beslediğın için teşekkürler. Akşam yemeğı getirmesen eskimiş bir peynirin kabuğunu dişlemek zorunda kalacaktım."

"Bildiğim kadarıyla, erkek öğrenci evlerine en çok uyan kadın sensin," dedi.

"Manchego peyniri ama. Manchego'su olan bir öğrenci evi bul da görelim."

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi ve kapıya yaklaşırken gülümsemesi küçüldü. Sesindeki içtenlik karşısında kalbim biraz sıkıştı. Reid çok iyiydi. Arkadaşlığını batırma riskine asla seks gibi önemsiz bir şey için giremezdim.

"Evet," dedim, "biliyorum."

"Öyleyse olanlar hakkında şakalaşmanın sorun olmadığını da biliyordursundur. Belki bizi daha da yakınlaştırır."

"Belki." Elimle hafifçe bilgisayarına vurdum. "Fakat hedefimiz başka insanlarla tanışmaksa bunu bu gece bitirmen ve yarın sabah onaylamam için bana göndermen gerekiyor."

Şapşal bir gülümsemeyle bana baktı. Reid Campbell lanet olsun ki çok sevimliydi. "Peki, efendim."

Kapıyı açtım ve onu dışarı itekledim. "Diğerk çocukların da aynısını yaptığından emin ol. Hepinizi yargılamayı dört gözle bekliyorum."

"Nasıl istersen," diye bağırdı. O ön kapıdan çıkıp kaybolurken ben de yatak odama geçmek için özgür kaldım.

dördüncü bölüm

Millie Morris

Millet. Çocuklar.

Christopher Hill

Ne?

Reid Campbell

Ne var?

Millie Morris

Profilleriniz boooooook gibi.

Alex Ramirez

Altı yüz soru falan vardı oradal

Millie Morris

Farkındayım. Ben de hepsini doldurdum. Özellikle paragraf/ tanıtım yazısı olan kısımdan bahsediyorum.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Orası için iki saat falan harcadım!

Millie Morris

Gerçekten mi, Ed? İki saat mi?

Stephen (Ed) D'Onofrio

İki... civarı.

Millie Morris

En iyi örneği kopyalayıp buraya yapıştıracağım ki o da Chris'inki.

Christopher Hill

Doğru duyunuz, çocuklar! İş uzmanından öğrenin.

Christopher Hill

Bir toplantıya yetişmem gerekiyor. Sonra görüşürüz. Bir saate dönerim.

[Christopher Hill sohbetten ayrıldı]

Millie Morris

Kendisinin de tekrar yazmak zorunda kalacağını anlamadan çıktı.

Reid Campbell

Hey, benimki çok kötü değildi.

Millie Morris

Evet, Reid, seninki B-E-R-B-A-T. En yeni makalenin özetini yazmışsın resmen. Kadınların dördüncü randevuya kadar falan optik nöritlerden haberdar olmasına gerek yok. Peki, işte Chris'inki: Boşandım, yaş 29, boy 1.90 ve UC Santa Barbara'da Kimya profesörüyüm. Koşudan, evde içki yapmaktan ve Cal maçlarından hoşlanırım.

Reid Campbell

Horozlardan bahsetmeyi unutmuş.

Millie Morris

İl, asıl bahsetmeyi unuttuğu, kendi hakkında ilginç olan her şey.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Durun biraz, bu tanıtım yazısı neden kötüymüş? Anlamadım

Reid Campbell

Ed, senin şu an hücrelerine nükleik asit vermesinde Shaylene'e yardımcı olman gerekmiyor muydu?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Siktir.

Alex Ramirez

Haha patronunla mesaj grubunda olmanın kötü yanı

Millie Morris

Chris az ama öz yaklaşımını benimsemiş. Alex, sen de olaya benim hakkımda her şey açısından bakmışsın. Tamamen farklı nedenlerden olsa da ikisinin de eşit derecede saldırgan olduğunu söyleyebilirim. Ed, seninkinde de yaklaşık 700 yazım hatası var.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Sana bunu söylemek istemezdim ama uygulamadaki profillerin %90'ı öyle zaten. İnsanlar bunların hepsini telefonlarından yapıyor.

Millie Morris

Ben çok yaşlanmışım.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Belki de bizim için sen yazsan daha iyi olur?

Millie Morris

PARDON?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Böyle şeylerde iyisin ve iyi yazılmış olmalarını bizden daha çok önemsendiğin ortada.

Reid Campbell

Ed. Hücreler. HEMEN.

Millie Morris

Sizin eril kaosunuzun düzenli, hitabeti güçlü kadını değilim ben.

[Stephen (Ed) D'Onofrio sohbetten ayrıldı]

Reid Campbell

Bunu söylediğime inanmıyorum ama Ed haklı olabilir.

Millie Morris

OFFFFFFFFF

Reid Campbell

Lütfen Mills? Sana öğle yemeği ısmarlarım.

Millie Morris

Bana zaten yemek borcun var.

Reid Campbell

İki yemek olsun o zaman. Yarın beli lastikli pantolonunu giyebilirsin.

Millie Morris

Hayır

Alex Ramirez

Lütfen Millie

Millie Morris

Olmaz

Alex Ramirez

Ama iyi bir fikir Mills

Millie Morris

Hayır

Zaferimizin yakın olduğunu hissediyordum, Millie kabul etmek üzereydi ama telefonum çalınca ona daha fazla baskı yapmayı kesmek zorunda kaldım. Ekranda annemin fotoğrafı belirince gülümsemem soldu. Fotoğrafta büyüdüğüm evin geniş ön verandasında dikilmişti, üzerinde eski bir kot gömlekle haki pantolonunun dizlerine dek çıkan lastik çizmeler vardı. Uzun gri saçları arkadan bir kurdeleyle toplanmıştı. Ebeveynlerim, Rayme ve benim aramdaki ilişki her zaman iyi olmuştu. Fakat üç ay kadar önce Noel'deyken evin arka tarafındaki aile bağlarımızda annemle uzun bir yürüyüşe çıkmıştık ve tuhaf ruh hâlinde mi yoksa artık dert ortağı olabilecek bir yetişkin olduğuma aniden karar vermesinden mi bilinmez, neredeyse tüm evlilik sorunlarını benimle paylaşmıştı. Ebeveynlerimin artık neredeyse hiç seks yapmamasının annemde yarattığı hüsrana ve babamın artık ona güzel olduğunu hiç söylemediğini dinlemeye mecbur bırakılmakla kalmamıştım sadece, aynı zamanda babamın sokağın karşısında oturan ve sadece ama sadece bahçede bulduğu şeylerle –dal, yaprak ve... kemirgenlerle– heykel yapan kırklarındaki sanatçı Marla'yla yasak ilişki yaşadığını kafasında kurarak paniklelemeye başladığında onu sakinleştirmem de gerekmişti.

O yüzden ne yazık ki bugünlerde annemin araması hafif bir mide bulantısına sebep oluyordu.

"Selam anne."

Hoşbeş edecek havada değildi sanırım. "Parti için hangi akşam geleceksin?"

Neden bahsettiğini çözebilmek için bir süre düşündüm ve bu esnada bilgisayar ekranımda hâlâ akmakta olan sohbete görmeyen gözlerle baktım. En sonunda, "Ne?" diye sormak zorunda kaldım.

"Doğum günün," dedi. "Burada kutlayacağımızı düşünmüştüm?"

"Ben de arkadaşlarımla bir şeyler falan içerim diye düşünüyordum."

"Senin için sadece arkadaşlarımla-içeceğin-türde bir doğum günü olabilir ama otuz iki yıl önce," annemin sesi duygusallıkla tizleşmişti, "dünyanın en güzel bebeğini..."

"Tamam, anne."

"...vajinamdan dışarı ittim ve..."

"Evet. Tamam."

"Yirmi yedi saat süren ağır bir süreçti," diye hatırlattı. "Dört buçuk kiloydun! Bunun ne kadar büyük olduğunu hayal edebiliyor musun? Ah, nasıl da *yırtılmıştım*."

Şakaklarımı ovdum. "Buna katlandığın için teşekkür ederim."

"Yani o günü benim dışımda başka biriyle mi kutlamayı düşünüyordun?" Sustu ve ben cevap vermeyince sakince ekledi, "Yeniden düşün."

"Tamam, takvimime bir bakayım." Sohbet ekranını küçültürken gözüme Millie'nin gönderdiği, Kristen Bell'in ortaparmağı sanki bir rujmuş gibi yaptığı GIF çarptı, ardından takvimimi açtım. "İki nisan pazartesiye denk geliyor," dedim.

"Önceki hafta gel. Chris'i getir. Millie'yi de."

Sözleri gitmekten kaçınmaya dair içimdeki son umut zerrelerini de süpürdü. "Ama Chris'le Millie gelirse Alex'le Ed'i de çağırman gerekir." Annem, yaptığı diğer şeylerin yanı sıra misafir havlularının yarısını yeşile boyamayı başaran Alex'e *kibarca* tahammül etmekle yetinirdi ve Ed'i de üç ayrı olayda yanlışlıkla çıplak görmüştü.

İçini çekti. "Tamam. Ama yalnızca bu seferlik ve bağlarda çıplak yarışmak yok."

Soluğumu yavaşça verirken durumu kabullendim. "Ne yapabileceğime bakarım ama kontrol edilmesi zor insanlar olduklarını biliyorsun."

Bugünlük katlanmam gereken her şey bu kadar diye düşünürken ekledi, "Umarım baban o zamana kadar kafasını kıcıncıdan çıkarmış olur."

Ne yapacağımı bilemeyerek yalnızca, "Hı?" diyebilirdim.

"Yeni bir seksi iç çamaşırı aldım ama o hâlâ..."

İç organlarım âdeta birbirine girdi ve sözcükler ağzımdan aniden dökülüyordu. "Aa, kahretsin, bir toplantıya geç kalıyorum, anne."

Sohbeti ani bitirişimi kafasına takmadı ve telefondan bir öpücük yolladı. "Seni seviyorum, Reidey."

Tamamen yalan söylemiş sayılmazdım. Gerçekten de toplantım vardı ama... annemle telefonu kapadıktan on beş dakika sonrasındaydı. Bu da bana kahve büfesine uğramaya ve Ed'i de almak için laboratuvarıma gitmeye zaman bırakmıştı.

Onu laboratuvar önlüğünü kapıya en yakın sandalyenin arkasına asarken bulunca mânâlı mânâlı baksam da beni kasten görmezden gelerek koridora yanıma çıktı.

"Shaylene tamam mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Siktiğimin HEK* hücreleriyle çalışıyoruz, Reid ve Shaylene süper zeki biri. Yardıma falan ihtiyacı yoktu."

Shaylene "süper zeki" olabilirdi ama laboratuvarımda çalışan ve henüz ilk yılındaki lisansüstü öğrencilerinden biriydi, yani deney çalışmalarında yok denecek kadar az deneyimi vardı. Doktora sonrasında kariyerini laboratuvarımda devam ettirmeyi hedeflediğini iddia ettiğinden Ed yeni mezun öğrencilere akıl hocalığı yapma rolünü üstlenmişti. Fakat zaman zaman hepimizin annemizin karnından moleküler biyolojiyi bilerek doğmadığımızı unutuveriyordu.

"Ayrıca," dedi, "Millie için şu yazının üstünde çalışmam gerekiyor."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "*Randevu sitesi profilin mi?*"

* HEK (Human Embryonic Kidney): İnsan Embriyonik Böbrek hücreleri. Öldürülmesi çok zor, hatta ölümsüz olarak geçen hücre türlerinden. -ç"

Elini darmadağınık buklelerinin arasından endişeli bir tavırla geçirdi. Tam saç çizgisinde belirmeye başlayan bir ter damlası gözüme çarptı. "Evet."

"Ed, bu işi biraz fazla ciddiye alıyor gibisin."

Çeşmenin yanında durup eğildi ve ağzını höpürdeterek içti. Doğrulurken çenesinden akan suları siliyordu. "Chris beni strese soktu, dostum. Ve kendinize bir bakın! Ya sadece ben birini bulamazsam? Bir yanda Chris –Bay Tok-Sesli Kimyager– öteki yanda sen –Bay Cankurtaran Vücutlu Nörobilim İneği– ve bir de Alex –her soktuğumun gününde o karanlık odada farklı farklı kadınlarla düzüşen seksi Latin âşık– var, diğer yanda ise ben. Seth Rogen ama Her Nasılsa Daha Pofuduk."

Aslında daha çok Zach Galifianakis'i anımsattığını söyleyecektim ki söz konusu karanlık odanın yanından geçerken ikinci kez baktım ve dışındaki MEŞGUL yazısını fark ettim. "Dur biraz, Alex hakkında ne demiştin?"

"Dostum, milleti sürekli nerede becerdiğini herkes biliyor." Ed elini sallayarak beni geçiştirdi ve bölümün konferans salonunun önünde durduk. "Ama bunu yapmayı kabul edersem ve hepiniz ziyafete götürecek partnerler bulursanız, sonra da işler ilerlerse bana ne olacak?"

Aniden bu işin Ed için gerçekten önemli olduğunu, bu tom-biş bilim ineğinin gerçekten de biriyle tanışmak ve uzun sürecek bir şey inşa etmek istediğini anlamıştım. Fakat bende uyanan bu yeni farkındalığın yaratacağı küçümseme havasından hoşlanmayacağını bildiğimden güvence verir bir tavırla elimi omzuna attım ve içimden geçenleri söyledim: "Birini bulacaksın. Bulamazsan bile her zaman Cheetos ve *Madden NFL 18'in** olacak."

"Dostum, siktir git."

Neyse ki yalnızca bir kişi daha erken gelmişti de konuşmamıza kulak misafiri olan fazla insan yoktu. Fakat ne yazık ki bu kişi nörobiyoloji bölümünün başkanı Scott Ilian'dı. Başını kaldırdı

* FIFA oyunları gibi yıllık olarak çıkarılan, Amerikan futbolu üzerine kurulu video oyunu. –çn

ama yalnızca Ed olduğunu görünce bakışlarını önündeki dergi makalesine tekrar indirdi. "Baylar."

Fakülte toplantıları o kadar sıkıcı oluyordu ki herkes tarafından bilinen bir işkolik olan ben bile konuda dönüp dolaşmalarımızın bir noktasında kendimi yavaş yavaş kan kaybından öldürmek isterdim. Emeritus profesörler her hafta kendilerini değerli hissetmek –ama daha çok kendi konuşmalarını duymak– için geri döner, çoğunlukla hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığı ve emeklilik hayatlarında en ufak bir değişiklik yaratmayacak yeni departman politikaları üzerine konuşmak için toplanırlardı. Yeni fakülte üyeleriye ya bölümün çoktan değerlendirip reddettiği ya da sadece bir veya iki laboratuvarın kullanımı için satın alınmasına bütçe çıkaramadığı teknolojik ürünleri tutkuyla savunurdu. Toplantının karara varıldığı bir kısmı olurdu ve herkes genel olarak aynı fikirde olsa da konunun altını kendileri çizme ihtiyacı duyar, böylece her seferinde hafifçe değiştirilmiş cümlelerle on kişi aynı şeyi tekrarlardı.

Kırk beş dakika sonra, Tekrarlama Aşaması'na iyice dalmışken derin ve sakinleştirici bir nefes alarak odaya göz gezdirdim.

Kulakları ayakkabı büyüklüğündeki en yaşlı fakülte üyemiz Norm McMaster çenesini göğsüne dayamış uyukluyordu. Bölümün tek nöroendokrinoloji uzmanı Annika Stark ise Scott'ın daha zorlayıcı katılım koşullarına duyulan gerekliliğin altını çizdiği düşüncelerini destekleyen baş düşmanı/fuck buddy'si Isaac Helm'e ölümcül bakışlar fırlatmakla meşguldü. Deborah yakın zamanda iki dönem üst üste dersten kaldığı için bir öğrencisini laboratuvarından kovmak zorunda kalmıştı ve Isaac'ın de seksle sonuçlanabilecek bir kavga çıkarmak umuduyla yangına körüklerle gittiği ortadaydı.

Odanın arkasında her zamanki yerinde oturan Ed ise telefonundan gizli gizli *Clash of Clans* oynuyordu. Telefonumun ekranı Alex'ten yalnızca bana ve diğer çocuklara gelen bir mesajla aydınlandı.

Millet, Millie'nin gönderdiği şeyi gördünüz mü?

Bir dakika kadar sonra Chris yanıt verdi.

Bu profiller cidden iyi.

O anda e-postamı kontrol etme dürtüme direnerek telefonumu masaya bıraktım. Millie gerçekten tanıtım yazılarımızı yeniden mi yazmıştı yoksa? Ve eğer benimkini de hallettiyse... bu tuhaf mı olurdu? Ne yazardı ki? *Adım Reid Campbell, 31 yaşımdayım, boyum 1.87. Ayrıca aptal bir işkolik olmadığım zamanlarda koşmaktan, barbekü yapmaktan ve en yakın arkadaşımınla akıllara ziyan seks yapmaktan hoşlanırım.*

Ofisime dönünce gerçeğin bundan çok ama çok daha iyi olduğunu gördüm.

Kimden: Millie Morris

Kime: Reid Campbell

Konu: PEKİ.

Bunu yazdım çünkü seninki öylece zihnimde beliriverdi ve sonra da herkesinkini yazmam gerektiğini fark ettim çünkü ben herkesin işini kolaylaştıran biriyim ve siz dördünüz için fazlasıyla iyiyim. Beğenmezseniz bana söylemeyin. Bunlar için bir saatimi falan harcadım.

–Mills

Üzüm bağlarında büyüdüm ve okyanusun yakınlarında yaşadım ama ne şarap ne de sörf yapmayı biliyorum. Ama açık havada olmaya bayılırım: doğa yürüyüşlerine, denize açılmaya, hatta arkadaşlarımla sahilde takılmaya. Ölmeden önce gezmek istediğim yerlerin listesinin uzunluğu kilometreleri buluyor. Bazı hafta sonları evde kalıp Netflix izliyor ve bazı hafta

sonlarında da en yeni, en müthiş ev yapımı bira satan barı bulmak için arkadaşlarımla yolculuğa çıkıyorum. Birkaç kez maratona katıldım ama kurabiyeye ya da barbeküye asla hayır diyemem. Konu ilişkiler olduğunda muhtemelen geri kafalı kabul edilebilirim ama bence ilk buluşmada yalnızca içki değil, yemek de olmalıdır; ayrıca bir adamın aceleci olmaması ve karşı tarafın saygısını kazanması gerektiğine inanan bir kadın tarafından yetiştirildim ve buna katılıyorum. Mesleğime resmen âşığım ancak aynı zamanda başka bir yerde yeni maceralara atılmama yardım edecek birini arıyorum. İyi bir çift olabileceğimizi düşünüyorsanız, sizden bir mesaj almayı çok isterim.

Önce bir kere, ardından bir kere daha okudum. Basitti ama... kendi başıma yazabileceğim her şeyden çok daha iyiydi.

Geçen yaz otobanda camlarımı indirip müzik son ses gaza basma dürtüsüne kapılmış hâlde Millie'nin kapısında belirdiğimi anımsadım. Arabayı San Luis Obispo tarafına sürmüş ve orada ufacık yeni bir birahane bularak hamburger ve tadı keskin IPA* ile öğle yemeğimizi yemiştik. Ardından eve doğru sürerken dolu midelerimiz, uğuldayan rüzgâr ve arabadaki Tom Petty'nin sesiyle ortam daha sakindi. Mükemmel insanla birlikte geçirilmiş mükemmel bir gündü.

Sonra, beşimizin sörf yapmayı denediği ama geri kalanımız pes edip kıyıdaki ılık kumların üzerinden izlerken yalnızca Chris'in tahtanın üstünde ayağa kalkabilmeyi başardığı günü anımsadım. Millie yanımdaydı ve mavi bir bikini giyiyordu. Havlusunu sermekle uğraşmamıştı; karnı ve bacakları iri kum taneleriyle kaplanmış hâlde gözlerini kapamış ve yüzünü gökyüzüne dönmüştü. O zamanlar daha yeni arkadaş olmuştuk, Dustin'le ilişkisini bitireli henüz birkaç hafta olmuştu ve bunun

* India Pale Ale: Uzun yola dayanması için şerbetçiotunun bol konulduğu ve bu nedenle tadı keskin olan bir bira türü. -çn

hakkında gerçekten konuştuğumuz –elbette benim ısrarcı teşviklerimin ardından– ilk seferdi: Dustin’in ne kadar dikkati dağınık görüldüğünden, yalnız olmanın ne kadar garip geldiğinden, artık öyle çabuk öfkelenen biriyle aynı evde yaşamadığı için ne kadar rahatlamış hissettiğinden bahsedip durmuştuk.

Bu yazının her satırında beraber yaşadığımız anları görebiliyordum, biri hariç: Yalnızca bir şeyler içilen bir randevuya gitmeyi hayal bile edemediğimi, sadece kahveden ibaret bir ilk buluşmanın bana tuhaf geldiğini nereden bildiğini hiç bilmiyordum. Onun daha derinlerimi, benim bile ulaşamadığım bir yeri görüp görmediğini merak ettim – Millie’nin de başkalarının okuması için *kendi* tanıtım yazısını yazdığını düşününce hissettiğim sızıyı bilinçli zihnimden daha iyi anlayan o yeri.

Bunun beni bu şekilde sarsmasına hazırlıklı değildim. Bu düşünce silsilesi daha önce annemle konuşurken hissettiğime benzer bir hisle –bir şeylerin *tamamen yanlış* olduğu hissiyle– midemin bulanmasına yol açmıştı. Avuç diplerimi gözlerime bastırdım sonra da çocuklarla olan grup mesajlarını açtım.

Reid Campbell

Tmm Millie’nin profilim için yazdığı şey oldukça iyi.

Christopher Hill

Biz de görelim.

Reid Campbell

Siz de gönderin. Benimki şöyle...

Kendiminkini kopyalayıp yapıştırdım, sonra da onlarınkiler geldikçe okumaya koyuldum.

Christopher Hill

Arkadaşlarım grubumuzun en sakin üyesi olduğumu söyler ve her ne kadar bunun doğru olduğunu düşünsem de bazen içimde o kadar yoğun bir merakın yanıp tutuştuğunu hissediyorum ki bir gün emekli olabilecek miyim hiç bilmiyorum. Maisie isimli gri bir labradorum var ve şu anda hayatımın aşkı o ama kesinlikle bir kişilik daha yerimiz var. Lise aşkımla evlenmek –ve ardından boşanmak– bana ilişkilerin korkutucu olduğunu değil, doğru insanı bulmanın kolay olmadığını ve çevremizdeki dünyayla birlikte bizim de sürekli olarak büyüyüp geliştiğimizi öğretti. Cal futbol takımının kendini adanmış bir hayranıyım, her biçimdeki horozları, bisiklet sürmeyi severim ve en iyi donutu bulmak için yüzlerce kilometre araba sürebilirim.

Christopher Hill

Şu horozlu kısmın çıkması gerek ama onun dışında epey iyi.

Alex Ramirez

Horoza araya sıkıştırdığı için Millie'ye bayılıyorum. Benimki de şöyle: Burada bir sürü insanın ne kadar rahat olduklarına vurgu yaptıklarını görüyorum ve size karşı dürüst olacağım: Ben hiç öyle biri değilim – kendimi ortaya atmayı ve biraz gürültü yapmayı severim. Huntington Kumsalı'nda arazi motosikleti yarışlarıyla büyüdüm ve şimdi de boş zamanımı elimden geldiğince Santa Barbara çevresindeki tepelerde dağ bisikleti sürerek geçiriyorum. Yemek yapmaya, yemek yemeye ve düğünlerde deli gibi dans etmeye bayılırım. Ama endişelenecek bir şey yok – yaptığım her şeyi seven birini bulmama gerek yok. Yalnızca kim olduğunu bilen, olduğum kişiyle mutlu olan ve dışarı çıkıp biraz eğlenmeye hazır birini bulmak istiyorum.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Eğlenmek derken, seksi kastediyorsun.

Alex Ramirez

%100

Reid Campbell

Ed, seninki nerede?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Kaliforniya'nın en işlek yerlerinden birinde yaşıyorum ama bir parça ev kuşu sayılabileceğimi itiraf ediyorum. Beni yanlış anlamayın, dışarıda olmayı çok severim ama sessiz olmasını tercih ederim: Geceleyin kumsallar, kayalık kıyı şeritleri, günbatımındaki tepeler. Bazı insanların en mutlu oldukları zaman açık havada oldukları anlardır, bense laboratuvardayken ya da yakın arkadaş grubumla birlikteyken, güzel bir yemeğin tadını çıkarırken ve şakalar patlatırken mutlu olurum. Asla bitiş çizgisine ilk varan olmayabilirim ama ne olursa olsun yol boyunca güleceğim kesindir. Dürüst olmak gerekirse, yalnızca yanımda olmak ve yanı başımda gülmek isteyen birini arıyorum.

Reid Campbell

Vay canına! Bunlar cidden çok iyi.

Christopher Hill

Millie'ninkini gören oldu mu?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Hayır.

Christopher Hill

Yani, bunları şimdi yüklersek onunkini de yakında görürüz değil mi?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Öyle olmayabilir çünkü çevrimiçi yayınlasa bile kadınlar onlara erişim hakkı tanımadığı sürece erkekler profillerinin tamamını göremiyor. Yani resmini ve profilini ana hatlarıyla beğenmen ve sana erişim hakkı tanımasını umut etmen gerekiyor.

Reid Campbell

Ama zaten izin vermez mi? Bize yani?

Christopher Hill

Sonuçta Millie'yle randevuya çıkmayı düşünmüyoruz, o yüzden belki de vermez.

Alex Ramirez

Salak, neden sadece ondan göndermesini istemiyorsun ki?

Reid Campbell

Tmm, sorayım. Onu konuşmaya ekliyorum.

[Millie Morris sohbete katıldı]

Millie Morris

N'aber ezikler

Reid Campbell

Bu profil yazıları müthiş

Millie Morris

Biliyorum! Bu işte gerçekten iyiyim.

Alex Ramirez

Hadi seninkini de görelim

Millie Morris

Alex, lütfen ama. En azından önce bana bir yemek ısmarlasaydın.

Alex Ramirez

Ah, kızım, beni bir anlasan sana yemek VE tatlı ısmarlardım

Millie Morris

Eh, bu fazla hızlı gelişti

Reid Campbell

Karanlık odada, öyle değil mi Alex?

Alex Ramirez

Ne?

Millie Morris

Ne?

Reid Campbell

Boş ver. Mills – bize kendi yazını göster.

Millie Morris

Tamam, bekleyin biraz. Sonra derse uçmam gerek...

Millie Morris

İşte kelimemelerim. Tadını çıkarın. “Karanlığa lanet okumaktansa bir mum yakmak yeğdir.” –Eleanor Roosevelt. Her daim eksantrik, acayip ve inanılmaz şeylere karşı bir çekim hissetmişimdir. Kitaplara, sahillere, filmlere ve kargaşaya bayılırım. Daha fazlasını öğrenmek isterseniz sormanız yeter!

[Millie Morris sohbetten ayrıldı]

Christopher Hill

...Bir Eleanor Roosevelt alıntısı mı? Millie lezbiyen mi?

Reid Campbell

Bildiğim kadarıyla değil ama şu anda ben de her şeyi sorguluyorum.

Alex Ramirez

Hah. Son cümlenin Millie'nin gelen kutusunu çok ilginç yerlere taşıyabileceğini hissediyorum.

Reid Campbell

Yani bundan etkilenmeyen tek kişi ben değilim?

Christopher Hill

Yazıda kendisi hakkında hiçbir şey söylememesine şaşırın var mı ki aramızda?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Belki de erkeklerin iğrenç olacağını tahmin ediyordur ve bu yüzden daha az detay paylaşıyordur?

Christopher Hill

Olabilir.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Birinin ona bunun berbat olduğunu söylemesi lazım. PAS

Christopher Hill

Pas

Alex Ramirez

PAS

Reid Campbell

V A Y B E.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Ne? En çok seni seviyor

Reid Campbell

Kim sevmez ki?

Reid Campbell

Öyleyse başlıyor muyuz? İşe dönmem gerek.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Benimki paylaşılmaya hazır. Chris'in geçen yaz çektiği fotoğrafımı kullanacağım.

Christopher Hill

Grimace olarak gıyındığın mi? Bence kötü bir seçim olur.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Hayır, arka güvertende olduğum seni yavşak.

Christopher Hill

Az buçuk daha iyi.

Alex Ramirez

Onaylaya basıyorum. 3... 2... 1...

Reid Campbell

İşte başlıyoruz.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Ah, bir de keli"memem." Herkes meme yazdığını fark etti, değil mi?

Alex Ramirez

Klasik Millie işte. Memelere bayılıyor. Belki de gerçekten lezbiyendir.

Reid Campbell

Odaklanın.

beşinci bölüm

Millie

Daha güneş bile doğmamıştı ki telefonum çaldı.

Aslında *çalmak* tam anlamıyla doğru kelime değildi, sırtımın altında bir yerlerde durmadan titreşiyordu. Çarşafa dolandığımı anlamadan yuvarlanarak üstünden kalkmaya çalıştım ve kendimi kurtarmak oldukça zor oldu – kollarım uyuşmuştu, zihnim bulanıktı ve Chris Hemsworth'lü rüyamdan ayrılmaya henüz hazır değildim.

Rüyadaki Ben dersten sonra kalmasını söylemişti ve o da ofisime girip kapıyı kapamıştı. Normalde bu tarz bir öğretmen-öğrenci etkileşimi karşısında dehşete kapılırdım ama Rüyadaki Ben, Ateşli Öğretmen ve Rüyadaki Chris de Thor (detaylandırmam gerekirse, *Thor: Ragnorak* filmindeki kısa saçlı hâli) olarak giyindiğinden buna göz yummaya dünden razıydım.

Beni bu gerçeklikten kaçıştan –gözlerimi kısarak ekrana baktım– *beş buçukta* ayıracak kadar taşaklı kişiye acıdım çünkü ölümlü elimden olacaktı.

Beceriksiz ellerimle aramayı yanıtlamayı başardım ve göz-

lerim hâlâ kapalıyken uyku mahmur, hırıltılı sesimle, "Alo?" dedim.

"Selam Millie."

Kardeşim. Altı aylık ikizleri olan ve herkesin sabahın köründe uyanık olduğunu varsayan kardeşim. "Derse gitmeden önce seni yakalamak istemiştin."

Ufak bir çabayla yan tarafıma dönmeyi başardım. Pek bir gelişme sayılmazdı. "Saat dokuza kadar dersim yok, Elly." Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. "Saat daha altı bile değil."

"Aa, pardon," diye mırıldandı şarkı söylercesine. Arkada akan suyu ve lavabonun içinde tıngırdayan bulaşıklardan geldiğini tahmin ettiğim sesleri duyabiliyordum. Elly her zaman hareket hâlinde, daima en az iki iş yapar ve bu nedenle yalnızca hâl hatır sormak için aramadığından emindim. Zaten pek öyle bir ilişkimiz yoktu. "Bunun için üzgünüm. Programına bakabildin mi ya da söylediklerim hakkında düşündün mü diye sormak istemiştin."

Midem suçlulukla yanmaya başladı.

Reid'e dediklerime rağmen babamın Parkinson hastalığı pençelerini iyice derinlere geçirmişti. Bazı günler sabahları zar zor hareket edebiliyordu. Nöroloğu beyninin belli bölgelerini uyarmak için ameliyata ihtiyaç duyabileceğinden bahsetmişti. Elly'nin iki bebeği ve Seattle'da kendine kurduğu yaşamıyla yardıma ihtiyacı vardı. Bekâr ablasından yapabileceğini bildiği şeyleri istiyordu: Yazın izin alıp babamız ameliyat olduktan sonra onun evine taşınmamı ve Elly'nin küçük bir ara vermesini sağlamamı.

Sorun şu ki, eve geri taşınma düşüncesi göğsümde sanki nefes alamıyormuşum gibi yapış yapış bir panik hissi oluşmasına neden oluyordu. Eve gitmek istemiyordum.

Elly'den altı yaş büyük olduğumdan onun oyun arkadaşı yaşının her zaman biraz dışında kalmıştım. Annemin küçük baş belasıydım ben – iyi günlerimde şapşal ve oyunbaz, zorlu günlerimdeyse dik başlıydım. Öte yandan Elly sessiz ve çalışkan, gü-

venilir olardı. Ben büyüdüğümde *Çözülmemiş Gizemler*'in yeni versiyonunun sunucusu olmak isterdim, Elly ise hemşire.

Annemiz öldüğünde on iki yaşındaydım, Elly de yalnızca altıydı ve aniden evdeki en büyük ikinci kişi oluvermiştim. Arazımızdaki altı yaş benim bebek bakıcısı, aşçı, hizmetçi, abla, babamın inisiyatif almasına ihtiyaç duyduğu kişi olduğum anlamına geliyordu. Bende Elly'nin mizacı olsaydı işler çok daha kolay olabilirdi – bunu şimdi anlıyordum.

Ama aynı zamanda acıdan çıldırmış gibiydim. Annemiz hakkındaki her detayı, kahkahasını, gülümseyişini ve sınıksız sarılmasını hatırlıyordum. Açıkçası kendi alanımda nasıl hareket edeceğimi, günlerimi, hayatımı annem olmadan nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum. Elly böylesi bir netlik için çok küçüktü ve kendim korunmaya o denli ihtiyaç duyarken benden ona göz kulak olmamın beklenmesi tamamen haksızlık gibi geliyordu. Bırakın kendi duyguları olan bir çocuğa yardım etmeyi, kendi hislerimi zar zor çözüyordum.

Elly annemizle ilgili sorular sorar –Ne oldu? Ne zaman geri gelecek? Canı yandı mı?– ve babam da konuyu değiştirirdi o yüzden ben becerebildiğim kadarıyla cevap vermeye çalışırdım. Ona annemin hastalandığını, geri gelmeyeceğini ama benim yanında olduğumu söyledim. Ona uzun süre acı çekmediğini ve annemizin bizi çok sevdiğini anlatırdım. Belki babamız, annemizin ölümünün hızlı ve zor olduğu acı gerçeğinden bizi koruduğunu düşünüyordu ya da belki de bununla yüzleşmek onun için fazlasıyla zordu. Nedeni her ne olursa olsun annem olmadan evde oksijen yok gibiydi, geçen birkaç yılın ardından Elly soru sormayı bırakmış ve hepimiz çok ama çok derin bir sessizliğe gömülmüştük. Sanki babamız yalnızca bizim evden ayrılacak kadar büyümemizi bekliyor gibi geliyordu.

Bunu açıklayamazdım – hiç kimseye karşı en ufak bir bağ hissetmemeyi. Eskiden okyanusun ortasında olduğum, her yönden kilometrelerce ötesini görebildiğim ama çevremde hiç kimsenin olmadığı rüyalar görürdüm.

On sekizime gelince evden âdeta koşarak kaçmıştım.

Elly okul için Seattle'da kalmış ve evlenerek kaybını ihtiyaç duyduğu şeye dönüştürmüştü: Bir çıpa ve bir aileye. Yaşamının büyük kısmında babamız hayatında aktif rol oynayan ebeveyni olduğu için ikisi arasındakiler farklı mıydı? Belki de. Ama artık, geçtiğimiz on iki yıl boyunca her şeyi halletmesinin ardından, Elly, benim sabırlı, nazik kardeşim, bana karşı olan sabrının sonuna gelmişti.

"Kalıcı olarak eve taşınman gerektiğini söylemiyorum," dedi. "Ama en azından eve *daha sık* gelmelisin. Hafta sonunu geçirmekten biraz daha uzun kal. Bence yazın gerçekten iyi olabilir – hepimiz için."

"Yaz sonuna kadar bir taslak teslim etmem gerekiyor," dedim, "ve bu yaz boyunca yol katetmem gerekiyor." Söylediklerim doğrudu ama aynı zamanda son derece uygun bir bahane-den fazlası da değildi. Hattın diğer ucundan gelen sessizliğine bakılırsa bunun ikimiz de farkındaydık. "O zamana kadar ne kadarını halledip halledemeyeceğime ve işleri yoluna koyup koyamayacağıma bir bakacağım."

"Teşekkürler, Millie."

Kardeşimin benim adıma mutlu olmak istediğini anlayabiliyordum ama sesinde hayal kırıklığı tınları vardı.

"Bir şeyler netleşir netleşmez sana haber vereceğim." Tekrar sırtüstü döndüm ve gözlerimi tavana çevirip pencereden süzülerek duvarlar boyunca ilerleyen mavi-gri ışığa baktım. Loş renkler ruh hâlimle uyumluydu. "Babam nasıl?"

"Babam..." Suyu kapadı ve o bir cevap düşünürken aramızdaki sessizlik büyüdü. Ben duymayı beklerken bu kadar geriliyorsam bununla günlük olarak yaşamak nasıl bir şeydi acaba, hem de her gün? "Babam iyi," dedi. "Artık daha yavaş ve başkalarına daha bağımlı. Dengesi berbat durumda o yüzden yeni bir ev bakmayı düşünüyoruz. Merdivensiz bir yer."

Jared'la Elly evlerini evlendikten hemen sonra almıştı. Eğer orayı satmayı düşünüyorlarsa işler ciddiye kötüleşiyor olmalıydı.

“O konuda da yardımcı olabilirim,” dedim boğazımdaki yumruyu yutkunduktan sonra. “O zamana kadar avansımın bir kısmını alacağım ve ihtiyacınız olursa tamamı sizindir.”

İki tane çikolata parçacıklı donut okula gelene kadar bakış açımı olumlu yönde önemli ölçüde değiştirmişti ama yine de Elly'yle olan telefon konuşmam camdaki bulanık bir film gibi üzerime yapışmıştı. Çocukken elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyordum ama şimdi bencil bir pislikmişim gibi hissetmeyi kesemiyordum. Elly'nin bana ihtiyacı vardı. Babamın bana ihtiyacı vardı. Fakat dürüst olmak gerekirse, yazı büyüdüğüm evde geçirmektense kırık cam parçalarıyla kaplı bir sahili yalınayak geçmeyi tercih ederdim.

İçgüdülerim beni bu noktaya getirmişti: İki elimde birer bardak kahve, ayağımla Reid'in ofisinin kapısını açıyordum. Telefonunu çenesiyle omzu arasına sıkıştırmış, kalemle masasındaki bir şeyin üstünü çiziktirirken konuşmasını bitirmek üzereydi.

Kibar olan davranış, işini bitirene kadar dışarda beklemek ya da daha sonra beni bulmasını söylemek olurdu ama gayet bariz olduğu üzere Reid'le ben hiçbir zaman sınırlar konusunda mükemmel olmamıştık, o yüzden bardağını önüne bıraktım ve işini bitirirken oturup bekledim. Pek de konuşma havasında değildim ama kendimi ofisime kilitlemem daha da kötü hissetmeme neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Reid'in zihninin titizliği düşünüldüğünde masası şaşırtıcı derecede karmaşıktı. Her zamanki dosya dökümleri, ödevler ve kitaplar duruyordu ama Reid takıntılı bir not delisi olduğundan her yerde; bilgisayarının monitörüne, pencereye, duvarlara iliştirilmiş yapışkanlı kâğıtlar ve küçük kâğıt parçaları vardı. Hemen kol mesafesinde bir mantar pano asılıydı ve üzerinde ağırlık yapan o kadar çok broşür, rapor, gelişigüzel karalamalar asılmıştı ki hâlâ nasıl duvarda kalabildiğinden emin değildim.

Bilgisayarının yanında bir beyin çizimi vardı –yalnızca bir

karalama değil, anatomik olarak doğru hâli- ve *limbik* ya da *superior kolikülüs* gibi kelimelerden oklar çıkarılmıştı. Tam da bu yüzden artık *Çiziktirme* oynamıyorduk; Reid kendini fazla kapatıyordu. Çizimin hemen yanındaki yapışkanlı kâğıttaysa kalplerle bezenmiş süslü bir el yazısıyla *Lillie* ismi ve bir telefon numarası yazılıydı.

Reid'in *Lillie* diye birinden bahsettiğini anımsıyor muydum?

"Kusura bakma. İyi misin?"

İrkildim ve kahvemi masasının üstüne döktüm. Telefonu kapadığını bile duymamıştım. "Siktir. Ne?"

"Sen... somurtuyordun." Sesi afallamış gibiydi.

Gözlerim bir an için telefon numarasının tutturulduğu yere kaydktan sonra yarattığım kargaşanın birazını temizlemek için kullandığım tek peçeteme döndü tekrar. "Evet. Kesinlikle. Dalmışım sadece."

Reid yardım etmek için birkaç mendil uzatmadan önce merak dolu bir sırıtişla bana baktı. Kendi bardağını aldı. "Kahve için teşekkürler. Bu sabaha başlamadan önce kendime almayı planlamıştım ama telefonlara takıldım."

"Sorun değil."

Bir yudum içti ve dilini yakınca hızlı bir nefes aldı.

"Dipnot, çok sıcak," dedim ve peçeteleri ayağının yanındaki çöp tenekesine attım. "Uzun bir sabah mı?"

"Öyle de denebilir. Sabah geldiğimde notlandırmam gereken ödevler vardı ve birkaç öğrenci ek puan için yalvararak beni sıkıştırdı. *Ama* senin gelmene sevindim." Tekrar bana baktı ve ardından bir kez daha sordu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, Reid."

"Biraz... bitkin duruyorsun."

"Vay canına. Beni baştan çıkarıyorsun demek."

"Ciddiyim, neyin var senin?"

"Hiçbir şeyim yok, yemin ederim."

Bir, iki, üç saniye boyunca apaçık bir şüphecilikle gözlerini bana diktikten sonra konuyu kafasından atmak için başını salladı.

di. "Peki, her neyse. Sana bir şey göstermek istiyorum." Telefonuna uzandı ve ekranı bana çevirmeden önce parmağıyla kaydırarak açtı.

Öne eğildim. "Ulu Tanrım, Reid. İndirmen gereken doksan sekiz güncelleme mi var? Amazon, OpenTable, Facebook... Derdin ne senin?"

"Odaklan, Millie." Üstünde kırmızı bildirim noktacığı olan parlak mavi bir simgeye dokundu. "IRL uygulaması. Sabah uyandığımda on sekiz bildirim vardı."

"Bildirim derken?"

Kendi kendime anlayacağımdan son derece emin gibiydi çünkü birkaç saniye boyunca bekledi ve ardından pes etti. "Uygulamayı indirince çıkan giriş yazısını okumadın mı?"

Bunun cevabını zaten bilmesi gerekiyormuş gibi ellerimi iki yana açtım. "Belli ki hayır?"

"Pekâlâ, bunun anlamı on sekiz kadının profilini benimle paylaştığı," dedi gülerek.

"Aaahh." Beceriksizce sandalyenin arkasındaki çantama uzandım ve kendi telefonumu çıkardım. Bakmak aklıma bile gelmemişti. "Her şeyi dizüstü bilgisayarımdan doldurdum." Ekranı ona çevirdim. "Aa, baksana, daha uygulamayı bile indirmemişim."

"Ed'in dediğine göre, profil oluşturmak dışındaki her şey için telefon kullanmak isteyecekmişiz." Çenesini kaldırdı. "AppStore'da aratabilirsin."

"Hop, hop, şu teknik konuşmaları biraz ağırdan alalım." Gözlerim sahte bir kafa karışıklığıyla kocaman açtım. "Tüm bu açıklamaları benim için yazman gerekecek, seni çokbilmiş erkek."

"Hayret bir seysin, Millie."

"iPhone kullanmayı biliyorum, Reid."

Sabırlı bir iç çekiş eşliğinde arkasına yaslandı ve kendi mesajları arasında gezinmeye devam etti. "İçlerinden biri Fransızca konuşuyor ve tüplü dalma eğitmeni," dedi gururla ve bir fotoğrafı yakınlaştırtırken gözleri irileşti.

Uygulama iner inmez bilgisayarımdan ayarladığım kullanıcı adımı ve şifremi girdim. “Bu şey tam olarak nasıl çalışıyor?” diye sordum. “Sağa kaydırma falan yok değil mi? O olay kulağa berbat geliyor.”

“Biz bundan bahsederken sen de oradaydın.”

Kahvemın üstünden gülümsedim. “Muhtemelen dinlememişim. Sen konuşurken bazen öyle şeyler yapıyorum.”

“*Daha önce de dediğim gibi, erkekler yalnızca temel bilgilerini ve profil özetinle birlikte fotoğrafının ön izlemesini görebilir. Sen onları onaylayana kadar bütün profilini göremezler. Ki muhtemelen daha fazlasını görmek için birkaç isteğin vardır.*”

“Ama on sekiz tane değil...”

Reid beni duymazlıktan geldi ve sahiden de okunmamış mesajım olduğunu belirten bildirim belirdi. Küçük kırmızı noktacığın yarattığı telaşa şaşırdım. “Bekleyen on iki isteğim var.”

Reid’in kaşları etkilenmiş bir şekilde havaya kalktı. “Fena değil, Mills. Ed’in dört tane vardı.”

“Şu anda beni Ed’le mi karşılaşıyorsun? Dur biraz, profil fotoğrafı hangisi? Bornozla Kaptan Morgan pozu verdiği mi yoksa?”

Fakülte fotoğrafını *Çılgınlar Okulu* togasıyla çekinmek isteyen Ed.

“Evet.”

“Ve sen de ondan daha fazla istek aldığımı şaşıırıyorsun? Reid. Hadi ama.”

“Yalnızca bu kadar kısıtlı bilgiyle ve güzel yüzünün görüldüğü yalnızca bir fotoğraf ön izlemesiyle on ikinin fena bir sayı olmadığını söylüyorum.”

“Peki *sen* hangi fotoğrafını kullandın?” diye sordum. “FBI tişörtü giydiğini mi?” Kısa bir kahkaha patlattım. Kendi valizi sahilde ortadan kaybolunca Alex’inkilerden birini ödünç almak zorunda kaldığı ve Alex’in de yanında sadece üzerinde FBI: Female Body Inspector* yazan bir tişört olduğu zamanı asla aklım-

* Kadın Bedeni Müfettişi. -çn

dan çıkaramayacaktım. O gece doğrudan içmeye gitmiştik ve ah, dostum, Reid'in başına ne işler açılmıştı.

"Ne yazık ki Ed onun üzerine kırmızı şarap döktü. Bir daha giyemeyeceğim."

"Eh, en azından gelecekteki açıklama yapma sorunun çözül-müş."

Öne eğilerek dikkatimi tekrar ekranıma yöneltti. "İsteğin üstündeki mavi baloncuğun içindeki küçük yüzde ifadesi de..."

"Ne kadar uyumlu olduğumuzu gösteriyor, biliyorum. Cidden, her gün nasıl kendi kendime yemek yiyip duş aldığımı zannediyorsun sen?"

"Sadece oku ve kimi onaylamak istediğine bir bak."

Dehşet ve beklentinin tuhaf bir karışımıyla ilk mesajı açtım ve fotoğraf karşısında yüzümü biraz buruşturdum. Tamamen sığ biri görünmek istemediğimden ters taktığı beyzbol şapkası ya da deniz kabuklu kolyesi hakkında herhangi bir yorum yapmadan okumaya koyuldum.

"Aradığın adam bne olabilirim. On beş yıldır su tesisatçısıyım ve boruları temizlemekle ilgili birkaç şey bilirim ;) Bne hafta sonlarımı gölde ya da barbekü yaparak geçirmeyi severim ve yanımda duracak o özel bayanı arıyorum. Mücadeleye varım diyorsan bana yaz. Bakarsın, yemi yutarım."

Sesli göz devirmiş olacağım ki Reid sorgular bakışlarını kaldırdı.

"Burada o kadar fazla şey var ki," dedim. "Nereden başlasam? 'Boruları temizlemek'?"

"İktidar, sağlığın bir göstergesidir."

"Barbeküde yanında duracak birini istiyor."

"Bence bu tatlı bir şey... Bana öyle bakma."

"Reid ben'i yanlış yazmış."

"Sen de sürekli yanlışlıkla 'meme' falan yazıyorsun. Hatalar olabilir."

"İki kere?"

"Pekâlâ," dedi. "Hadi bir sonrakine geçelim."

"Adım Greg ve otuz iki yaşındayım. Yapı mühendisiyim ve bir şeyleri çözmek hayat gayem. Seyahat etmenin ruha iyi geldiği söylenir ve ben de buna kesinlikle inanıyorum. Üniversitedeyken yurtdışında okudum ve mezun olmadan önce Eysel Kulesi, Big Ben, Kolezyum, İskoç Dağları, Parthenon Tapınağı gibi yerleri görebildiğim için kendimi oldukça şanslı sayıyorum. Bir sonraki maceram olabileceğini düşünüyorsan senden haber almak isterim."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu, o nedenle fotoğrafını açtım. Adam... Vay canına, hiç de berbat sayılmazdı. Sarı saçları ve bronz teniyle kumların üstünde bir sörf tahtasına yaslanmıştı. Telefonun ekranını Reid'e çevirdim.

Daha yakından bakmak için eğildi. "Hımm. Sanki olabilir..." Durup gözlerini kıstı. "Şu yüzük mü?"

"Ne?" Telefonu tekrar döndürdüm ve fotoğrafı yakınlaştırdım. Orada kesinlikle bir şey vardı. "Gölge olabilir mi?"

"Yani ama... altın rengi."

Tekrar baktım ve haklı olduğunu gördüm, yüzükparmağında altın rengi bir şerit vardı.

"Belki de eski bir fotoğrafıdır?" dedi Reid. "Boşandığından bahsetmiş mi?"

Hemen profiline geri döndüm. İlişki durumunun altında bekâr yazıyordu. Önceki evlilikler bölümünün altındaysa hiç yazıyordu.

"Lütfen bana bir insanın bu kadar salak olamayacağını söyle," dedim. "Ya da iğrenç. Neden insanların yalancı çıkmasını daha sık beklemiyorum ki? Tanrı aşkına, suçbilim alanında çalışıyorum bir de."

Reid hayal kırıklığına uğramış hâlde elini uzattı. "Telefonuna bir bakayım."

Telefonumu masanın üstünden ona kaydardım ve bu girişime karşı duyduğum bütün şüphe tekrar içimde kök salmaya başladı. "Ben söylemiştim diyecek biri değilim ama..."

Bir sonraki mesajı açtı. "Peki, bu adam..." Konuşmayı kesti ve kaşlarını çatmaya koyuldu. "Boş ver."

“Ne var?”

“Şey... Tanıtım yazısında ‘meme’ geçiyor ve senin sevimli hataların gibi olduğunu sanmıyorum.”

Yüzümü buruşturdum.

“Dur, dur. Devam edelim, hepsi bu kadar kötü olamaz.” Birini açtı, ardından bir diğerini ve her mesajla birlikte gülümsemesi daha da soldu.

“Sanırım şu adam Dustin olabilir.”

İnledim. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Şaka yapıyorum?” derken bakışlarını bana doğru kaldırdı. Şaka yapmadığı ortadaydı.

“Sinir bozucu,” dedim. “Beni kendi eski sevgilimle eşleştiren bir uygulamaya ne kadar güvenebilirim ki? Tanrım.”

“Belki de bu iyi olduğu anlamına geliyordur?” Reid iyimser yaklaşımaya çalışıyordu. “Bir noktada sen ve Dustin... Ah. Tanrım. Bir sonrakinin profil resmi adamın penisi. Gerçek penisi. Yarı, umarım onundur.”

“Reid, sen bu dünya için fazla safsın.” Telefonumu geri aldım ve kalan mesajlara baktım. Bir mesajda yalnızca *Hey* yazıyordu. Bir tanesi penisinin devasa olduğuna dair bana güvence veriyor; biri profilime tam erişim isteği göndermeden önce bütün vücudunun fotoğrafını görmek istiyor ve iki tanesi de kilomu soruyordu.

“Bu kadar mı?” Telefonumu salladım. “Sana Fransızca konuşan dalgıç geliyor bana da bu mu? Eşleştiğim adamlar *bunlar* mı?”

Ed iterek açmadan önce kapıda hızlı bir tıklama duyuldu.

“İşte son FACS* verileri burada,” dedi ve üzerinde dağılım grafiği olan birkaç sayfayı Reid’in masasına bıraktı. Ed’in laboratuvar önlüğünü bir arada tutan üç bant şeridi açıkça görünüyordu ama sormaya tenezzül bile etmedim.

Sandalyede iyice çökmüş ve kollarımı göğsümde kavuşturmuş hâlde oturmamı inceledi ve laboratuvar önlüğünün cebin-

* Fluorescence-activated Cell Sorting: Florans yardımıyla aktive edilmiş hücre ayırma sistemi. -çn

den çıkardığı elmadan bir ısırık aldı. Biliminsanı değildim ama ben bile bunun iğrenç olduğunu anlayabiliyordum.

"Selam sana, günışığı."

İnledim.

Reid'e doğru başıyla işaret etti. "Kadın avcımız sana eşleşmelerini mi gösteriyordu?"

Gözlerim Reid'e kaydı. "Gösterdi."

Elmayı bir kez daha gürültüyle ısırdıktan sonra Ed yanıma bir sandalye çekti. "Peki ya sen?" Telefonumu işaret etti.

"On iki tane almış," diye Reid benim yerime cevap verdi.

Ed'in gözleri parıldadı. "Aa, öyle mi? İyi bir şey var mı bari?"

Ağzımı açtım ama sonra geri kapadım. Buna cevap vermenin iyi bir yolu yoktu.

"Bir avuç ucube," diye tekrar benim yerime açıkladı Reid.

Ed telefonumu alarak kaydırmaya başladı. "Belki de seri katillere ilgin olduğunu söylemeyebilirsin."

Muhtemelen ben söylemeden şifremi girmesinden endişelenmeliydim ama kendimi savunmak bu konuşmada daha öncelikliydi. "Her şeyden önce, işimle alakalı hiçbir şey söylemedim. İkincisi seri katillere *ilgin* yok."

"Evet ama eksantrik, acayip şeylere ve kargaşaya karşı bir çekim hissettiğini söyledin. Kargaşa mı? Cidden mi? Eleanor Roosevelt'ten alıntı koymuşsun, Mills. Elbette kendine ucubeleri çekersin."

"*Ne yani*, o kadar sıkıcıyım ki yalan söylemem mi gerekiyor?"

"Jolly Jane' Toppan cinayetleri üzerine üç yüz sayfalık bir tez yazdın ama kendinle ilgili ilginç tek bir paragraf yazamıyorsun. Daha yaratıcı ol. Sen sıkıcı değilsin, profilin öyle. Bir *arkadaşın* sana bunu söylemesi gerekiyordu," derken sözlerini mânâlı mânâlı Reid'in olduğu tarafa bakarak bitirdi.

Hiç de umursamadığıma karar vermeden önce gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Netleştirdiğin için teşekkürler."

Reid ayağa kalktı ve masanın etrafından dolandıktan sonra sırtını kenarına yasladı. O sevdiğim üstüne tam oturan havuç ke-

sim pantolonunu giyyordu. Bu pantolonu giyerken koridorda yürüdüğünde öğrencilerin Reid'in poposunu süzdüğünü bizzat görmüştüm. Kayda geçmesi açısından, önü de fena sayılmazdı...

Muhtemelen şu anda bunları düşünmemem gerekiyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye kibarca başladı. Tek kaşımı kaldırdım. "Yanlış anlama ama Ed haklı. Profilin senin hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Sahilleri sevdiğimi söylüyor."

Ed benim kahvemden içti. "Kim sahilleri sevmez ki?"

Reid çenemin altına nazıkçe bir parmağını koydu ve dikkatimi tekrar kendine çekti. "Dürüst ol, Mills. *Sen* kendi profilinin ilginç olduğunu düşünüyor musun? Bize bir avuç kelimeyle hakkımızda *bir sürü* şey söyleyen o harika, eşsiz tanıtım yazılarını yazdın. Demek istediğim, Ed'i çekici ve ilginç biri olarak gösterdin. Bunu *sen* yaptın!"

Ed dalga geçer gibi şiddetle başını sallıyordu.

"Ama seninki sadece, ne bileyim... *eh işte.*"

Kendi ofisime geri dönünce ekranımdaki yeni profile gözlerimi diktim.

Bazıları hiç delirmez. Ne korkunç bir hayat sürüyorlar, kim bilir?

– Charles Bukowski

Her zaman bir şeyleri planlayan ve biraz aşırı heyecanlanan arkadaşları bilir misiniz? Muhtemelen o kişi benim. Pasta olduğundan doğum günlerine, kostüm giymek için herhangi bir bahaneye ve sonunu tahmin edemediğim filmlere bayılırım. Gülmek için yaşayan, âşık olmanın beraberinde getirdiği vahşi, kaotik karmaşayı isteyen ve güneş okyanusta batana dek Hendry's Sahili'ndeki kayalıklarda oturarak dalgaların sesini dinleyebilecek birini arıyorum.

Fena sayılmazdı.

Bana kolay pes eden biri diyebilirsiniz ama penis bataklığına dönmüş eski profilime devam etmektense yeni bir tane açmaya karar vermiştim.

Kendime yeni bir isim bile oluşturmuştum: Catherine M. Bir tür sahteciliğe bulaştığımdan endişe ederdim belki ama ilk olarak isim –ki göbek adımdan ve soy ismimin baş harfinden oluşuyordu– dışında profilimde sahte bir şey yoktu. İkincisi, fotoğrafım yandan çekilmiş ve tipik profil fotoğraflarından daha sanatsal olsa da kesinlikle bendim. Ve üçüncüsü, kötü bir niyet taşı mıyordum. Bunun altını çizmek için, olur da zengin ve yaşlı bir beyefendi bana âşık olursa ona cevap vermeyeceğime dair evrene içtenlikle söz verdim. Basit.

Bu bir çeşit insan davranışı araştırması, diye düşünürken bir yandan da geri kalan bilgilerime göz gezdirdiyordum. Market araştırması ama randevulaşma üzerine ve restoranların insanların orada durup yemeye cezbedecek mükemmel atmosferi yaratmak için kırmızı ya da sarı renk tonlarını kullanmalarından hiçbir farkı yoktu. Benim durumumda, bir yanıt almamı sağlayacak birkaç element eklemiştim. Hâlâ bendim bu kişi – yalnızca gizli bir ben. Şehrime yerine sadece eyaletimi yazdım. Yirmi dokuz yerine yirmilerimin sonlarında olduğumu söyledim. *Suçbilimi uzmanı* yerine *akademisyen* yazdım. Bu yeni profilimde çok net olmayabilirdim ama hakikiydim.

Bu iyiydi. Güvende hissettiriyordu.

Üzerinde fazla düşünmeden ONAYLA butonuna bastım ve derse gitmek için çıktım.

Suçbilimde Araştırma Teknikleri dersim günün sonundaydı ve saat dörde kadar öğrenciler suspus olmuş bir gruba dönüşüyordu. Suç haritalarına ve analizlerine odaklanan büyüleyici bir ders olabilirdi ama aynı zamanda uğraştırıcı da olabiliyordu. Eli kulağında bir araştırma projesi, sonu gelmeyen dersler, ezber-

lenmesi gereken sayısız istatistik ve prosedür bir yana, öğrenciler de kendilerinin en büyük düşmanına dönüşebiliyordu.

Bugünlerde çoğu fakülte üyesi gibi ben de ilgiyi dersime toplamak için telefonlar, laptoplar ve her çeşit sosyal medyayla süregelen bir savaş içerisindeydim. Reid, bir şeye odaklı kalma becerisinin tamamen iki nörolojik sürece bağlı olduğunu açıklamıştı: dikkatimizi hedef odaklı aktivitelere yöneltmek ve alakasız, dikkat dağıtıcı etmenleri engellemek. Bence bunun en basit ifade şekli şuydu; *Hedefiniz mezun olmak o yüzden şu kahrolası Instagram'ı kapayın*. Yeterince basit olmalı ama görünüşe göre günümüzde buna karşı ben bile savunmasızdım.

Günün son dersini bitirmeye yalnızca beş dakikam kalmışken kürsünün içinden bir titreşim duydum. Genel olarak herkes çalışıyor, sessizce dersin notlarını temize çekiyor ve arkamdaki ekrana yansıtılmış hâlde hâlâ açık duran PowerPoint sunumundan zaman çizelgelerini hızla not alıyordu. Titreşimi ikinci kez duyunca duraksadım.

Birkaç saat önce yeni profilimi oluşturduğumdan beri biraz gergindim. Grup mesajlarının çoğunu görmezden geliyor ve kahve büfesiyle çocuklardan kaçınıyordum. Haklı olduklarını ve Millie profilimin cidden berbat olduğunu fark etmiştim. Fakat ya sorun yalnızca profil değil de *bensem* ve daha içten bir versiyonumu öne sürdüğümde bile iyi eşleşmelerim olmazsa? Cat lakabını verdiğim, duygusal olarak kesinlikle Millie'den daha sağlıklı yapmayı planladığım, duyguları, korkuları ve uzun vadeli hedefleri gibi şeyleri kolayca konuşabilen Catherine'den benim çocuklara bahsedecek miydim?

Anonim olsam da elbette o kadarını yapabilirdim.

Neyse ki dersten sonra kimse oyalanmadı da ben de hızlı adımlarla ofisimin yalnızlığına dönebildim. Uygulamanın açılması biraz zaman aldı ama açıldığında ekranda kırmızı baloncukun içinde altı rakamı vardı. Altı eşleşme ve bazıları şimdiden profiline erişim için izin istemişti. Aniden kan dolaşıma adre-

nalın ve dehşet karıştırdı. İlkine bakıyorum: San Francisco'dan gelecek vadeden bir yazar.

Geç. Yazarlar deli olurdu.

Bir sonraki ise yakın zamanda Santa Barbara'ya taşınmış bir çocuk doktoruydu. Tanıtım yazısı komik, resmi harika ve parmağında alyans ya da arkada yanlılıkla çıkmış eşi falan görünmüyordu. Kabul edip profilimi onunla paylaştım.

Ama geri kalanına bakma fırsatım hiç olmadı.

Ekranımı dolduran bir sonraki fotoğraf için hazırlıklı değildim.

Yeni bir eşleşmeniz var. Reid C. Kişisine profilinizi açmak ister misiniz?

Ne olduğunu kavramam biraz zaman aldı. Reid'le mi eşleşmiştim? Aslında *Catherine* eşleşmişti ama onun profili Millie'ninkinden daha içten bir *ben* olduğuna göre...

Bildirimi görmezden gelmeyi düşündüm fakat, hadi ama, bu ciddi çok komikti. Eşleşme bildirimine göre Reid'le *yüzde 98* uyumluyduk. Buna bayılacaktı.

Kararımı verip ONAYLA'ya bastım ve fikrimi değiştirmeden önce ona kısa bir mesaj yazdım. Sanırım her şeye rağmen çocukların Catherine'den haberi olacaktı. Reid beni kimsenin yapamadığı kadar iyi anlardı. Monopoly şakası? Yani, hadi ama. Resmen gün gibi ortadaydı.

altıncı bölüm

Reid

Ed'le Alex'in gece geç saatte attığı klasik mesaj bombardımına uyandım – bu seferki tartışma son on yılda yayımlanmış en iyi ama kıymeti bilinmeyen çizgi romanın hangisi olduğu üzerineydi. Ed şiddetle *Hawkeye*, *Squirrel Girl* ve *Fence*'i savunuyordu. Alex de hararetle Thompson'ın *Hawkeye*'ının da en az Fraction serisi kadar iyi olduğunu ve Ed'in cinsiyetçi bir domuz gibi davrandığını söylüyordu. Millie gece bir civarında ikisine de siktirip gitmesini söylemişti ve ondan sonra mesajlaşma gitgide daha da terbiyesizleşen giflere dönüşerek en sonda da at gibi giyinmiş bir adamın bir kadınla seks yaptığı videoyla sona ermişti. İşte arkadaşlarım, millet.

Görüntülerin hiçbirini fazla dikkatlice incelemeden cevap yazdım, *Dün akşam on birde bayılıp kaldığım için o kadar mutluyum ki.*

Saat erkendi –daha alarmım bile çalmamıştı– ve dışarıda gökyüzü puslu bir mor-mavi renkteydi. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken dün IRL uygulamasında yeni bir kadınla eşleştiğimi hatırladım ve yeni bir mesajımın olup olmadığına duyduğum

merak kanıma yüklü miktarda kafein karışmış gibi hissettiren tuhaf, beklenmedik bir heyecan yarattı.

Doğrusu iki yeni eşleşmem vardı. İki kadın, Catherine M. Ve Daisy D., bana profillerine erişmem için izin vermişti.

Daisy'nin fotoğrafını görünce karnımda acayip, hafif bir sıkışma hissediyorum: Yirmi üç yaşında, sarışın ve kesinlikle göz kamaştırıcı. Profil fotoğrafının Ledbetter Sahili'nin kıyısında ki sarp kayalıklarda çekildiğini anlayabiliyorum. Erişim sağladığım detaylı profili bana eğitim alanında lisansüstü öğrencisi olduğunu ve aslen Teksaslı olduğunu söylüyor. Algoritma bizi yüzde 82 uyumla eşleştirmiş ama profil fotoğrafında gördüklerim hatırına, kalan yüzde on sekizlik uyumsuzluğu bir kenara bırakmaya hazırdım.

Mesajı basitti: Selam Reid! Profilin çok hoş görünüyor. Bunu ilk kez deniyorum o yüzden nasıl işlediğinden pek emin değilim ama seninle biraz daha konuşmayı çok isterim.

Catherine de profesördü ve her ne kadar hangi okulda olduğunu belirtmese de UCSB'nin biyoloji bölümlerinde aynı isimde birini tanımadığım için beynimde tehlike çanları çalmadı.

Selam Reid, diye başlıyordu mesajı. Görünüşe göre %98 eşleşmişiz (böyle bir şansla ya cüzdanlarımızı kapıp soluğu Vegas'ta almalı ya da Monopoly oynamalısınız, bana ikisi de uyar).

Bu kısacık, basit giriş beni güldürdü – ve bu kadar içten ve rahat davranmasında bana ânında çekici gelen bir şeyler vardı. Fakat ona dürtüsel, fiziksel bir karşılık vermek zordu: Profil fotoğrafında yalnızca omzu ve boynu görünüyordu, başını diğer tarafa çevirerek yalnızca çenesinin bir parça görülmesine izin vermişti. Fotoğraf siyah beyaz olduğundan saçlarının rengini bile anlayamıyordum.

Kafamın içinde Alex'in sesi yankılandı: *Yalnızca çirkin hatunlar "sanatsal" profil resmi kullanır.*

Yemin ederim o adam hepimizi tek tek bozuyordu.

Bütün sabah laboratuvarında Ed'le birlikte yeni görüntüleme sisteminin demosunu izlemiştim ama benden bir şeyler sakladığı ortadaydı: Öğle yemeğine çıkar çıkmaz telefonunu çıkardı ve Millie'ye önceki gece eşleştiği bir kadının fotoğrafını gösterdi. Bir an için onu izledim ve bir kez daha tüm bunlara kendini gerçekten ne kadar adadığını fark ettim.

Mill'in tepkisine bakılırsa kadın ya çok güzel ya da yüzüne bakılmayacak biriydi, şaşkınlığı iki anlama da geliyor olabilirdi.

Alex, Millie'nin diğer tarafına oturdu ve bakmak için eğildi. "Sen ve bu kadın mı eşleştiniz?"

Ed, normalde birinin vurgulamayı seçtiği kelimeyi gözden geçirmesine yetecek kadar duraksadı ama Alex değil. "Evet."

"Ve kendi fotoğrafını paylaşmıştın?" Alex ânında Ed'in top hâline getirdiği peçete yağmuruna tutuldu.

Millie telefonu Ed'e geri verdi. "Hoş görünüyor."

"Hoş?" Alex sandviçini açtı. "Alt kata inip bütün *salatayı* yalayıp yutabilecekmiş gibi duruyor, ne dediğimi anladın sen."

"Neyin ortasına düştüm şu an?" Chris oturdu ve Cobb salatasını dikkatle önüne yerleştirdi.

"Alex pislik yapıyor," diye açıkladı Millie. "Bu arada, dün gece iyi bir eşleşme olduğunu düşündüğüm bir adamdan mesaj aldım, haberiniz olsun." Sırıttı. "Ondan nasıl süt sağacağıma yönelik detaylı talimatlar verdi."

"Onu *sağmak* mı?" diye sordum netleştirmek için.

Alex cevap vermek üzere ağzını açtı ama o konuşmadan Chris sessizce, "Dostum, yapma," dedi.

Alex hiç duraksamadan konuyu bırakarak, "Bu randevu uygulaması berbat. Bana hâlâ profiline erişim yetkisi veren olmadı," dedi.

"Çünkü profilin sanki *Muppets*'taki Animal'ınmış gibi duruyor," dedim.

Millie karşı çıktı, "Hey! O profil yazısını ben yazdım ve adil olmak gerekirse her kelimesi doğru."

"Doğru," dedi Alex. "Harikalığım ekrandan anlaşılmayabilir ama yüz yüzeysen gözden kaçırılması imkânsızdır."

"Bir de şu egon," dedi Chris.

Alex ona sırttı.

Makarnamı çatalla dürttüm. "Ben de dün gece biriyle eşleştim."

"Aa, öyle mi?" dedi Millie kelimeleri uzatarak.

Sinsi sırıtışına baktım. "Bana inanmıyorsun."

Bu söylediğime kahkaha attı. "Ah, sana inanıyorum."

"İki kişi vardı," dedim ve gariptir ki sırnaşık gülümsemesi biraz soldu. "Daisy isimli bir kadın ve diğerinin adı da Catherine."

Telefonumu çıkararak uygulamaya girdim ve Daisy'nin fotoğrafını açınca telefonu Chris'e verdim. Alçak sesle ılık çaldı. "Siktir, dostum."

Alex telefonu ondan aldı ve aynı şekilde tepki gösterdi.

"Yarı Catherine seksi mi?" Ed de bir bakış attıktan sonra telefonu ondan almak için uzanan Millie'ydi bunu soran.

Başımı iki yana salladım. "Fotoğrafından anlaşılmıyor. Bu, Daisy ve siktir, o..."

"Ne demek fotoğrafından anlaşılmıyor?"

Telefonumu Millie'den geri aldım ve ona baktım. Bir gizemi çözmeye ya da Chris'in yediğinden daha acı bir biberi gözleri dolmadan yemeye çalışırken ortaya çıkan, gözlerini hiç kırpmadığı, garip biçimde yoğun o bakışı vardı gözlerinde.

"Catherine'in fotoğrafında, nasıl desem, boynu falan var," diyerek geçiştirdim. "Yüzünü göremiyorum."

Alex ondan beklenileni yaptı: "Demek ki çirkin."

"Alex, *hadi ama*," diye karşı çıktı Millie.

"Eh, kim bilir," dedim, "ama Daisy'ye yanıt vereceğim kesin ve..."

Millie sözümü kesti. "Belki de Catherine için önemli olan kılıf değil de kılıfın içindekidir, anlıyorsun ya?"

“Çekici olsaydı,” diye mantık yürüttü Alex, “kılıfını gösterirdi.”

Ed burrito’sunu sardığı kâğıdı buruşturup tepsisine attı. “Belki de güzeldir ama onun için uyumlu olmak yalnızca dış görünüşle alakalı değildir?”

Millie sırtını dikleştirdi ve coşkuyla saldırganlık karışımı bir hareketle onu işaret etti. “Ed ne diyorsa o. *İşte*. Neden bir şeyler her zaman dış görünüşle ilgili ki?”

“Neden önemiyorsun ki?” Alex sordu. “*Sen* seksisin.”

“Anlatmak istediğim şey de bu; *Catherine* önemsemiyor,” diye tartışmayı sürdürdü, “ve zeki olduğun için teşekkür ederim, Alex.”

Chris ağzında bir lokma salatayla konuştu. “Hadi gerçekçi olalım. Reid, Zac Efron’un yan komşu hâli. Çirkin biriyle ilişki yaşamayacağı kesin.”

Bu beni güldürdü. “İçimizden biri yan komşuysa, o sensin, Chris.”

“Adamım, hadi ama. Sence Amerika bunu derken siyahi bir heriften mi bahsediyor?” Yutkundu ve çatalıyla Millie’yi işaret etti. “Büyük oranda, dış görünüş önemlidir. Yüzünü göstermemeyi seçiyorsan bunun bir nedeni olmalı, öyle değil mi?”

Millie dudağını büktü. “*Özel hayatı* korumak gibi bir neden mi? Uygulamadan on tane falan sutyen bedenimi soran mesaj aldım. Bir kadının neden en baştan yüzünü göstermek istemeye-bileceğini anlayabiliyorum.”

“Yani iyi bir noktaya değindin...” Bir kez olsun çenesini kapalı tutacağını umarak Alex’e baktım ve sessiz kalacak gibi görününce tekrar Millie’ye döndüm. “Ona bir cevap yazmama yardım eder misin, Mills?”

“Catherine’e mi?” diye sordu.

“Daisy’ye,” dedim ama sonra düzelttim, “aslında, ikisine de sanırım. Belki şimdilik Daisy’ye yazdığım şeyi kopyala yapıştır yapıp Catherine’e gönderebilirim.”

Millie uzun, bitmek bilmeyen bir an boyunca gözlerini bana dikti ve sonra ayağa kalktı. "Elbette, Reid. Mesajlarını bana gönder, ben de sana yardım edeyim."

Hepimiz donup kaldık.

"Emin misin?" Chris'in evinde cornhole* oynadığımız ve Millie'nin –yani hüküm süren, yenilmez cornhole şampiyonumuz– kısa bir süre için Alex'e yenildiği zaman hariç onda hiç görmediğimiz kısılmış gözlerini ve gergin duran beden dilini işaret ettim. "Kafamı uçurarak beni öldürecekmiş gibi duruyorsun."

Kahkaha attı ama bu tuhaf bir *hahaha* gülüşüydü. Filmlerdeki kötü adam gülüşü. "Seni öldürmeyeceğim." Millie postacı model çantasını göğsüne çapraz olarak geçirdi ve başparmağını kayışın altına yerleştirdi.

"Kendimi güvende hissetmiyorum," diye itiraf ettim.

"Sadece sığ olduğunu düşünüyorum."

Sesindeki yabancı hayal kırıklığı tınısı yaralayıcıydı ve onun da ötesinde... içimde başka bir huzursuzluk baş göstermeye başlamıştı. Bir şeyler mi oluyordu? Millie'yle... ve benim birileriyle görüşme ihtimalimle ilgili?

"Kime cevap verdiğim neden umurunda ki?" diye sordum olabildiğince dikkatli bir biçimde. Biraz boyumu aşmıştım sanırım çünkü *Millie sinirlenmiş miydi?* Ve sinirli Millie'nin nasıl görüldüğünü bile tam olarak bilmemem ne anlama geliyordu?

"Yalnızca kadın dayanışması," dedi. "Neden bizden her zaman sahilde, memeler fora çekilmiş bir fotoğraf paylaşmamız beklenirken erkekler ıslak köpekleriyle çekilmiş samimi bir fotoğraf paylaşabiliyor?"

"Sana hatırlatmak isterim ki," dedi Ed, "bu grubun benim paylaştığım fotoğraflar hakkında da güçlü fikirleri vardı."

"Senin bir McDonald's reklamı gibi görünmeni istemediğim için mi söyleniyorsun şimdi de?" diye sordu Chris.

* Oyuncuların, ucunda bir delik bulunan yükseltilmiş, eğimli bir tahtaya kumaşa doldurulmuş fasulye toplarını attığı bir oyun. –çn

“Boktan bir Grimace kostümü giymeyecektim!” diye bağırdı Ed ve etrafımızdaki aşağı yukarı on dört kişi bakmak için bize döndü.

Millie’ye cevap vermek, ona haklı olduğunu ve Catherine’e daha çok şans vermem gerektiğini söylemek için döndüğümde çoktan gitmişti.

yedinci bölüm

O fisime geri döndüğümde abartılı bir huysuzluk içerisindeydim. Cidden. *Kopyala yapıştır* demek? O da ne be, Reid? Kendimi sandalyeme bıraktım ve en alt çekmecemde sakladığım fıstık ezmeli M&M paketine uzandım. Hayır, en sağlıklı baş etme mekanizması değildi belki ama önceden ayrı yerde tuttuğum bir şişe viskiyi çoktan bitirdiğime göre M&M'ler işe yaramak zorundaydı.

Sığ, bugünden önce Reid'i tanımlamak için kullanmayı düşüneneğim bir kelime değildi. Manipülatif? Belki. Yani, hepimiz biraz değil miydik zaten? Azıcık bencil olmayan kimse var mıydı? Elbette kendim de bu konuda suçluydum. Fakat sığ? Hayır. Zaten o yüzden bu kadar büyük bir meseleymiş gibi geliyordu. Çünkü Reid'in Daisy'ye vereceği cevabı ne kadar da çabuk Catherine'inkinden öncelik hâline getirdiğini görmek beni yalnızca öfkelenlendirmekle kalmamış, hayal kırıklığına da uğratmıştı.

Konu Reid olduğunda alışkın olduğum bir duygu değildi bu. Monterey'ye giderken yarı yolda lastiğim patladığında aradığım

kişi, aşırı içtiğimiz bir gecenin sabahında hepimize birer smoothie getiren arkadaş, herhangi biri hakkında –özellikle de arkalarından– kötü söz söylemeyi reddeden insandı Reid. Mükemmel derecede düşünceliydi.

Reid tarafından hayal kırıklığına uğratılma hissi hazımsızlığa çok benziyordu.

Uygulamayı tekrar açtım ve Millie profilimi kontrol bile etmedim ama Catherine hesabıma girdim. İki yeni isteği vardı; biri normal biri gibi görünüyordu ama diğerini ânında sildim.

Eric yirmi altı yaşında bir makyözdü ve uygulamaya göre yüzde 84 uyumluyduk. Yalan söylemeyeceğim, makyajımı benden daha iyi yapabilecek biriyle çıkmak oldukça çekiciydi o yüzden ONAYLA butonuna basarak profilimin geri kalanını erişimine açtım.

Ardından kendi profilimi açtım ve Catherine’in –benim– fotoğrafını açtım. Evi en son ziyaret ettişimde kardeşimin çektiği bir fotoğrafımdı ve yalnızca yüzüm tam olarak seçilmediği için değil aynı zamanda daha önce buradakilerden kimse görmediği için de seçmiştim. Fotoğrafta camın dışında ufak gölcükler oluşturan yağmuru seyrediyor ve düşünceli, neredeyse dingin görünüyordum. Kumsalda kocaman gülümsemesi ve memeleriyle bir Daisy değildi ama *kötü* bir fotoğraf da sayılmazdı. Kesinlikle bir kopyala yapıştır cevabını hak etmiyordu.

Reid’in Daisy ve Catherine’den aldığı mesajların ikisi de kısaydı, ayrıca eşleşme oranlarımız arasındaki fark da epey büyüktü; yüzde 98’e 82! Reid’in rakamları önemsemeyen sahte bir bilimsan olduğunu düşünmeye başlıyordum. Şu noktada, Daisy’yi tercih etmesine neden olan şey tamamen görseldi. Sik kafalı!

Catherine’i buradaki kazanan yapmak için aniden bu kadar kararlı hissetmem delice miydi? Onlara bir ders vermek için? Yalnızca kendimi kanıtlamak için de değil... *tüm kadınlar için?*

Çocuklara sorsam ilk adımımın –Catherine’in ilk adımının– yeni bir profil fotoğrafı seçmek olması gerektiğini söyleyeceklerinden emindim. Ne yazık ki yüzümü gösteremezdim ve göm-

leğimin önünün yakından görüntüsü de pek etkileyici olmazdı o nedenle tek seçeneğim Catherine'i daha ilginç hâle getirmektir. Yaratıcılığımı kullanabilsem ve başkalarından duyduğum ya da kitaplardan derlediğim ufak parçacıkları toplayıp Reid'le paylaşabileceğim detaylara dönüştürerek bir sürü hikâye anlatabilsem her şey çok daha kolay olurdu. Ancak yarı-sahtekâr olduğumdan yalan söyleyemezdim. Catherine'in anlattıkları benim hikâyelerim olmalıydı ki bu da Reid'in önceden görmesine izin verdiğim basit, yüzeysel şeyler olamayacakları anlamına geliyordu. Bunun için sıkı çalışmalı ve derinlere inmeme gerekiyordu.

Ama önce, Reid'in cevap yazması lazımdı.

Bana Daisy ve Catherine'in mesajlarını çoktan göndermişti. İkisine de kopyalayıp yapıştıracığı bir şeyler yazmak yalnızca birkaç dakikamı aldı –şu anda resmen kendi kendime cevap yazıyordum ama *neden olmasındı ki?*– ve ardından cevabı farklı bir sohbet sayfasından ona mesaj attım.

Millie Morris

Cevapların hazır. Buradan mı göndermemi istersin yoksa e-postadan mı?

Reid Campbell

Sen bir tanrıçasın. Ve burası olur

Millie Morris

KOCAMAN İÇ ÇEKME

Millie Morris

Daisy'ye: %82 eşleşme mi? Hiç fena değil Profilimi okumuşsun

o yüzden Kaliforniya'da büyüdüğümü biliyorsun. Yanılmıyorsam profil fotoğrafın Ledbetter Sahili'nde çekilmiş, değil mi? Oranın biraz aşağısındaki UCSB'de doçentim. Sahilin hemen dışında kalan parktaki birkaç partiye gitmiştim, hatta o civarda birkaç sörf dersi alma girişimim de oldu. Pek iyi gitmediler. Yalnızca onurumun ve en sevdiğim mayomun hâlâ oralarda bir yerde yüzdüğünü söylemeye izin ver. Yine profil fotoğrafından anladığım kadarıyla devasa memelerin var ki bu da doğurganlığının ve hayat kalitenin çevrendeki insanlardan daha fazla olduğunu gösteriyor.

Reid Campbell

Son cümleyi çıkarabilirim...

Millie Morris

Nasıl istersen.

Reid Campbell

Mills, sen harika birisin. TEŞEKKÜR EDERİM.

Millie Morris

Catherine'e: %98 uyumun yalnızca Coca Cola mı Pepsi mi (sonuna kadar Cola) tercih ettiğimizi, en sevdiğimiz Chris'i (sakallı Chris Evans'ın 10/10 olduğunu itiraf edebilecek kadar erkekliğime güveniyorum) ve Yıldız Savaşları'nın I, II ve III bölümlerinin tamamen görmezden gelinip gelinemeyeceğine dair görüşümüzü (ki bunun doğru cevabı daima evet) kapsamadığını varsayıyorum. Gerçekten de aynı kişi olup olmadığımızı görmek için soruyorum: En sevdiğin komedi filmi?

Reid bir şeyler yazarken mesajlaşma sayfasında noktacıklar belirdi ama sonra tekrar kayboldu.

Millie Morris

Heey?

Reid Campbell

Üzgünüm, buradayım. Daisy'ninki biraz... bilemiyorum, Catherine'inkinden daha kasıntı gibi mi geliyor?

Millie Morris

Ah, tabii tabii. Bunu nasıl çözeceğini biliyorum.

Reid Campbell

Nasıl?

Millie Morris

KENDİN YAZ

Reid Campbell

Özür dilerim, Mills. Teşekkür ederim. Bu kadar çekici olabileceğimi kim tahmin ederdi?

Millie Morris

Ve de mütevazıl

Ofiste işimi bitirip araç yoluma girdiğimde saat neredeyse dokuz olmuştu. Her akşam olduğu gibi komşunun kedisi yine verandamda bekliyordu. Yüzüncü kez acaba bir evcil hayvan sahiplensem mi diye düşünürken eğildim ve kulaklarının arkasını kaşıdım. Yalnız yaşamayı çok seviyordum ama kapıdan girdiğimde beni bekleyen birilerinin ya da bir şeylerin olmasının da hoş olacağını hayal edebiliyordum.

Ne yazık ki, hiçbir zaman evde olmuyordum. Hiçbir zaman burada değildim –Elly’nin sesinin bana anımsattığı gibi– ve asla Seattle’da da olmuyordum.

Eşyalarımı bıraktım, akşam yemeği siparişi verdim, kocaman bir kadeh şarap doldurdum ve bilgisayarımı şarja taktım. Kardeşime ziyarete gelmek için bir tarih ayarlayacağımı söylemiştim ve başka bir şey dikkatimi dağıtmadan bunu halledecektim.

Tesadüfe bakın ki o anda yeni editörümden teslim tarihleriyle ilgili bir önerinin ve taslağım hakkında birkaç sorunun yazılı olduğu bir e-posta geldi. Elly’ye ziyaret etmek için müsait olduğum tarihlerin oldukça geniş bir aralığını mesaj attım ama haziran, temmuz ya da ağustosta –onun seçimine bağlı olarak– orada geçireceğim bir haftanın onu memnun etmeye kesinlikle yetmeyeceğini biliyordum.

IRL sekmesindeki kırmızı baloncuk dikkatimi e-postamın gelen kutusundan kendine çekti ve ne olduğunu tam olarak bildiğim şeyi açarken sinir bozukluğuyla homurdandım.

Kendimden gelen bir mesaj, ne heyecanlı ama.

Fakat rekabet ateşi yeniden alevlendi ve muhtemelen dört ay içinde teslim etmem gereken kitabı yazmam gereken hızda, aceleyle cevabımı yazdım.

Kimden: Catherine M.

Zaman: 28 Mart 19:39

Reid,

Mesajlaşma ilişkimizin daha bu kadar başındayken Chrisler

konusunu açtığına inanmıyorum. Hem dâhiyane hem de cesurca bir davranış. Birkaç yıl önce ComicCon’da Chris Evans’ı görme fırsatını yakalamıştım ve inanmayacaksın ama yüz yüze daha yakışıklı. Sakallı Kaptan Amerika’ya duyduğun erkeksi sevgiyi onaylıyorum.

Ayrıca Bölüm I-III, yani diğer adıyla Anakin Skywalker’ın Emo Uyanışı’nı atlama fikrine de katılıyorum. Fakat geri kalanları tartışmaya kapalı. Uyumumuz karşısında biraz tırstım ama hem Pepsi hem de Coca Cola şeker koması gibi. Seni kim üzdü, Reid? O kadar kalori alacaksam en azından olaya alkol dahil olsa iyi olur.

Gelelim en komik filme... Bir bakalım. Yalnızca tek bir taneye indirgeyebileceğimden emin değilim. Favorilerimden birkaçı (herhangi bir sıralama olmadan): *Adamım Tommy*, *Anchorman*, *Sevimli Aile Tatilde*, *Çok Fena*, *9’dan 5’e*, *Cazcı Kardeşler*... Bütün gün saymaya devam edebilirim. Ama *İneklerin İntikamı*’ndan da özel olarak bahsetmem gerekiyor çünkü ebeveynlerim bir keresinde bizi arabalı sinemanın 80’ler gecesine götürmüş ve film sırasında arka koltukta uyumamızı beklemişti. Tabii, anne. İlk film mememi o arabalı sinemada gördüm.

Fazla gevezelik etmemek için artık yazmayı keseceğim. Sıra sende: En sevdiğin film ve en sevdiğin alıntı? Ben *Kızlar Gecesi*’nden bir tane seçiyorum. “Kızım, götünden enfeksiyon kapamazsın. O yalnızca bir göt.”

İlk mesajda götten bahsederek bir çeşit internet ilişkisi kuralını mı yıktım az önce? Şansımı bunun hem dâhiyane hem de cesurca olduğundan yana kullanacağım.

Hoşça kal, Reid.

Cat

Tanrı aşkına. Göt deliği göndermesi/anal seks şakasından da ben olduğumu anlamazsa bu çocuk için hiç umut yok demektir.

Artı, o filmi benimle üç kez izlemişti – *hem de sinemada!* Hadi artık, Reid!

Zil çalınca bilgisayarımın başından kalktım ve cüzdanım elimde, tükürük bezlerim pizza beklentisiyle ayaklanmış hâlde kapıya ilerlemeden önce GÖNDER tuşuna bastım.

Pizza değildi.

Verandamda dikilen Reid'di ve ben durdurmaya fırsat bulamadan sürtünerek yanımdan geçti.

"Yiyecek bir şeylerin var mı?" derken mutfağın yolunu çoktan yarılamıştı. "Açlıktan ölüyorum."

"O zaman öğle yemeğinde sadece salata yememeliydin."

"Salatayı seviyorum!"

Ah, hem aç hem sinirliydi.

Mutfağa girdi ve siktir çünkü laptopum hâlâ tezgâhın üstünde çöpçatanlık sitesi açık hâlde duruyordu.

"Reid!" diye seslendim ve Tanrı'ya şükür döndü: *Tam olarak* Cat'in profilinin ve ekrandaki "sanatsal" siyah-beyaz fotoğrafının önünde dikiliyordu.

"Ne?"

Çoraplarımla odanın diğer ucuna hiç de zarif olmayan bir şekilde kaydım ve ahşap zeminden mutfak karosuna geçtiğim noktada neredeyse kış üstü yere yapışıyordum. "Pizza geliyor!" Yanımdan atıldım ve bilgisayarı sertçe kapadım.

Reid ağır ağır bana döndü, yüzünde kafası karışmış bir sırıtış vardı. "O da neydi?.."

"Porno."

Bu skandal karşısında gözleri parıldadı ve laptopa uzandı. "Bakayım."

Eline bir şaplak attım. "Hayır! İğrenç pornolardan."

Aman *Tanrım*, Millie.

Elbette, şimdi *cidden* ilgisi uyanmıştı.

"İş için." Umursamaz olması gereken bir tavırla elimi salladım. "Bilirsin."

Reid pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Umarım FBI'ın

asla arama geçmişini kontrol etmek için bir nedeni olmaz." Tanrım, bence de. "İşin aşırı tuhaf, Mills."

"Hey, inek gözlerini kesip biçen ben değilim, tamam mı?"

Konuyu kapamış gibi görünerek laptopun önündeki bar taburelerinden birine yerleşince muazzam derecede rahatladım. "Peki, şey," dedi daha kısık bir sesle, "aramız iyi mi?"

Yeni bir huzursuzluk hissi baş göstermeye başladı. "Evet, her şey yolunda. Dinle, yatmak üzereydim."

"Daha az önce pizza beklediğini söylememiş miydin?"

"Doğru." *Siktir.* "Yani, pizzadan hemen sonra yatacağım. Bir de pornodan." Teşvik edencesine onu kapıya doğru hafifçe ittim. "O yüzden belki yarın konuşabiliriz?"

"Ama ortada pizza varsa ben de biraz istiyorum." Zafer kazanmış bir şekilde sırttı. "Açım, hatırladın mı?"

"O zaman birazını yanında götürebilirsin?"

Çenesindeki bir kas seğirdi ve başını belli belirsiz yana yatırdı. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Bugün bize sinir olmuşsun."

"Ben... Ne?" Reid'in bu tip durumlarda –yani arkadaşların duyguları ve anlaşmazlıklarla ilgili konuştuğu durumlarda– ne kadar doğal olduğunu ve benim aynı durumlarda tam zıddı şekilde aptal ve sadece tek heceli kelimeler kullanabilen birine dönüştüğümü idrak ettiğim bir an yaşadım.

"Mills."

"Pekâlâ, *azıcık* sinir oldum," diye kaçamak bir yanıt verdim.

Dikkatle dinlerken çenesini eline yasladı. Olumsuz bir şey hissettiğimi söylemek benim için ciddi bir itiraftı ve Reid'in mavi gözlerinin kenarları cesaret verir bir gülümsemeyle kırışmıştı.

"Ama hallettim," derken sanki eve gelince anahtarlarımla birlikte duygularımı da oraya bırakmışım gibi çenemle tezgâhu işaret ettim. "Yani bu açıkça ortada. Kadınlara göndermen için sana mesajları attım. Öfkeli olsam bunu yapmazdım."

Bu... bir yalan olabilirdi.

Reid sırtını biraz dikleştirdi ve o bar taburesinde oturur ben

de ayakta dikilirken, benden yalnızca birazcık kısaydı. Birçok sebepten dolayı bu dikkat dağıtan bir açıydı. Dizlerini ayırıp beni bacaklarının arasına çekebilirdi. Öne eğilip boğazımı öpebilirdi. Kucağına oturabilirdim.

Kes sesini, azgın beyin.

“Eh, üstesinden gelmene sevindim,” dedi, “ama gelmeseydin de haklı olurdun. Tam bir yavşak gibi davranıyordum ve sen de bunu açıkça görmemi sağladın. Teşekkür ederim.”

Sözlerini dinliyordum ama limon otlu sabununu ve boynunda, göğsünde, karnında nasıl koktuğunu düşünüyordum.

Boğazımı temizledim. “Eh, bilirsin, ahlaki gelişimine yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım.”

“Bu arada, bana attığın mesajları gönderdim,” dedi.

“Aa?” Geri çıkarak Reid’siz havadan ciğer dolusu derin bir nefes aldım ve ona bir bira vermek için buzdolabına ilerledim. Daha fazla bilgi almaya çalışmakla konuyu tamamen değiştirmek arasında kararsız kalmıştım. Benim tamamen-sahte-sayılmayan profilim hakkında hoşbeş etmemizden iyi bir şey çıkmayacağı kesindi.

“Evet. Henüz yanıt almadım ama.”

Duraksadım ve omzumun üstünden ona bir bakış attım. “Hımm.”

Şişeyi sessiz bir, “Teşekkürler,” eşliğinde aldıktan sonra telefonunu çıkardı ve kaydırarak ana ekranı açtı. “Evet, ben... aa.” Resmen ışıldayarak bakışlarını bana kaldırdı. “Bir mesajım var.”

Kapı çalınca aceleyle açtım, parayı pizzacı çocuğa resmen fırlattım ve kutulanmış cenneti mutfığa taşıdım. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Ed’in tüm bu işe ne denli *kendini kaptırmış* göründüğünü fark edip etmediğini sormak ya da Reid’in bilimsel bir şeyler hakkında gevezelik etmesini dinlemek veya Dustin’in de çöpçatanlık sitesinde olmasının dedikodusunu yapmak, özellikle de dekan olma şansını artırabilmek için bir partner aradığı konusunda hemfikir olup olmadığını konuşmak istiyordum.

Basitçe söylemek gerekirse, Reid’in kişisel alanımdan çıkma-

sına ihtiyacım vardı. Kişisel alanımdan çıkmasını *istediğim* için değil de kadro alışınu kutladığımız geceki gibi Reid'i yatağıma davet etmenin korkunç bir fikir olmadığını hissettiğim ve bunları o, başka bir kadından gelen mesajı okurken düşündüğüm için.

Aslında ben olan kadından...

Selam sana yirmi birinci yüzyıl çıkmazı.

Ama belki de Cat'in son mesajını okuyunca anlar da duruma beraber gülerdik ve ben de bunu düşünmeyi tamamen bırakabilirdim. Bu her şeyi çözerdi.

Değil mi?

O, mesajı okurken nefesimi tuttum, sonra gözleri ışıldadı ve kahkahalara boğulurken ekranı bana çevirdi. "Catherine -Cat-Kızlar Gecesi'nden alıntı yapmış. Resmen senin *ikizin*, Mills!"

Şaşkınlıkla bana tekrar bakmasına yol açan kulak tırmalayıcı bir kahkaha patlattım ama sonrasında kafayı daha az sıyırmışım gibi görünmemi sağlayacak tek bir şey bile gelmedi aklıma.

Tekrar okumak için telefonunu kendine çevirince ezikçe sordum, "Pekiii, sıradışı bir şey var mı?"

"Sıradışı? Hayır. Müthiş komik biri." Aslında *benim* müthiş komik olduğumu anlamamasından dolayı hakarete uğramış mı hissetsem, farkında bile olmadan benim hakkımda konuşması karşısında erisem mi karar veremiyordum. Kahretsin, bu hem inanılmaz derecede tatlı hem de aşırı aptalca bir şeydi.

Ona, *Zaten benim, seni geri zekâlı*, demek için ağzımı açtım ama sersem gülümsemesiyle bana bakınca kalbim göğsümde tuhaf bir kuğu dalışı gerçekleştirdi. Gerçekten heyecanlı görünüyordu.

"Ne söylesem?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim çünkü Cat'in ne yazdığını bilmemem gerekiyordu o yüzden mesajı bana yüksek sesle okudu. Aslında dinlememe gerek yoktu çünkü göndermeden önce yedi kere falan okumuştum zaten ve yüzümün ifadesizliğini korumada berbat olduğumdan bahsetmiyordum bile o nedenle pizzayı tabaklara koyarak kendimi meşgul ettim.

"Kötü sayılmaz, değil mi?" diye sordu bitirince.

“Haklısın, kulağa harika geliyor.”

En sonunda ayağa kalktı ve bir tabak pizza aldı. Dilimi kaldırıp ikiye katladıktan sonra tek ısırıkta yarısını ağzına tıkmasını izledim. Açlığı konusunda yalan söylemiyormuş. Yuttuktan sonra konuştu, “Bunu yaptığımız için çok mutluyum. Bütün bu randevulaşma işini. Ümit verici geliyor.”

Çiğnerken başımla onaylayarak lafına devam etmesi için onu sessizce yüreklendirdim.

“O gece söylediğin şeyi” –devam etmeden önce anlamlı bir es verdi– “senin evine giderken dediğin şeyi düşünüyordum da...”

Ah. Bir baş onayı daha.

“Haklı olabilirsin gibi geliyor.”

Pizzamı alıp ağzıma götürdüm. “Şey, konuyu biraz daraltman gerek. Ben her zaman haklıyım.”

“Beşimizin birbirimize çanak tuttuğu konusu. Bilmiyorum, belki de aşırı rahatlamaya başlamıştık. Belki de işleri biraz değiştirmenin zamanı gelmişti gerçekten de.”

Bir ısırık aldım ve başımı tekrar salladım.

“İşim her zaman benim önceliğim oldu ve hayatımda ilk defa daha fazlası olması gerektiğini fark ediyorum. Biriyle birlikte olmak çevresinden dolanmam gereken bir engel gibi geliyordu – yani çalışma saatlerimle boş zamanlarımı açıklamak zorunda kalacaktım ve bu bana hiçbir zaman yapmaya değer görünmemiştir.”

“Peki şimdi?”

Ufak bir lokma pizza yerken omuzlarını silktiler. “Sanırım hayatımda ilk kez bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. İkisini de istiyorum.”

“Bunda yanlış bir şey yok. Yalnızca büyüyorsun, Peter Pan.”

Reid tezgâhın karşısından bana gülümsedi. “Peki ya sen?”

“Ben mi?”

“Sen. Senin uygulamadan şimdiye kadar benimkiyle aynı... deneyimleri yaşamadığını biliyorum. Ama...”

“Aceleci davranmayalım.”

“Ben ciddiylim.”

Sırtımı dikleştirdim ve ellerimi peçeteye sildim. “Ben de. Bugün bir kedi almayı düşündüm. Bağlılık alanına atılmış sağlam bir adım bu.”

Reid bir dilime daha uzandı ve ben de kadehimi alarak uzun bir yudum içtim. Yalnızca ara ara duyulan Reid’in çiğneme ve benim lıkır lıkır şarap içme seslerimiz dışında sessizce yemeğimizi yedik. En sonunda Reid iki dirseğini de tezgâha dayadı. “Bana kızgın olmaktan nefret ediyorum. Sen itiraf etmesen de. Özellikle de bütün hafta sonu beraber ailemin evinde sıkışıp kalacaksak. O plan sana hâlâ uyuyor mu?”

Reid’le geçecek bir hafta sonu mu? Biri yardım göndersin.

“Birincisi, sana kızgın değilim. İkincisi, annenin yemeklerini yiyeceğim bir hafta sonunu hayatta kaçırmayacağımı biliyorsun.”

Topuzumdan kaçan bir tutam saçı düzeltti. “Ya da birinin doğum günü pastasının olacağı.”

“Annenin doğum günü mü?”

Reid alnıma bir öpücük kondurmadan önce gözlerini devirdi. “Pekâlâ. Ben kaçtım.” Yanında götürdüğünü belirtircesine üçüncü pizza dilimini aldı ve kapıya döndü ama sonra duraksadı. “Bundan bahsetmekten bıktığını biliyorum ama profilinde hiç değişiklik yaptın mı?”

Panik âdeta göğsümü deliyordu. “Profilim mi?”

Bana birkaç saniye daha verdikten sonra yavaşça ekledi, “IRL uygulamasında.”

Ah. Meme fotoğrafı istekleri ve tuhaf tiplerle dolup taşan, onun da bildiği şu hesap.

“Ah! Millie. Doğru. Hayır.” Bu kelimelerin her biri ani birer cırlama şeklinde çıkmıştı.

“Değıştirmelisin,” dedi. “Berbat durumda.”

“Teşekkürler.”

“Dinlediğin için ben teşekkür ederim. Sen harikasın.” Tekrar kapıya döndü. “Seni kapacak adama imreniyorum.”

Bu dediğine bir şekilde cevap vermem gerekiyormuş gibi

hissediyordum ama beynim sert bir strafor kalıbına dönüşmüştü. İyi bir yanıt verecek kadar duygusal açıdan olgun olsam bile Reid evin önündeki merdivenleri çoktan yarılamıştı. O nedenle sanırım yapabileceğim tek şey uzaklaşan bedeninin arkasından yüksek sesle, “Ben de!” diye bağırmaktı.

Reid’in arkasını bile dönmeden omzunun üstünden salladığı eli bana bu cevabın tam olarak ne kadar salakça olduğunu söylüyordu.

O gittikten beş dakika sonra kafamın içinde, *Belki de yaşayan en iyi adam sensindir ve mutlu olmayı hepimizden daha çok hak ediyorsundur*, kelimeleri belirdi. Fakat onlarla ne yapacağımı bilmiyordum, o nedenle kanepeme çökerek televizyonu açtım ve bir kedim olmasını diledim.

Nedeni açıklanamayan *Grey’s Anatomy* maratonumun yarısında-yken orta sehpanın üstündeki telefonumdan bildirim sesi geldi.

Kimden: Reid C.

Zaman: 28 Mart, 23:15

Cat,

Coca Cola sırf şeker koması mı? Üstelik birbirimiz için mükemmel olabilirdik! Bana en yakın arkadaşımı anımsatıyorsun. Fazla tatlı olduğu için gazlı içeceklerden nefret eder ama görüp görebileceğin en şekerli kokteyli sipariş eder.

En sevdiğin komedi filmlerinden bazıları da ortak ya da belki de tüm zeki insanlar *Cazcı Kardeşler’i* seviyordur? Bu listeye *Vur Gitsin’i* de hem çok komik olduğu için hem de nostalji faktöründen ötürü ekliyorum. Ben de on altı yaşındayken birkaç ay boyunca golf oyuncularının getir götürünü yapmıştım ama benim yaşlı ve zengin golf oyuncularının peşinde dolanarak geçirdiğim zamanın filmdekinden çok daha az

eğlenceli olduğunu söyleyebilirim. Hiç edepsiz, gizli seks kaçamakları fark etmedim ve hiçbir zengin işinsanı bana golf çantasındaki yüksek teknoloji eseri gizli çeşmeden bira ikram etmedi. Bir gün, birinin sürüş yolunu hızla geçtiğini gördüm ama muhtemelen hayal ettiğinden daha az *Çılgınlar Okulu*, daha çok *Koza*'ya benziyordu.

Daha önce bahsettim mi emin değilim ama bu hafta sonu şehirdışında olacağım. Üzüm bağlarında büyüdüğümü biliyorsun ve arkadaşlarımla beraber birkaç günlüğüne oraya gideceğiz. Şimdiden, özellikle de etrafta bol miktarda alkol varken ne tür bir deliliğin içine düşeceğimi düşünüyorum kara kara.

Eve olması gerekenden daha nadir uğruyorum ve bunun nedeninden emin değilim. Bağlar harika, her yer çiçekli ve tam da dünyadan bağıni koparabileceğin o huzurlu yerlerden biri ama arkadaşlarımı buraya getirme konusunda daima biraz geriliyorum. Ebeveynlerim... Eh, ebeveynler işte. Sanırım bu aşağı yukarı her şeyi özetliyor. Sanki annem son zamanlarda sürekli ya yolun aşağısında yaşayan sanatkar kadın hakkında dert y alıyor ya da beni hayatımın sonuna dek yaralayacak bir şeyler söylemeye çalışıyor gibi. Tam olarak hangi yaşta annelerin oğullarının/kızlarının yeni en iyi arkadaşları/sırdaşları olacak kadar büyüdüğünü düşündüklerini bilemiyorum ama ben kesinlikle o yaşa gelmişim. Bu zor zamanda düşüncelerinde ve dualarında bana da yer vermen beni mutlu eder.

Ayrıca asla gevezelik etme konusunda endişelenme, bütün bu şeyin amacı konuşmak zaten, öyle değil mi? Bundan, bu kadar keyif alacağımı düşünmemiştim ama birilerini böyle tanımak hoşmuş.

En sevdiğim film repliği... Şu anda tek aklıma gelen şey *Zırtapoz*'dan: "Bu da ne? Karıncalar için bir okul mu?"

Reid

° ° °

Kimden: Catherine M.

Zaman: 28 Mart, 23:37

Zırtapoz. Bak, o filmi hiç izlemedim çünkü eski erkek arkadaşım beraber izleyelim diye benim gittiğim bir geziden dönmemi bekleyeceğine söz vermişti ama erkek arkadaşlarıyla izleyip bana çooooook komik olduğunu ve hayatında hiç o kadar gülmediğini söyledi. Elbette hiç izlemedim, PRENSİP GEREĞİ.

~Cat

° ° °

Kimden: Catherine M.

Zaman: 28 Mart, 23:43

O son mesajın nasıl bir parça kindar göründüğünü şimdi fark ediyorum ve birbirimizi daha çok yeni tanıdığımızdan söylediklerimi muhtemelen geri almalıyım ama tepenin üstündeki Kindar Kale’nde yaşamaya razı olduğum tek durum bu.

~Cat

° ° °

Kimden: Reid C.

Zaman: 29 Mart, 00:04

Seni ufak kinler tuttuğun için asla yargılamam. Lisedeki koşu koçuma Pasifik Sahili Lisesi’yle karşı karşıya olduğumuz 4x400 bayrak yarışında Tucker Ames’i –diğer adıyla takımın en büyük dallamasını– en kilit noktaya koyduğu için hâlâ öfkeliyim.

° ° °

Kimden: Catherine M.

Zaman: 29 Mart, 00:21

Lütfen bana bu affedilemez suçu için ona arkasından Sikik Ames dediğini söyle.

° ° °

Kimden: Reid C.

Zaman: 29 Mart, 00:26

Demedim biliyor musun ama bunun nedeni 16 yaşındayken neredeyse 1.90 ve yaklaşık 30 kilo falan olmamdı. Tucker hakkında kötü bir şey aklımdan bile geçse anlayacağından korkardım ve bana vurma ihtimaline duyduğum korku bile tek başına bacaklarımın kürdan gibi kırılmasına yetiyordu.

° ° °

Kimden: Catherine M.

Zaman: 29 Mart, 00:29

Babam beni hiçbir zaman karşısına oturtup da cinselliği açıkladığı bir konuşma yapmadı ama on üç yaşındayken beni kenara çekti ve nereye nasıl yumruk atılacağını gösterdi. Bu bilgiyi (bir daha lafını hiç açmayacağımız) talihsiz bir geceye dek hiç kullanmadım. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve bir barda disk iteleme oyunu sırasında önüme kaynak yapınca adamın boğazına yumruk attım. Costa Mesa'daki Keçi Tepesi Tavernası'na girmem işte bu yüzden yasaklandı.

° ° °

Kimden: Reid C.

Zaman: 29 Mart, 00:36

Bugünlerde diskini ciddiye alan bir kadın bulmak çok zor.

° ° °

Kimden: Catherine M.

Zaman: 29 Mart, 00:43

Bu gece çok fena kendi reklamımı yapıyorum. Bu neden bir çöpçatanlık uygulamasında olduğumu açıklıyor mu? Olabilir.

° ° °

Kimden: Reid C.

Zaman: 29 Mart, 00:59

Hayır, dinle bak. Lisansüstü eğitimim sırasında yaşıttım milyon tane bekâr insan vardı. Artık kariyerlerimiz iyice oturuyor ve dünyamız daha da küçülüyor. Gün boyunca bir avuç insan ya görüyor ya görmüyorum ve eğer böyle bir şey yapmaz ya da okulun softbol takımına katılmaz veya yelkencilik dersi falan almaya başlamazsam yeni birileriyle tanışma olasılığım oldukça düşük. Çöpçatanlık uygulamaları bizi ezik yapmaz, aksine modern ve teknolojik açıdan bilgili olduğumuzu gösterir. Öyle değil mi?

o o o

Kimden: Catherine M.

Zaman: 29 Mart, 01:04

Öyle! Ama bunu kastetmemiştim. Yine de nasıl desem, kolay ulaşılabilir hedeflere odaklanma eğiliminde olduğumu söylemem yalan olmaz sanırım: Disk oyununda sıramı kaptırmamak, şu ödev öbeğini notlandırmak, birer bira için arkadaşlarımla buluşmak. Günlük olarak yapmam gerektiğini bildiğim duygusal ağır işlerdense bunları tercih ederim.

Bazen yalnızlığımın nedeninin henüz doğru insanla tanışmamış olmam değil de benim henüz doğru insana dönüşmemiş olmam mı diye merak ediyorum. Geçen gece aklıma en dehşet verici düşüncelerden biri geldi: Kimin için iyi bir eşleşme olurdu? Yani o adamın kim olacağını hiç hayal edemiyorum. 2004 yapımı televizyon programlarını izlemekten, beraber bira içmekten ve birbirimizle dalga geçmekten hoşlanan biri? Evet, tabii. Fakat ömür boyu süren ilişkilerin hammaddesi bu mudur? Açıkçası hiç sanmıyorum ama bunu sorabileceğim bir kedim bile yok.

sekizinci bölüm

Reid

Cocukluk evime ne zaman yaklaşsak Ed’le Alex’e yönelttiğim bir dizi standart uyarı vardı. İlki, kız kardeşime asılmamalarıydı. İkincisi, alt kattaki tuvalet akıttığı için sifonu çektikten sonra kolu geri indirdiklerinden emin olmaları gerektiğiydi. Ve üçüncüsü, babama protez kolunu deneyebilir miyiz diye sormamalarıydı.

Arkadaşlarım benimle birlikte evimi ziyarete geldiğinde birincisi ve sonuncusu onlarca kez falan yaşandı. Babam on yedi yaşındayken bağlarda bir makine kazasında kolunu kaybetmişti ve her nedense protezi Ed’le Alex’i resmen büyölüyordu. Ucunda, açığa göre açılıp kapanan bir kısım vardı ve ziyarete geldikleri ilk birkaç seferde Ed’le Alex yaklaşık üç saatlerini sırayla evin içinde rasgele eşyaları tutup kaldırmaya çalışarak geçirmişti. Dürüst olmak gerekirse, babam da bunu yapmaları için onları biraz teşvik ediyordu çünkü ona aşırı komik geliyordu – muhtemelen bir de annemi deli ettiğİ içindi.

Her ne kadar kardeşim olsa da Rayme'nin güzel olduğunun farkındaydım, bunun *farkında olmamak* imkânsızdı. Yirmi beş yaşında, bir seksen boyunda ve hem zindelik hem de sınırsız cazibe konularında Wonder Woman'la yarışabilirdi. Tüm erkek arkadaşlarım –ve kadın arkadaşlarımın da ciddi bir bölümü– o ya da bu noktada ona vurulmuştu. Ed onunla evlenmek istiyor, Alex ise çok daha az şerefli niyetler taşıyordu ve hatta Millie bile lezbiyen olsaydı kesinlikle ona asılacağını itiraf etmişti. Yalnızca Chris, kardeşimin koyu renk saçları ve çarpıcı altın rengi gözlerinden etkilenmiyor gibi duruyordu ve tam da bu yüzden Rayme'nin onun ilgisini kazanmak için azıcık daha fazla çabaladığından emindim.

Bir de Çıplak Koşturma Yok uyarısı vardı, açıkçası şimdiye kadar bunun *kendiliğinden anlaşılacağını* düşünürdünüz.

Yumuşak toprak yola varınca yanımdaki Millie sıçrayarak uyandı. Kolunu ağzına sürerken mırıldandı, "Horluyor muydum?"

"Evet." Sevimli, daha-yeni-uyanmış yüzüne kısa bir bakış attım. Gözlerini yavaş yavaş ve güçlkle kırpyordu. Ağzı biraz şişmişti.

"Ve salyam akmış." Omzunun üstünden dönerek arka camdan bizi Chris'in arabasıyla takip eden diğer üçüne baktı. Benim arabam tamirde olduğundan Millie'nin Mini Cooper'ını almaya karar vermiştik ki bu da Alex'le Ed camları açmış son ses şarkı söylerken Chris'in kendi Acura'sının direksiyonunun başında kaşlarını çatdığı anlamına geliyordu.

Millie'nin bana baktığını hissedebiliyordum ve tekrar yola dönmeden önce ona kısaca gülümsedim. "Şekerlemen iyi miydi?"

Gerinirken başıyla onayladı. "Bu hafta pek iyi uyuyamadım."

Anladığımı belirtircesine inledim. Ben de uyuyamamıştım. Son birkaç gecedir Catherine'le ve daha nadir de olsa Daisy'yle mesajlaşırken gecenin birine veya ikisine kadar uyanık kalıyordum. Yıllardır hissetmediğim türde, bağımlılık yapıcı bir heyecan duyuyordum. Yeniden genç olmak gibi geliyordu biraz.

Evime dört kilometreden az kaldığını gösteren Pine Grove Yolu tabelasını geçerken Millie çenesini kaldırdı. "Neredeyse geldik." Ellerini saçlarının arasında geçirince omuzlarına günbatımı gibi saçıldı. "Chris'i aramamı ister misin?"

Rutini biliyordu.

"Evet."

Chris ilk çalışta Bluetooth'dan cevap verdi ve Ed'le Alex'in yüksek sesle eşlik ettiği John Waite'ın "Missing You" şarkısının üstünden sesini duymadan önce birkaç saniye geçti.

"Beni bu cehennemden çıkarın," dedi selamlama yerine.

Millie boğazını temizledi. "Yalnızca hatırlatmaların üzerinden geçmeye aradık."

"Rayme yasak bölge!" diye bağırdı Alex.

"Protez kollar oyuncak değildir!" dedi Ed.

Ve ardından Chris son noktayı koydu: "Alt kat tuvaleti hâlâ bozuk. Tamamdır!"

Annem verandaya çıkmış bizi beklerken volta atıyordu ve geniş çiftlik evinin önünde tozu toprağı kaldırarak gürültüyle durduğumuzda hafif bir koşu tutturarak basamaklardan aşağıya indi. Şoför koltuğundan iner inmez bir sarılma beklemiyordum çünkü annem ilk Millie'ye, sonra Chris'e gider ve sonra da bana gelirdi. Ed'le Alex en sonda ve birçok insanın onlara yaptığı üzere, *Ah, peki, hadi gelin buraya sizi şapşallar tarzında bir sarılmayla karşılanırdı.*

Ed'in tüm ebeveynlerle arasının garip olduğu yönünde kötü bir namı vardı ama Alex üç dakika içerisinde annemi başta onlara neden sinir olduğunu unutturacak kadar cezbederdi.

Ve yaklaşık sekiz saat içerisinde Alex'in ona nedenini hatırlatacak bir şey yapacağından da adım gibi emindim.

"Kaburga pişiriyorum," dedi annem ve bayılma taklidi yapan Millie'ye güldü. Önceki ziyaretlerimizin birinde annem kaburga yapmıştı ve Millie öyle büyük bir coşkuyla yemişti ki en sonunda

soluklamak için durduğunda Joker'e benziyordu. Annemin karşılaşmak için yanıp tutuştuğu tarzda bir yemek aşkıydı onunki.

"Sharon. Buraya taşınmam için mi uğraşıyorsun?" diye sordu Millie.

"Dalga geçme." Annem Millie'nin başının yanına bir öpücük kondurduktan sonra önümüzden yürüyerek eve girdi ve seslendi, "James! Geldiler!"

Babam üst kattan bağırdı, "Sence araba yolumuzda son ses gümbürdeyen o berbat müziği duymamış olabilir miyim?"

Babam oturma odasına inerken Chris ona sırtarak, "Alex'le Ed bu yolculuğun temasını emo seksenler olarak belirledi," dedi.

"Kim sürdü?" diye sorarken babam zaten bilir bir tavırla gülüyordu. Bir yanıt beklemeye tenezzül bile etmedi. "Fazla iyisin, Chris."

İkisi ânında kim bilir ne yapmak için ortadan kayboldular. Muhtemelen hava durumu dağılımı ya da üzüm mayalamanın biyokimyası gibi şeyler konuşmak içindi. Alex'le Ed etrafa bakıyorlardı ve bunun Rayme'yi bulma umudu olduğundan emin dim, Millie iki yanına uzanarak ikisinin de omuzlarına vurunca gururla gülümsedim.

"Saat beşe kadar gelmeyecek," dedi.

Bundan haberim olmadığını hatırlamadan önce başımla onaylamaya başlamıştım bile. "Dur bir, ne?"

Millie tamamen masumca açılmış yuvarlak yeşil gözleri ve flörtöz çilleriyle, "Bana mesaj attı," dedi.

"Rayme sana mesaj mı attı?" *Bana* atmamıştı. Millie de böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Ee, evet." Millie annemin peşinden mutfağa geçti ve ben de ellerini cebine –yani hiçbir şey kıramayacağı güvenli yere– sokmuş Ed'le etrafta dolanıp ardından koltuğa çökerek ayaklarını orta sehpayı uzatan Alex'le kaldım.

"Alex," dedim.

Ayaklarını indirdi.

“Bira ister misiniz?” Başlarıyla onayladıklarında dönüp mutfağa gittim. Annemle Millie gözlerini fırına dikmiş, kızaran etin görüntüsü ve kokusu karşısında inliyorlardı.

“Tanrım, çok güzel görünüyor.” Millie’nin pürüzlü sesi annemin yemeğinden bahsettiğini anımsamadan önce kanımın bir anda vücudumun aşağısına, kasıklarına hücum etmesine neden oldu.

Annem arka kapıdan çıkarak salata için sebze toplamaya gitti ve Millie bana gülümseyerek tezgâha yaslandı. Ağzının kıvrıldığı ama açılmadığı, neredeyse son gelişmeleri öğrenmek için bir gazete okur gibi gözlerini yüzümün her yerinde gezdirdiği sessiz, gerçek bir gülümsemeydi.

“Selam,” dedi.

Nihayet her şey hareketsizleşmiş gibi geldi. Kadro alma partisi, ani gelişen seks ve bu haftanın iş/randevu uygulaması adrenalin/uyku/tekrarla döngüsü arasında günlerdir yalnızca *biz* olamadığımızı fark ettim. Onunla baş başa zaman geçirmemek... garipti.

“Sana da selam.”

“Ne var ne yok?”

Omuzlarımı silktim. “İş biraz sıkıntılıydı. Sende?”

“Aynı.” Millie bileğindeki tokayı çıkardı ve saçını başının tepesinde topladı. “Kitaba başladım.”

“Harika.” Beşlik çakmak için elimi kaldırdım. Eli benimkine yumuşacık bir sıcaklık hâlinde çarptı. “Romantik tarafta işler nasıl gidiyor?”

“Eh işte.” Bakışlarını yere indirdi. “Oldukça sık konuştuğum biri var.”

“Bu müthiş! Gördün mü, sana hepsinin ezik olmadığını söylemiştim.” Çekimserce omuzlarını silkti. “İyi biri mi?”

Başıyla onayladı. “Peki senin?”

Odadaki gerilim duman gibi yükseldi ve sanki diğer tüm sesler solup gitti. “Evet. Aynı. Şey, aslında hâlâ aynı iki kişiyle konuşuyorum. Ama son zamanlarda Catherine’le mesajlaşırken oldukça geç saatlere kadar uyanık kalıyoruz. Çok... hoş.”

Millie birkaç saniye boyunca dudağını dişledi ve ifadesini yorumlayamadım. Kıskançlık mıydı?

“O, resminden hoşlanmadığın mıydı?” diye sordu.

İnledim. “Hadi ama, yine mi bu mesele?”

Sırıttı. “Bana ondan bahset.”

Konuşmanın odağını nasıl da kolayca yine bana çevirdiğini fark edince biraz sinir oldum. Ben ne yaptığını anlayamadan konuyu döndürüvermişti.

“Pekâlâ,” diye başlarken sırtımı tezgâha yasladım ve sözcüklerimi özenle seçmeye koyuldum. “Hangi bölümde olduğundan emin değilim ama sanırım UCSB’de öğretim üyesi. Sana daha önce de söylediğim gibi eğlenceli ve rahat biri, bana harika hikâyeler anlatıyor. Dediğine göre üniversitedeyken bir aylığına Afrika’ya gitmiş ve yanlış arabaya binince kendini gitmesi gereken yerden üç yüz kilometre falan uzakta bulmuş ama o yalnızca bir otobüse binip geri dönmüş.”

Millie hafifçe gülümsedi. “Vay canına. Ne kadar da havalı.”

“Bir kız kardeşi var ve aynen senin gibi annesini küçükken kaybetmiş.” Durdum ve dikkatle ona baktım. “Aslına bakarsan, muhtemelen oldukça iyi anlaşırsınız. Aramızdakiler yolunda gitmese bile, sana ben şehir dışındayken benim yedeğim olacak bir yakın arkadaş bulmuş olabilirim.”

Millie ağızma bakarken altdudağını dişledi ve ardından sert, derin bir soluk alarak eviyeeye doğru döndü. “İki ebeveyninin de doğum gününü kutlamadığını fark ettin mi?”

Gülerek nefesimi verdim. “Daha doğum günüm değil ki.”

Yüzüme bakmak için tekrar döndü. “Ama onun için gelmedik mi?”

“Sayılır,” dedim. “Annem sadece doğum günümü onunla geçirdim diye böbürlenebilmek için herkesi buraya çağırırdı.”

Annemin üç kız kardeşi vardı ve hepsi de çocuklarının ne kadar harika olduğu konusunda rekabetçi olmalarıyla biliniyordu. Bazı çocuklar Sarmaşık Ligi üniversitelerine girmek için, bazıları da doktor olmak için üzerlerinde baskı hissederdi. Rayme’yle

bense özellikle Janice teyzemizin çocuklarının yapmadığı her şeyi yapmak, mesela düzenli olarak ziyarete gelmek, teşekkür notları yollamak ve Anneler Günü'nü kutlamak için baskı hissederdik.

"Daha önce ne düşünüyordum biliyor musun?"

Bunları söylerken ayaklarına bakıyordu, o nedenle ses tonunun neden değiştiğini anlamak için yüz ifadesini okuyamıyordum. "Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Sadece üç hafta önce seks yaptığımızı."

Millie arada böyle yapardı. Düşünce süreciyle ilgili pek açıklayıcı biri sayılmazdı ve konunun aniden değişmesi o kadar kafa karıştırıcıydı ki bir an için yanlış duyduğumu sandım. Ama yanlış duymamıştım çünkü kızarıyordu.

"Öyle," derken konunun doğum günümünden buraya nasıl geldiğini merak ettim.

Tuhaf ve hırıltılı bir biçimde güldü. "Ne düşünüyorduk ki?"

"Muhtemelen sarhoş olduğumuzu ve seksin eğlenceli olacağını?"

"Sen sarhoş değildin," dedi.

"Değildim."

"Ben sarhoştum." Sözlerini tekrar tarttı. "Biraz."

"Şu anda sarhoş olmadığından emin misin?" Gülümsedim ve dolaba yürüdüm ama bira almaktansa, bedenimin ön kısmının biraz sakinleştirmek daha büyük bir öncelik taşıyordu. Olayın ertesi sabahı Cajé'de konuştuğumuzdan beri bir daha bu konuyu açmamıştık ve Ed'le Alex yan odadayken konuşmak fazla cüretkâr geliyordu. O gece giydiği elbisenin üzerinde olduğunu fark ettim. Yaşananların aklına gelmesinin nedeni bu muydu?

Acaba içine giydikleri de aynısı mı diye merak etmekten kendimi alamadım.

"Daha değil maalesef. Demek istediğim, kadın arkadaşlarından birine... bir tavsiye mektubu yazabilirim. Yani, ihtiyacın olursa."

Yapmacık bir şekilde eğilip selamladım. "Teşekkürü borç bilirim."

Kendini tezgâhtan ayağıyla ittirerek buzdolabına ilerledi ve rahat bir tavırla açarak bir şişe beyaz şarap çıkardı. Bardakların yerini söylememe gerek bile yoktu; ocağın yanındaki dolaptan bir tane alıp otomatik hareketlerle doldurdu ve şişeyi tekrar dolaba koydu.

Bunlar eski bir anıyı tetikledi; Isla'nın benimle tekrar tekrar buraya gelişi ama onuncu ziyaretimizde bile neredeyse her şey için annemin iznine ya da en azından dürtüklemesine ihtiyaç duymasını anımsadım.

Hadi içeri gel.

Kendini evinde hisset.

İçecek bir şeyler ister misin? Su? Şarap?

Gel, tatlım, Reid'in yanına otur.

İkiniz koridorun sonundaki odada kalacaksınız.

Evet, tatlım Reid'le kalabilirsin, ikiniz de yetişkin insanlarsınız.

Asla kendini evinde gibi hissetmemiştir.

Millie öyle değildi. Asla küstah ya da duyarsız olduğundan değil, buraya ilk geldiğinde ipuçlarını; annemle babamın tüm arkadaşlarımla kendilerini rahat hissetmeleri (bağlarda çıplak yarışmak dışında) gerektiği yönündeki sessiz mesajlarını takip edebilmişti yalnızca. Ve işte buradaydı. Tek kolunu başının üstüne kaldırarak gerindi ve ardından kadehi diğer eline aldı. Gövdesi uzadı ve memeleri öne çıktı.

Kahretsin, işte buradaydı.

Artık sırtını tezgâha dayamış şarabını yudumluyor ve benim onu izlememi izliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Ne düşündüğümü biliyordu. Yaptığımız seksi düşündüğümü biliyordu.

"Yalnızca seni izliyorum." Onu çok iyi tanıyordum ama yine de bazı yönlerden benim için tam bir muammaydı. Aramızda geçenler eğlenceli ve -bana göre- çok seksi olsa da onun bunu nasıl gördüğünü hâlâ tam olarak bilmediğimi fark ettim. Yaptığımızı keyifli bir şey olarak mı yoksa zarar görmeden atlatmayı başarabildiğimiz bir hata olarak mı görüyor bilmiyordum. Fakat

konu Millie olduğundan, dehşet verici bir pişmanlıkla dolu olsa bile bunu benim hiçbir zaman bilemeyeceğim kadar derinlere gömdüğünü düşünüyordum.

İçgüdüsel olarak yüzeyi biraz kazıdım: "Bugün hiç yeni mesaj geldi mi?"

Millie başını iki yana salladı. "Dün gece benimkinden bir tane geldi. Ama daha cevap vermedim."

Benimki. Adamdan bahsediş şekli midemin büzüşerek iki bedenden küçülmesine ve kalbimin de göğsümde gümbürdeyen, kısıkanç bir canavara dönüşene dek balon gibi şişmesine neden olmuştu. Nasıl olmuştu da burada dikildiğimiz şu âna kadar Millie biriyle tanışacak olursa artık ona sınırsız erişiminin olmayacağını daha önce fark edememiştim? Tam olarak farkına varmadan hayatındaki en önemli erkek olmuşum... ve bu *hoşuma gidiyordu*.

"Kıvranıyorsun," dedi, "sanki yeni laboratuvar teknisyeni hematoksinin renklendirmesini batırmış gibi." Bana sırtıttı. "Kolay olan oydu, değil mi? Gördün mü nasıl da dikkat ediyorum?"

Ona gurur dolu bir gülümsemeyle baktım ama aklım başka yerde, dikkatim dağılmış durumdaydı. Ne kadar dürüst davranmalıyım? Millie duygularını açıkça ifade eden bir arkadaş değildi ama daha önce hiç *bu noktada* olmamıştık: *Sadece arkadaş değildik* ama asla daha fazlası da olmayacaktık. "Yakın bir zamanda birimizin ya da ikimizin birden ilişkisi olacağını daha şimdi fark ettim de."

Kendine özgü o hırıltılı kahkahasından attı. "Bunu *daha şimdi* mi fark ettin?"

"Evet. Geçen gece ne dediğimi biliyorum ama sanırım hâlâ gerçek gibi gelmiyordu."

"Eğer bunu yalnızca ziyafet için yapıyor olsaydık hâlâ ikimiz beraber gidiyor olurduk. Haklısın. Ama Obama böyle olmasını istemezdi. Obama bizim *cinsel hayatımız olmasını ister*, Reid." Güldüm ve devam etti. "Böyle yaşamaya devam edersek bir noktada hepimiz yetmişlerine gelmiş, Chris'in arka bahçesinde çengel bulmaca çözen yaşlılar olacağız."

"Aslında, bu kulağa korkunç gelmiyor," dedim.

"Hadi ama," derken omuzlarını silketti ve şarabından bir yudum aldı. "İkimiz de seksi seviyoruz." Bunu söylediğinde vücudumun alt yarısına bir sıcaklık dalgası çarptı. "Tamamen iyimser sayılmam ama yakın olduğum ve benimle düzenli olarak seks yapmak isteyen biri hoş olurdu. Ve belki çocuklar. Bir gün. Ve işte, maceralarla dolu bir yaşamı paylaşmak falan."

"Biliyor musun," diye başladım, "bu tarz bir açıksözlülüğü ve içtenliği profiline aktarmanın bir yolu olsaydı daha fazla samimi ilgi, daha az çuk fotoğrafı alırdın."

"Neden nefret kusuyorsun ki?"

"Neden tam bir kapalı kutu olmak zorundasın ki?"

Bununla birlikte ağzını biraz büzüp gözlerini kıstı. "Bel altı vuruyorsun."

Demek her şeyi içinde tuttuğunun farkındaydı. İlginç. "Ciddiyim, Mills," dedim. "Her şeyin gizli saklı. Yoksa gizli ajan falan mısın?"

Sözlerimi gülümsemesiyle yumuşattı. "Beni yakaladın."

"Pekâlâ, bu kadar şaka yeter." Ve aniden samimi bir merak duygusu her yanımı sardı: "Neden? Neden bana daha fazlasını anlatmıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve bir an için sanki koca bir sır dalgası üstüme kapanmak üzereymiş gibi hissettim. Annesini o kadar genç yaşta kaybetmenin nasıl bir his olduğuyla ya da Elly'yle arasındaki ilişkinin daha farklı olmasını nasıl da istediğiyle alakalı bir şeyler. Benim ya da onun veya siktir et, Dustin hakkında bile olsa çıplak bir dürüstlük bekliyordum. Fakat dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve yalnızca gülümsedi.

"İşte," derken onu işaret ediyordum, "yine yaptın. Ne söyleyecektin?"

Alex içeri girdi ve elimdeki biramı aldı. "Benedict Cumberbatch'in sünnetsiz penise benzediğini söylemek üzereydi."

"Bira getireceğini sanmıştım?" Ed üzgün bir tavırla önce bana, sonra Alex'e ve en son da buzdolabına baktı.

“Siktir. Unuttum.”

Ed sanki onu gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana kaşlarını çattı.

“Ed,” dedim, “dolapta iki tane altılı paket var. Birini al.”

Ailemin onu alkol çalarken yakalamayacağından emin olmak istercesine suçlu bir ergen gibi köşeden kafasını uzattı ve ardından o kadar hızlı bir aç-al-kapa hareketi yaptı ki buzdolabının kapağı hızla kapandığında sos şişeleri birbirlerine çarparak ses çıkardı.

“Chris hâlâ babanla dışarda mı?” diye sordu Alex.

“Evet.” Kendime yeni bir bira aldım. “Yemin ederim annemi sokağın karşısındaki daha genç kadın için değil Chris için terk edecek.”

“Chris’in erkeklere ilgisinin olduğunu sanmıyorum,” dedi Ed yardımsever bir tavırla.

“Şaka yapıyordu, Eddie,” derken Mills omzuna hafif bir yumruk indirdi.

Ed birasının yarısını kafasına diktikten sonra geçirdi. “Beynimin tam teçhizat çalışmadığı ortada. Bana daha fazla bira lazım.”

Alex oturma odasını işaret ederek başını yana eğdi. “Ed az önce Selma’dan bir mesaj aldı.”

“Ateşli olan mı?” diye sordum.

Ed başıyla onaylarken umursamaz görünmeye çalışıyordu. “Epey iyi gidiyor. Önümüzdeki hafta buluşmak ister mi diye sordum.”

“Şimdiden mi?” Millie sordu.

“Millie,” diye güldü Alex, “Tinder’dakiler eşleştikleri gün buluşuyorlar.”

Millie omuz silkti. “Biliyorum ama sanırım IRL işleri ağırdan almaya vurgu yapıyordu.” Hızlıca benden tarafa bir bakış atıp gözlerini kaçırdı. “Benim sevdiğim şekli de bu.”

“Ne zaman isterse onunla o zaman buluşacağım.” Ed omuz silktikten sonra elindeki birayı incelemeye koyuldu. “Günde üç biraya falan indirmeliyim. Kilo vermem gerek. Sahilde cesur davranmak zorunda kalmaktan bıktım artık.”

“O yüzden ilişki bulmaya çalışmıyor muyuz zaten?” diye sordu Millie. “Tekrar yemeye başlamak için?”

Alex tekrar kahkaha attı ve sonra elindeki şişeyle beni işaret etti. “Senden ne haber? Hanımlarla nasıl gidiyor?”

“Hâlâ ikisinden de oldukça hoşlanıyorum.”

“Beraberliği bozacak bir şey bulmamız gerek,” dedi Alex.

Millie öne çıktı, ona büyük bir küçümsemeyle bakarken hafiften kızarmıştı. “Muhtemelen Daisy ve Catherine’in de birden fazla adamla konuştuğu hiç aklınıza gelmedi mi?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Tam bir göttüm ben ve Millie bunu söylediği an farkına varmışım. “Cevabımın hayır olması çok mu kötü bir şey?”

Ed’le Alex, “Hayır,” derken Millie de aynı anda, “Evet!” diye bağırды.

Özür dilercesine yüzümü hafifçe buruşturdum. “Sadece, Cat’in başka biriyle bu tarz bir etkileşimde bulunduğunu düşünmek çılgınca geliyor.”

“Ama *sen de* aynısını yapmıyor musun?” diye sordu Millie tamamen sinir olmuş hâlde. “Daisy’yle?”

Dediğini bir baş sallamasıyla onaylarken konuştum, “Yani, evet, gerçi muhtemelen Cat’le daha sık ve açık konuşuyorum.” Sessizlik bir süre uzayınca devam ettim, “Peki onlara ne zaman görüşme teklif etmeliyim?”

“Belki önce daha fazla fotoğraf isteyebilirsin?” dedi Alex.

Millie hızla nefesini tuttu. “Öyle yapma, bu çok adice!”

Düşüncelere dalarak sessizliğe gömüldük.

Millie normalde soğukkanlıydı ve her yönden bize karşı sakinliğini koruyabilirdi. Beni başka bir kadına kaptıracağından mı endişeleniyordu acaba? Aramızdaki arkadaşlığın yara alacağından?

“Peki,” dedim, “sahne ışıklarının altına başka birinin geçme zamanı geldi. Uygulamayı bir tek ben kullanmıyorum sonuçta.”

“Chris geçen gün eski asistanlarından biriyle eşleşti,” dedi Alex ve hepimiz şok içinde dönüp ona baktık. “Bunun için onun-

la dalga geçip duruyordum ama sonra uygulamaya girdim ve kendi kız *kardeşimle* eşleştigimi gördüm.” Şaşkınlığımız dehşet boyutuna ulaştı ve Alex şiddetle ürperdi. “Artık sanki beni çıplak görmüş gibi hissediyorum, tamam mı? Belki şimdi neden senin hikâyenin daha sorunsuz ilerlemesini umduğumuzu anlayabilirsin, Reid.”

Bir süre bunları sessizlik içinde sindirmeye çalıştık ve sonra herkes iyimser odağını tekrar bana çevirdi.

“Pekâlâ, ikisinden de hoşlanıyorum,” dedim, “ama ikisiyle de randevuya çıkmak garip geliyor çünkü daha önce ilişkilerde hiç böyle ilerlemedim.”

“O zaman sadece Daisy’ye teklif et,” dedi Millie, suratı sirke satıyordu.

“Ama Catherine’den çok hoşlanıyorum,” dedim. “Komik ve iletişimimiz daha sık. Komik birini bulmak zor iş.”

Millie alınarak ağzı açık bakakaldı. “Pardon! Ben *felaket komiğim* seni insanlığın kara lekesi.”

“Bugünden itibaren sonsuza dek abime böyle hitap edeceğim.”

Tüm odak oturma odasının kapısına kaydı ve hepimiz aynı anda Rayme’ye bakarken gruba bir sessizlik çöktü. Kardeşimin her zaman egzotik kombinler yapmak yönünde doğal bir yeteneği olmuştur ama şu an bol kesim, pullu, kısa ve kolsuz bir tişörtle... etek olarak nitelendirebileceğimden emin olamadığım bir alt giyiyordu.

“Rayme, bu ne hâl? Dışarısı dört derece,” dedim ama muhtemelen sesim fazla yüksek çıkmıştı.

Kardeşim, Ed’le Alex’i öldürmeye çalışıyordu herhalde.

Ya da Chris’i kazanmaya.

“Vay canına!” Alex konuşurken çenesi resmen yere yapışmıştı.

“Alex, yüzünü kapa,” dedim. “Rayme, git üstüne bir şeyler giy.”

Tahminimce bana sarılmaya geliyordu ki omzunun üstünden sinirli bir şekilde, “Pardon?” diyerek Millie’ye yöneldi.

"Onları öldürmeye mi çalışıyorsun?" Salyalı 1 ve Salyalı 2'yi işaret ettim.

Daha sonra Ed'e sarıldı ve kolları iki yanında hareketsiz kalan Ed bu temasla birlikte kıpkırmızı bir heykele dönüştü.

Millie bana kınayan, sert bir bakış atsa da bir şey söylemedi. İkimiz de kardeşimin kendini savunabileceğini biliyorduk.

"Bunlar yetişkin adamlar," dedi Rayme. "Bir etekle başa çıkmıyorlarsa, toplum içinde olmamaları gerek zaten."

Karşılık olarak Alex kollarını kocaman açtı ve gamzeli Latin-âşık gülümsemesini bahşetti. Rayme anlaşılabilir bir temkinle ona yanaştı.

"Annem hangi cehennemde?" diye sordum. O bana destek olurdu.

Millie döndü ve geniş arka bahçeyi gören mutfak camundan baktı. "Baban ve Chris'le konuşuyor. Birkaç domates almaya çıkmıştı ve sanırım onları dönüş yollarında yakaladı." Gözlerini kısararak ekledi, "Sanırım *tüttürmüşler*."

İşte ebeveynlerim, millet: Tüttüren hippiler.

"Nargile gibi bir şey mi?" Ed canlanmıştı.

"Sherlock Holmes'ünkü gibi bir şey," diye yanıtladı Rayme kahkahalarla ve kardeşimin dikkatini tekrar üzerine çeken Ed yine durgunlaştı.

Dışarıdakiler içeri girdi ve gerçekten de esen serin hava pipo tütününün hafif baharat kokusunu içeri taşıdı. Ağızları kulaklarındaydı ve babamla Chris konuşmalarına hiç ara vermeden birer bira alarak yemek odasına doğru yürüdüler, bu esnada hiçbirimize dönüp bakmamışlardı. Rayme bu duruma somurttu ve Millie'yle gözlerimiz buluştu. Kardeşimle Chris'in bir yıldan uzun bir süre önceki etkileşimlerini düşünmeye çabaladım ama yemin ederim on dokuz, yirmi, hatta yirmi bir yaşlarındayken bile Rayme'yi randevulara çıkan bir insan olarak görmemiştim. Nasıl ben kafamda daima yirmi yaşındaysam o da on dört yaşında, çelimsiz ve henüz uzuvları tam şeklini almamış minik bir tay olarak kalmıştı.

O babamla Chris'i takip etti, Alex'le Ed de onun peşinden gitti ve Millie akşam yemeği sofrasını kurmak için anneme yardım etmeye koyuldu. Ben de yardım etmeye çalıştım ama en sonunda beni kovaladılar çünkü görünüşe bakılırsa ufak lokmalar çalmak hiç de yardımcı olmuyormuş.

Ailemin, yemek odasının büyük çoğunluğunu devasa bir ahşap yemek masası kaplıyordu. Enine oranla boyu çok daha uzun olan bu odanın engebeli tepelerdeki aile bağlarımıza bakan geniş bir penceresi vardı ve bu aynı yeri daha yüksekte gören yatak odaları dışında evin en çarpıcı manzarasını sunuyordu. Bu akşam annem masanın uzun kenarlarını sade beyaz mumların arasından geçen ve çevrelerini saran çiçek demetleriyle süslemişti. Ed eksiksiz yemek takımının önüne sanki Beyaz Saray'daymış gibi oturdu: Gözleri kocaman açılmış, elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâlde.

"Ed," dedi Millie de aynı şeyi fark ederek. "Sorun ne? Sanki daha önce hiç sofra takımı görmemiş gibisin?"

Ed bir salata bıçağını aldı. "Çocukken, tabaklarımızı sehpa koyduğumuzda kendimizi sosyeteden gibi hissederdik."

Neyse ki annem sempatiyle kesilen soluğunu saklamayı başardı. Onun yerine, "Bu hafta sonu yalnızca Reid'in doğum gününü kutluyoruz, bizim için öyle aman aman sosyete işi bir şey yok. James, birkaç söz söylemek ister misin?" dedi.

Hepimiz gözlerimizi, sanki annem ondan ayağa kalkıp bizim için break dans yapmasını önermiş gibi bakan babama çevirdik. "Elbette. Ee, mutlu yıllar, Reid. Otuz bir... iyi bir yaştır."

"Otuz ikiye giriyor," dedi Millie sırtarak.

Babam ona teşekkür eder gibi kadehini dudaklarına kaldırdı. "O da iyi bir yaş. Ve... umalım da daha fazla yağmur yağsın ve topraktaki azot miktarı bu bahara kadar yükselsin, tamam mı?" Bununla birlikte babam kaburganın servis edildiği tabağa uzandı.

"İşte doğum günü dileğin de geldi," dedi kardeşim eğlenir bir havayla başını yana eğerek.

Dürüst olmak gerekirse, babam en parlak konuşmacılardan değildir. Topraktan mucizeler çekip çıkarmakta çok daha iyidir.

"Hadi bana şu randevu uygulaması olayından bahsedin," dedi annem.

Rayme gözle görülür şekilde keyiflenmişti. "Randevu uygulaması mı? Ne? Bunu kesinlikle duymam lazım."

"Şu duyduğum Grind Up değil, değil mi?" diye ekledi annem.

Masanın karşısından ikisine bakarken gözlerim kocaman açılmıştı. "İlk olarak, *Grindr* gey erkekler için. Yani hayır. Ve hangi sevgili arkadaşımın size bundan bahsettiğini bana söyler misiniz, böylece daha sonra düzgün bir şekilde o kişiye teşekkür edebilirim?.."

Chris, Millie ve Alex'in bakışları Ed'e kaydı ve o kadar uzakta olmasa ve bir yağ bıçağı tutmasa onu yumruklayabilirdim.

"Ne?" derken ağzı şimdiden doluydu. Lokmasını yuttu ve en azından birazcık mahcup bir tavır takınacak kadar düzgündü. "Annen birileriyle görüşüp görüşmediğimi sordu," Rayme'nin olduğu tarafa doğru gülümsedi, "ki merak edeniniz varsa görüşmüyorum. Tören İçin Bir Randevu Bul planımızın gizli olduğunu bilmiyordum."

Yanımdaki Millie şarabının yarısını kafasına dikti ama yardıma koşmadı.

Elimi hafifçe sallarken, "Yalnızca eğlence için," diyerek güvence verdim. "Yönetim, Obama'nın ziyareti için her şeyini ortaya koyuyor ve biz de bunun randevulara çıkmak için iyi bir fırsat olacağını düşündük. Sadece o kadar."

Annem başını iki yana salladı. "Kulağa kesinlikle o kadarmış gibi gelmiyor. Benim zamanımda gerçekten *dışarı* çıkar ve birileriyle tanıştık. Danslar, kör randevular, içkiler. Tanrı aşkına, internet üzerinden Millie'nin seri katillerinden biriyle konuşuyor olabilirsiniz."

"Hiçbir seri katil tanıdığım yok *gerçekten*," diye açıklık getirdi Millie.

Rayme, “Şu var ki,” diyerek Chris, Ed, Alex ve beni işaret etti, “onların neden yaptığını anlayabiliyorum. Overwatch oynarken, toplu otuz bir çekerken ya da işte her ne yapıyorlarsa o sırada gezinebilecekleri bir kadınlar galerisi gibi bir şey. Ama Millie? Off! Randevu siteleri kadınlar için cehennemin ikinci çemberi gibi bir şey.”

Millie tekrar kadehini kaldırdı. “Haksız sayılmaz.”

“Şimdilik fena gitmiyor,” dedi Ed omzunu silkerek. “İyi biriyle eşleştim. Reid de öyle. Aslına bakarsan *iki kişiyle* konuşuyor.”

Vay canına. Ed sonra *sağlam* bir dayak yiyecekti.

“Reid,” derken annemin sesi onaylamaz bir tondaydı, “insanları öyle sıraya dizmeni istemiyorum.”

Rayme de yanından şarkı söyler gibi söze girdi. “Evet, Reid.”

“Öyle değil,” diye temin etmeye çalışırken bir yandan da masanın altından Rayme’nin ayağına basıyordum. “Sadece birbirimizi tanıyoruz.”

“Bilgisayarın seksle ne alakası var anlamıyorum,” dedi babam. “Neden sadece Rita’s’a gitmiyorsunuz, şu otobanın hemen dışındaki küçük mekân. Hatırlıyorsun değil mi, Reid? Perşembe-leri kadınlar gecesi ve bira sadece iki dolar. Orası kadınla *dolup taşıyor* resmen.”

“Baba...”

“Aman Tanrım, Jim,” diye araya girdi annem büyük bir keyifle, “Reid’in on yedi yaşındayken içeriye sızmaya çalıştığını hatırlıyor musun?”

“Sahte kimlik kullanmaktan polis tutuklamıştı!” Babam kahkahalara boğuldu ve protez kolunu masaya indirince çarpmanın etkisiyle tüm çatal bıçaklar ve bardaklar zıpladı. Elbette her Campbell üyesiyle beraber Chris ve Millie de buna alışkındı ama Ed ve Alex sandalyelerinde gözle görülür biçimde irkilmişti.

“Demeye çalıştığım,” diye devam etti babam, “hazır buradayken bir deneyebilirsiniz.”

Ebeveynlerime Rita’s’ı deneyeceğime dair söz verdikten

sonra yemeğin geri kalanı genel olarak iyi geçti. Babamla Chris bölgedeki fosfat ve kalsiyum yoğunluğuyla ilgili sessizce konuşmaya koyuldu. Rayme de onlara katıldı ve toprağın pH düzeyini yükseltmek için kullanmayı deneyecekleri yeni bir koruma bitkisinden bahsettiğinde Chris'in gözlerinin ilk kez ışıldadığını gördüm. Ed ve Alex, Rayme'yi kendi konuşmalarına çekmeye çalışmaktan en sonunda pes etti ve annemin yolun aşağısında yaşayan, tuhaf sanat eserleri yapan kadın hakkında yüksek sesle hatta arada sırada *Marla* ismini vurgulayarak babamın tepkisini ölçmek için ona baktığı hikâyeleri dinlemeye koyuldular. Neyse ki benim aşk hayatım artık tamamen geride bırakılmıştı.

Sağımdan Millie beni dirseğiyle dürtüklendi. "Yeterince yedin mi?"

Başımınla onayladım. Artık akşamın yarı-sessiz kısmına gelmiştik. Şarap sular seller gibi akmaya başladığında burada ortalık karışırdı. "Yalnızca fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkarıyorum. Ve fırtınadan kastım elbette kutu oyunları ve çıplak sarhoşluk."

Gerindi ve hiç-Millie'lik-olmayan bir tavırla yanağımdan öptü. "Beni her şeye dahil ettiğin için teşekkür ederim."

Beklenildiği gibi akşam yemeği ve pastanın ardından işler gerçekten çığırından çıktı. Alex'le Rayme bir deste kart çıkardı ve gittikçe kızışan bir alkol oyununa başladılar. Annem de onlara katıldı ve en az üç kadeh şarap döküldü ama dört şişenin dibini görmüştük o yüzden fark eden birileri olduğundan emin değildim.

Twister ortaya çıktı ve ancak o zaman annem sarhoş otoritesini ortaya koyup Rayme'den en azından şort giymesini istedi. Sağ ayağımı kırmızıda ve sağ elimi de yeşilde tutmaya çalışırken neredeyse bacağımı kırmamın ardından hepsi de sarhoş olan diğer altı yetişkin orta sehpanın çevresini sararak yapış yapış altı deste kâğıtla blöf oynamaya geçtiler ve ben de yarım saat kadar önce ortadan kaybolan Millie'yi aramaya çıktım.

Onu arka bahçeye iyice yerleşmiş, üstünü değiştirerek kazak ve kot giymiş hâlde iPad'inden bir şeyler okurken buldum. Yatağındaki kalın yorganı etrafına sarmıştı ve darmadağın saçının üstüne babamın yün şapkalarından birini bulup geçirmişti. Dışarısı serindi ama buz gibi değildi ve içeriye açılan kapı kapandığı anda ortalığa sessizlik çöktü. Önümüzde uzanan bağlar görünmeyen siyah bir deniz gibiydi.

"Selam." Sağındaki koltuğa yüzüm ona bakacak şekilde oturdum. "Ed'in anneme eski sevgilisinin az daha arabayla onu ezdiği zamanı anlatıyorsun, hani karnavalda ateş püskürtten vardı ya."

Sırıtarak bana baktı ve "İnsan o hikâyeyi de sıradanlaşmadan önce yalnızca belli bir sayıda dinleyebiliyor, biliyorsun değil mi?" dedi şakayla karışık.

"Ne okuyorsun?"

Millie iPad'ini bana doğru eğdi. "*I'll Be Gone in The Dark.*"

"Benim tatlı gerçek suç tutkunum."

Başıyla onayladı. "Öyle güzel ki."

Aslında yemekten önceki sohbetimiz hakkında biraz konuşmak istiyordum ama onu kitabıyla baş başa bırakmalıyım gibi geldi. Tekrar iPad'ine döndü ve ben de şezlongumda gerineyerek ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. Burayı seviyordum; sessiz sakin ve... rahatlatıcıydı. Millie her zaman çok sakindi, onun yanında olmak biraz şömine başında oturmayı anımsatıyordu. Telefonumu çıkarıp iş e-postalarımı kontrol ettim ve sonra sırf alışkanlıktan yeni mesajım var mı bakmak için IRL uygulamasını açtım. Doğrusu, iki tane vardı. Biri Daisy'den ve diğeri de ailemle evde hafta sonunu geçirmek konusundaki ikilemelerimden bahsettiğim Cat'ten gelmişti.

Kimden: Catherine M.

Zaman: 31 Mart 23:43

Ben beşinci sınıftayken ağzımın içinde otuz gram falan tel vardı

ve asla düzgün konuşamıyordum. Gerçekten berbattı, çizgi film karakterlerine özgü peltek bir konuşmam vardı.

Bir kız vardı, Tessa ve bu konuda en büyük pislikti. Sınıfta bir soruya yanıt vermek için elini kaldırdığında bunu peltek bir biçimde yapar ve bütün sınıf gülmekten kırılırdı. En sonunda babama konuyu açacak kadar asabım bozuldu ve o da Tessa bana kaba davrandığında kullanabileceğim şu “karşılıkları” söyledi.

En baştan dürüst olmama izin ver: Berbattılar. Örneğin, “Tessa, benimle bu şekilde dalga geçtiğinde bundan gerçekten hoşlanmıyorum,” ya da “Tessa, peltekliliğimle dalga geçmek sana komik geliyor olabilir ama benim duygularımı incitiyor,” gibi şeylerdi. Yani bu cümleleri peltek peltek telaffuz etmemin onu daha da kudurtmakla kalmayacağı bir yana, bu karşılıklar on yaşındaki hiçbir çocuğa vicdan azabı hissettirmezdi.

Babamın karşılık verme konusunda berbat olduğunu anladım ve bunu da Annemin Daha İyi Yapacağı Şeyler listeme ekledim ama bir gün eve ağlayarak geldim, doğrudan odama geçtim ve yaklaşık bir saat kadar sonra aşağıdan babamın sesini duydum. Sesi yükseldikçe yükseldi ve en sonunda, “Bak, ağzına acı biber mi sürersin yoksa küçük, karanlık bir dolapta uyumaya mı zorlarsın bilmiyorum ama o zorba olacak salak sürtüğünü şu andan sonra kızımдан uzak tutmanın bir yolunu bul yoksa bunları gelip bir de yüzüne söylerim,” diye bağırdığını duydum.

Tessa’nın bir daha benimle uğraşmadığını söylememe gerek bile yok.

Varmaya çalıştığım noktadan emin değilim ama bazen ebeveynlerimizin ezik olduğunu düşünürüz ama sonra tamamen harika bir şey yaparak bizi şaşırtabilirler. Umarım senin için de bu hafta sonu öyle geçer.

C.

Gölerek tekrar okudum ve ardından hızlıca cevap yazdım:

Kimden: Reid C.

Zaman: 1 Nisan 00:02

Tamam, az önce bunu okurken yüksek sesle güldüm. Aslına bakarsan oldukça iyi vakit geçiriyoruz. Annem kaburgayla patates püresi yapmış ve Yolun Karşısındaki Kadın'dan yalnızca yedi yüz kez falan bahsetti ama babamın fark ettiğini sanmıyorum. Arkadaşlarım annemi iyice sarhoş etti ki daha sonra bağlarda çıplak koştuklarında onlara kızamasın. Eve kaos hâkim ama ben en yakın arkadaşımın dışarıdayım ve o beni her zaman... sakinleştirir. Sessiz ve hoş, eve geldiğime memnunum. Haklıymışsın.

Umarım söylediğim şey kulağa fazla atılğan gelmez ama bu gece mesaj atmana sevindim.

Görüşürüz.

R.

Daisy'den gelen mesajı açtım.

Kimden: Daisy D.

Zaman: 1 Nisan 17:15

Selam Reid!

Aman Tanrım, eminim oralar çok güzeldir! Mutlu yıllar! Benimki temmuzda. Doğum gününün yazın olması berbat bir şey çünkü kimse etrafta olmuyor! Sen dönünce buluşmak için bir zaman belirleyelim! İyi eğlenceler!

Daisy

Mesajda cevap verebileceğim herhangi bir şey bulmakta zorlanarak tekrar okudum. Her şeyi fazla düşünmeye meyilli ol-

duğum kesindi ama Daisy'yle mesajlaşmak biraz Candy Land oynamaya benziyordu. Bazen insanların yüz yüzeyken daha iyi olduğunun farkındaydım ve neyse ki Daisy'den de bu havayı alıyordum. Bir şeyler yazdım ama sonra geri sildim. Aslında, cevap da vermeyebilirdim, değil mi?

Millie'ye göz attığımda onun ekranı da IRL'den gelen bir mesajı okuyor gibiydi ve yüzünde ufak bir gülümseme vardı. O garip kıskançlık dalgası geri geldi ama bastırarak zorla tekrar hiçliğe dönmeye zorladım.

En sonunda Daisy'ye basit bir cevap verip, "Teşekkürler! Sen de harika bir hafta sonu geçir!" yazmaya karar verdim ve GÖNDER'e bastığım sırada Millie ayağa kalkarak omuzlarına sardığı yorgan ve kafasında iyice aşağıya çektiği şapka ile başımda dikilmeye geldi.

"Ne yapıyorsun?" sessizce sordu.

"Daisy'ye cevap yazıyordum."

Sessizleşince yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Arkamızdaki pencereden gelen ışık üstüne vuruyordu ve başını bir şeyleri çözmeye çalışırken yaptığı gibi yana yatırmış, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"İyi misin?" diye sordum. Bunu geçtiğimiz birkaç gün içerisinde çok fazla sormuşum gibi geliyordu ama sanırım bu yüzden güzel-ama-kapalı-kutu en yakın arkadaşınla seks yapmak tavsiye edilen bir şey değildi.

"Evet." Aşağıya uzanıp elimi tuttu. "Üst kata çıkmak ister misin?"

"İyi fikir, pestilim çıktı."

"Demek istediğim," artık daha da alçak sesle konuşuyordu, "üst kata."

Parmakları mânâlı bir biçimde benimkileri sıkı.

Siktir.

"Üst kat üst kat mı?" dedim imaya vurgu yaparak.

"Evet."

Her türlü mantıklı düşünce süreci buhar olup uçtu ve şehvet dışında tüm tepkilerimden arındım. Birlikte geçirdiğimiz tek bir

gece, beni sadece sesinin tonunun değişmesiyle endişeli arkadaştan istekli aşığa dnüşmeye koşullandırmıştı. “Seks için mi yani?”

Alçak sesli bir gümbürtüyle kakhaha attı ve bana titrek bir sesle, “Evet,” demeden önce yalnızca bir anlığına tereddüt etti.

Ayağa kalktım ve o kadar yakındık ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Onu öpmek için vahşı bir dürtü duyu-yordum, sanki ciddi olduğunu teyit etmem lazımdı. Kısaca dudaklarımı onunkilere değdirdim ama o gözleri hafifçe kapanmış hâlde öpücüğü sürdürdü. İçerideki herhangi birinin bizi görmesi için başını çevirmesi ve pencereden bakması yeterliydi o nedenle bunu burada yapmak pek zekice değildi ama dikkatli olamayacak kadar şok içindeydim.

İlk seferimiz son seferimizdi, en azından ben öyle düşünmüş-tüm. Fakat ya bunca zamandır tekrar istiyor ve cesaretini toplama-ya alışıyorduysa? Bu pek Millie’lik gibi gelmiyordu. Ya da yine yarına yatışıp yine içimizdeki saklı kutulara tıkıştırılacak dürtüsel bir şey olabilir miydi?

şu an umursadığımdan emin değildim.

dokuzuncu bölüm

Millie

Dudaklarımızın kısacık birbirine değmesinin ardından Reid bir adım geri çekilerek aramızda arkadaşlığa uygun olduğunu tahmin ettiğim bir mesafe bıraktı. Fakat benim hem şaraptan hem de aramızdaki yakınlıktan başım dönüyordu o yüzden üstüne gittim ve yalnızca grubumuzun geri kalanının gürültüyle kart oynadığını görebildiğimiz pencereye bir bakış attığında durdum.

Doğru. Şahitler.

Reid iPad'imi alarak elinde çevirdi. Ekranı kilitlemeden önce uygulamayı kapatmışımdır umarım diye içimden dua ettim. Bir an için ortalık aşırı sessizleşti; bana kibarca bunu tekrar yapmayacağımızı söyleyeceğini sandım.

Bunu *kesinlikle* tekrar yapmamamız gerektiğini.

Ama sonra bakışlarını bana kaldırdığında hafifçe gülümsüyordu ve gözleri kararmıştı. "Neden önce sen çıkmıyorsun?"

Kanımın kaynadığını hissettim. "Tamam. Benim odam?" Koridorun sonundaydı ve en mantıklısı oydu.

Başıyla onayladı. "Birkaç dakika sonra peşinden gelirim."

iPad'imi aldım, yorganımı tuttum ve birimizin ya da her ikimizin de fikrini değiştirecek bir şey demeden önce içeriye yöneldim. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, mesajları tatlıydı ve içimi biraz dökmek iyi gelmişti. Ailesi müt-hişti, evi son derece sakinleştiriciydi ve onunla zaman geçirmeyi dünyadaki diğer tüm insanlarla zaman geçirmekten daha çok seviyordum. Cat'ten hoşlanıyordu, Cat bendim ve üst kata seks yapmaya çıkıyorduk.

Geri kalan her şey hakkında ertesi gün endişelenebilirdim.

İçeride, kapıyı açtığım anda bir ses dalgası üzerime çullandı.

"Ah, güzel." Beni görünce Ed'in yüzü aydınlandı ve ileri atılarak beni kolumdan yakalayıp tartışmanın ortasına çekti. "Mills, onlara deniz gezisinde tanıştığım kızıdan bahset. Hani bacakları güzel olan," dedi ve sahneyi devralmamı işaret etti.

Yalnızca bir kasa bira içmenin sebep olabileceğini tahmin ettiğim şekilde yanakları kızarmıştı ve yüzüne çizgi film karakterlerini andıran bir gülümseme yapışmıştı. Kendimi mutlu, çakırkeyif Ed'den nasıl kurtaracağımı görmek için Reid'in dışarıdan eğlenerek beni izlediğini bilmek için pencereden bakmama gerek yoktu. Ed bir kez başladı mı ondan kurtulmak neredeyse imkânsızdı.

Neyse ki, ya da ne yazık ki, kimse yüzümdeki *seks yapmak üzereyim!* ifadesini fark etmeden kaçmam gerekiyordu.

Kaşlarımı çattım. "Aslına bakarsan ben sanırım yatmaya gideceğim." Karnımı ovaladım. "Biraz... *fena* oldum."

Sharon ayağa kalktı ve yüzündeki endişeli ifade oğlunun ki-ne o kadar çok benziyordu ki bir an afalladım. "İyi hissetmiyor musun, tatlım?"

Elimle geçirircesine salladım ve içeri girerken daha gizli saklı hareket etseydim keşke diye düşündüm. Şimdi geriye baktığımda, ön kapıdan girmek için çitten atlamak bundan çok daha kolay geliyordu gözüme. "Sanırım kaburgalar *çok* lezzetli olduğundan fazla kaçırıldım."

Ed'in yüzü düştü ve Rayme'nin tatlı bir somurtmayla dudak-

larını b zmesi, evdeki kan bağı olmayan tüm erkekler tarafından bir güzel incelendi – Chris’in de dahil olduğunu fark etmiştim.

“Ama daha sarhoş bile değilsin,” dedi Rayme.

Ed’i işaret ettim. “O ikimize de yetecek kadar sarhoş olmuş. Gözümü ayırmaya gelmiyor resmen.”

Bununla birlikte kaçışma izin verildi.

Ne yazık ki mutluluğum kısa sürdü çünkü odama varınca panik başladı: Bunu tetikleyen yalnızca Reid’in tatlılığı değildi, aynı zamanda Daisy’yle Reid anlaşırlarsa *Daisy’nin* Reid’i çıplak göreceğini aniden fark etmiş olmamdı.

Bu gecenin ötesinde ne istediğim hakkında en ufak bir fikrim bile olmayabilirdi ama benden başkasının Reid’i çıplak görmesini kesinlikle istemiyordum.

Bir de onun da bunu kolayca kabul ettiği gerçeği vardı. O da bunu tekrar yapmayı düşünüyor ama benden bir hareket mi bekliyordu? En yakın arkadaşımla aramda duygulardan devasa bir düğümü m  oluşturacaktım?

 nında beni aynı oranda boğan bir düşünceyle dikkatim dağıldı. “Aman Tanrım.” Bacaklarımı uzun zamandır tıraş etmemiştim... *Tanrım*.

Bu görünüm durumunu öncelik sırasına sokmaya çalışarak –ve Zilzurna Ed tarafından yolundan alıkonulsa bile Reid odama gelene kadar her yerimi tıraş etmeye zamanım olmadığını bilerek–  nce topuzumu açıp saçımı kabarttım ama sonra tekrar topladım. Hızla kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giydim ama sonra kıyafetlerimi tekrar giymeye başladım ki fazla... istekli g r nmeyeyim? Makyaj aynasında kendi görüntümü yakalayıp göz altlarına akmış eyeliner sorunumu fark etmeden önce tişörtümü geri giymeyi başarabilmiştim.

Makyaj temizleme mendilini çıkararak silmeye çalıştım ama Reid kapıya vurdu, içeri girdi ve gözlerimin çevresindeki maskara lekelerine tepki olarak beni iki kez süzdü.

“Vay canına. Ne oluyor, Rocky?” Gözleri ters giydiğim tiş rt me ve altında uzanan çıplak bacaklarıma indi. “Sen... iyi misin?”

"Siktir." Gözlerimi ovuşturdum. "Evet."

"Yaa, Mills. Benim için hazırlanıyordun."

"Hazırlanmıyorum."

"Ödün kopuyor." Arkama geçti ve omzumun üstünden bakarak aynada gözlerimle buluştu. "Değil mi?"

"Ben... Hayır." Onunla yüz yüze gelebilmek için arkamı döndüm. "Ödüm kopmuyor. Bu yüz, ödü kopan birinin yüzü değil. Bu yüz..." *Daha şimdi acınası, kıskanç bir pislik olduğunu farkına varan ve gerçekten seks yapmak isteyen ama aynı zamanda sonuçları konusunda endişelenen birinin yüzü.*

"Kimin?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Dur biraz. Sen nasıl bu kadar hızlı yukarı çıkabildin?"

"Senin düştüğün tuzağı gördüm ve garajdan geçtim." Gözleri tekrar bedenimi süzerken durdu ve ardından bir adım daha yaklaştı.

Bu yoğun, sevişmek-üzere-olan Reid'i ne kadar sevdiğimi anlatamazdım.

Kalçamı kavradı ve iç çamaşırımın bel lastiğiyle oynamaya başladı. "Ben de durmuş seni soyma fırsatını yakalayacağımı düşünüyordum."

Aramızda kıyafetlerinin kumaşı olsa da bedeninin ısısını karımda ve bacaklarının ön kısmının benimkilere sürtündüğü yerde hissedebiliyordum. "Bacaklarımı tıraş etmedim."

O kadar yakın duruyorduk ki sessiz kahkahasını duymaktan çok hissetmiştim. "Banyoma tamponlarını koyuyorsun ve bir keresinde sıkışan bir fermuarı açmak için baş ucu dolabımda bulduğun kayganlaştırıcıyı kullanmıştık. Biraz bacak kılının beni şok edeceğini sanmıyorum."

"Biliyorum ama sadece... seks yapmayı planladığında yaptığın şeylerden biri o da. Bacaklarını tıraş edersen, dişlerini fırçalarsın, ağda yaparsın..."

Kaşları havalandı. "Bunların hiçbirinin umurumda olmadığı bilmelisin." Tekrar doğrulmadan önce burnunu çene hattım bo-

yunca gezdirdi. "Pekâlâ, dış fırçalama kısmı hariç. Ona öncelik vermeyi sürdürebiliriz."

"Not alınmıştır," dedim ve parmakları kalça kemiğimi takip ederek daha da aşağılara inerken gözlerimi kapadım. "Herkes alt katta." Ağzı açık, nefesi tenimin üstünde sıcaktı. "Onlar yata-na kadar başka bir şey mi yapsak?"

Başım arkamdaki duvara doğru düştü ve şu an kendimi çok net bir biçimde *kısa devre yapmak* ifadesiyle özdeşleştiriyordum. Kafatasımın içinde hâlâ hoplayıp zıplayan en az bir mantıklı düşünce olduğunu düşünmek istesem de onu yakalamakta başarılı olamıyordum.

"Başka bir şey mi?" diye sordum titrek sesimle. "Kâğıt oynamak gibi mi?"

Çamaşırımı kalçalarımın altına sıyırmadan önce elleri yukarı kayd ve tişörtümü başımdan çekip çıkardı. Bana sanki her parçam paha biçilmez değerdeymiş gibi dokunuyordu.

Omzuma vuran sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Daha önce ailemin evinde hiç seks yapmadım."

Dediği dikkatimi çekti. "Hiç mi?"

Daha aşağıya ilerlerken yeniden gülümsedi ve memelerimin arasına sutyenimin pamuklu kumaşının üstünden ıslak öpücükler bırakmaya başladı. Kumaşın üstünden meme ucumun birini emince temasına doğru sırtımı çıkardım. Kocaman elleri kaburgalarımın sırtına geçip rahat bir hareketle sutyenden tamamen kurtuldu.

En sonunda cevap olarak başını iki yanına salladı. "Hiç."

Parmaklarım saçlarını kavradı. "Aynı olduğunu tahmin ediyorum" –ağzını açıp tenimi emince ani bir nefes aldım– "sadece daha sessizi."

Reid bakışlarını bana kaldırdığında yüzünde kendini beğenmiş, sinsî bir gülümseme vardı. "Daha sessizi başarabileceğimden emin değilim."

Yemin ederim vücudumdaki her bir sinir alev almıştı. "Ah."

Reid tamamen doğrulduğunda göz temasını korumak için

yine yukarı bakmam gerekti. Tamamen çıplaktım; sutyenim yerdedydi ve külotum aşağıya sıyrılmıştı ama Reid hâlâ giyinikti.

“Burada mı kalsak? Belki duvara karşı...” derken beni hapsedmek için bir elini başımın yanına dayamıştı. Omzunun üstünden başıyla arkasını işaret etti. “Yatak gıcırdayabilir.”

Yatağın ses çıkarması, yaptığımızı *duyabilme* ihtimalimiz vücudumda bir ısı patlamasına neden oldu.

Öpüşmek için uzandım ve bir adım geri çekilsin diye göğsünden ittim. Sonra bir adım ve bir adım daha, ta ki pencerenin altındaki ufak çift kişilik yatağa ulaşana dek.

Birdenbire aramızda çok fazla kıyafet var gibi geldi. O ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar tişörtünü yukarı kaldırdım ve sonra kendi çekip çıkardı. Vücudunu daha önce de görmüştüm. Beraber yüzer ve spor salonuna giderdik, ayrıca Reid’in nasıl görüldüğünü *bilerek* etrafta sürekli üstsüz gezmesinden bahsetmiyordum bile. Ama seks yaptığımızda oldukça karanlıktı ve ben de biraz sarhoştum. Şimdiyse ışıklar açıktı ve ben de genel olarak ayıktım. Elime geçirdiğim her zerresine bakacak ve dokunacaktım.

“Ben sessiz olabilirim,” dedim.

“Güzel,” dedi kemeriyle girdiğim mücadele karşısında eğlenerek. “Yoksa babam borularda falan bir sorun olduğunu düşünebilir ve en az bir izleyicimiz olur.”

“Of, babandan bahsetme şimdi.”

Bir tırnağımı meme ucuna sürtünce nefesini tuttu. “Peki, o zaman annem. Ya da Alex. Tanrı biliyor ya Alex muhtemelen yanımıza sandalye çekip oturur ve bana bir şeyler gösterir...”

“Yemin ederim gideceğim şimdi...”

Elinin enseme kavraması ve gülümsemesini benimkine bastırmasıyla durdum. Dudakları hatırladığım gibi yumuşaktı ama ağırdan alırken daha az çıldırmış gibi ve daha deneysel hareket ediyordu. Üstüne oturabilmek için onu sırtüstü itince ağzımın içine doğru inledi.

“Tanrım, harika hissettiriyorsun.” Altdudağı mı aldı ve geri çekilip yüzümü incelemeyden önce biraz emdi. “Gerçekten bunu tekrar yapıyor muyuz?”

Fermuarının açılma sesi sessizliği yarıp geçti. Sanırım bu yeterli bir cevaptı. Beraber bütün olan bitenin deliliğine güldük ve Ed’in alt kattan gelen sesini duyunca sessizce birbirimize sus işareti yaptık.

“Şu anda duymak istediğim kişi sayılmaz,” Reid kalçasını yavaşça bana doğru hareket ettirir, sert bölgeleri benim yumuşak yerlerimle mükemmel bir uyum yakalarken inliyordu.

“Tatil seksi bu, değil mi?” Dişleri kulağıma sürtünürken nefes nefese konuştum.

“Kesinlikle.” Tekrar ağzıma dönmeden önce kalçalarını kaldırıp bana pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırmamda yardımcı olacak kadar bir süre geri çekildi. “Seks de kalori gibi.”

Öpüşme.

“Tatildekiler sayılmaz.”

Öpüşme.

Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bunu daha fazla konuşmamız gerekirdi ama Reid’in elleri aynı anda her yerdeymiş gibi geliyordu: memelerim ve bacaklarımın arasında, dudaklarımda, boynumda, belimde.

Mantığı mükemmel derecede kafama yatmıştı.

Cebinde miydi yoksa çekmecedeydi mi emin değildim –nereden çıktığını düşünmek bile istemiyordum– ama bir an elinde bir kondom vardı, sonraki anda ise hazırды ve gözlerini bana dikmiş bekliyordu.

Adını haykırmamak ya da yatağı sallamamak için çok yavaş hareket ediyordum ama bedenim onunla her yer açmak için içimdeki tüm havayı dışarı atmışçasına neredeyse nefes almakta zorlanıyordum.

Bunun Reid olduğunu ve onunla beraber yaptığımız diğer her şey gibi bunun da kolay geldiğini fazla irdelemek istemiyordum. Bana her zaman baktığı gibi gülümsüyordu: Sanki olmayı

tercih edeceği başka hiçbir yer yokmuş gibi. Aramızda tuhaflık ya da çekingен temaslar yoktu. Yalnızca bizdik.

Elleri saçlarımdan inip kollarımla bacaklarımla ve arasındaki her yerin haritasını çıkarıyordu. Hissin ne zaman, onu gözlerini kapamaya ve parmaklarını yorgana geçirmeye zorlayacak kadar yoğunlaştığına dikkat ederek yüzünü izledim ve daha fazlasını, dağılıp mahvolduğunu görmek isteyerek aynı şeyi tekrar yaptım.

“Sen,” dedi nefes nefese, “mükemmelsin...”

Başımı iki yana sallayarak onu öpmek için öne eğildim. Terliyordum ve kaslarım titriyordu, o kadar gerilmiştim ki resmen yanıyordum. Yatağı çok fazla oynatmayalım diye hareketlerimi ufak tutuyordum ama sonra ağzından kısık bir rahatlama sesi kaçtı ve artık umursadığımdan emin değildim. O hisse o kadar yaklaşmıştım ki sel olup ikimizi de boğabilirdi.

Reid’in elleri memelerimden kalçalarıma geçerek sıkıca kavradı ve benimle hareket etmeye başladı. Teri köprücük kemiklerinin oyuklarında, göğsünün ortasında, bedenlerimizin buluştuğu yerde birikiyordu ve bu görüntüsünü gözkapaklarımla ardına kazımak, çerçeveleyip evimin her duvarına asmak istiyordum. Kendini tutma çabasından dolayı yüzü kızarmıştı.

Dağıldığı ânı tam olarak görebilmiştim. Ağzı çıkaramadığı bir sesle açılarak nefesini tutmuş ve sonra beni de yanında sürükleyerek uçuşumdan yuvarlanmıştı.

Yalnız uyandım.

Reid’in ne zaman gittiğini hatırlamıyordum ama önceki gece yaptığımız her şeyi anımsayınca kendi yatağına gidip uyumaya ihtiyaç duymasına şaşırmamıştım. İkinci seferde en basit tabirle... *coşkuluyduk* ve bittiğinde yorgunluktan ölüyordum. Son hatırladığım şey arkamda Reid’le birlikte parçalara ayrıldığımdı ve yemin ederim yörüngeme döner dönmez kendimden geçmiş olmalıydım. Uzman değildim ama ben buna başarı derdim.

Aferin sana, Reid.

Doğrulup ayaklarımı aşağı sallandırmak için biraz uğraşmam gerekti – ah, evet, her yerim ağrıyordu. Yatak da benden daha iyi durumda değil gibiydi: Battaniyenin büyük bir kısmı yerde topaklanmış, birkaç yastık pencerenin yanına fırlatılmıştı ve çarşaf yatağa zar zor tutunabiliyordu.

İç çamaşırimın nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

En azından pantolonum bıraktığım yerde duruyordu ve banyoya hızlıca uğradıktan sonra cebinden telefonumu aldım. Yalnızca Cat'in bekleyen mesajları olduğunu görebilecek kadar şarjım kalmıştı.

Çarşafı düzelttikten ve yastıklarla yorganı yerlerine yerleştirdikten sonra yatağa oturarak uygulamayı açtım. Açıkçası birinin Reid'den geldiğini görünce şaşırdım; ne zaman geldiğini anlayabilmek için bir süre hesaplama yapmam gerekti. Dün gece yukarı çıktığımda hiçbir şey yoktu, yani bahçede beklerken (benimle seks yapmak için yukarı çıkmadan önce), ben uyurken yatakta (benimle seks yaptıktan sonra) ya da kendi odasına geçince (yine benimle seks yaptıktan sonra) yazmış olması gerekiyordu.

Parmağım açılmamış mesajın üstünde havada kaldı. Benimle yatmaya karar vermesinden ya da gerçekten yatmasından sonra Catherine'e yazması Reid hakkında söylüyordu? Amaç Cat'i Daisy'den daha çok sevmesiydi; öyleyse seksten sarhoş olmuş, çıplak gerçek ben onunla aynı evde uyurken muhtemelen sahte bana yazmış olmasından muylu muydum? Hatta belki de aynı yatakta uyurken?

Ama Daisy'ye de yazmış mıydı?

Doğrularak zihinsel girdabımı durdurdum. Reid bir zampara değildi. Hem de hiç.

Yine de bunu bilmek hiç de daha iyi hissetmemi sağlamadı; yine de benimle yatmış ve sonra gidip başka bir kadına yazmıştı. Buna üzülmem yalnızca bütün bu ikinci kişilik olayının Büyük Bir Hata olduğu fikrini pekiştiriyordu. Tekrar yatmamız da Daha Büyük Bir Hata'ydı ve muhtemelen muazzam bir felaketle sonuçlanacaktı.

Peki, peki, tüm bunlar yanıp sönen bildirimin daha az ilgimi çekmesine sebep olmuyordu ve işleri zaten batırdığıma göre...

Bakışlarımı telefonuma indirdim. Kapanmıştı.

Ne yazık ki şarj aletim çantamda, çantam da mutfaktaydı. Alt katta.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım, önceki gece giymeyi planladığım pijamalarımı üstüme geçirdim, kapalı telefonumu da aldım ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Ama eski evlerin olayı gürültülü olmalarıdır. Havalandırma kanallarından yükselen ısı tangırdayarak yukarı çıkar ve en sonunda ısınmış havanın tıslamasıyla susturulmadan önce metal genişleşip büzüşürdü. Pencereler sıkışır, kanatla çerçeve birbirinden ayrılırken isyan ederdi. Yerler her adımda gıcırdardı, özellikle de sessiz olmaya çalıştığınız zamanlarda.

Hangi parkelerin gıcırdadığını ve nerelere basmaktan kaçınmam gerektiğini bilecek kadar fazla hafta sonu geçirmiştım bu evde ama belli ki Campbell ailesinin av köpeği Bailey, Sessizce Dolanma planından haberdar değildi. Bailey koşarak gelip ikimizi de az daha merdivenlerden yuvarlamadan önce bir dizi kapalı kapının önünden parmak uçlarımda geçip merdiven sahanlığına kadar gelmeyi anca başarabilmişim.

Aşağıya niyet ettiğimden çok daha hızlı ve gürültü ulaştık ama kulak kabartmak için durduğumda hiçbir şey duymadım. Ne ayak sesi ne de konuşma, yalnızca üst kattan gelen çok hafif horlama sesleri vardı.

Güzel.

Çantam bıraktığım yerdeydi ve Bailey'le gıcırdayan merdivenlerin riskini bir kez daha almaktansa bir sandalye çektim, telefonumu şarja taktım ve sessizce yemek odasının masasına yerleştim.

Ekranın açılması biraz sürdü ama açıldığında bildirim hâlâ orada beni bekliyordu. Sanki suç işlemek üzereymişim gibi hızla çevreme bakındım ve Reid'in mesajını açtım.

Kimden: Reid C.

Zaman: 1 Nisan 03:14

Yazmak için şu an aşırı geç ya da aşırı erken biliyorum ama cidden uyuyamadım ve sana hoş mesajın için teşekkür etmek istedim. Öncelikle baban kulağa harika bir adammış gibi geliyor, onun hakkında daha fazla şey duymak isterim. Ve umarım bu söylediğim ne kadar berbat bir insan olduğumu fazla belli etmez ama umarım Tessa şimdi bir yerlerdeki pis bir kamyoncu durağında garsonluk yapıyordur.

Ebeveynlerimizin bizi şaşırtması konusunda haklısın. Ailem yeni evlendiği zamanlarda yakınlarda pek ev yokmuş. Şehir çocuğu olan annem için buraya gelmek, hayatında ilk kez kırsalda yaşamak gibiymiş ve sudan çıkmış balığa dönmüş. Şimdi hiç de öyle değil ama babam, çakal sesi duyunca ciyaklaması ya da çöp konteynerlerinin yanında bir rakun görünce koşarak kaçmasıyla ilgili hikâyeleri anlatmayı hâlâ sever. Ayrıca çiftliklerde her zaman kazaların yaşandığını da biliyormuş –babam gençliğinde bir kolunu kaybetmiş– ve bu nedenle evde iki küçük çocuk varken hastaneden o kadar uzakta yaşamak konusunda endişeleniyormuş. Kardeşim daha küçük bir bebekken annem acil durumlara hazırlıklı olmamız için bana bazı alıştırmalar yaptırdı. Rayme’yi bir örümcek ısırır mı ne yapardım? Peki ya dik merdivenlerden düşerse? Ya annemin nerede olduğunu bilmiyorsa? Elbette beklediği cevap, “Mutfak dolabına sakladığın şekerlemeleri bulur ve sen dönmeden onları yerim,” değildi o nedenle beraber babamın telefon numarasını ezberleme ve 911’i arama alıştırmaları yaptık.

O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşünmeme rağmen bir gün Rayme’yi yerde dudakları mosmor olmuş hâlde yatarken buldum. Telaşla anneme koştum. Kullandığı en sakın sesle bana sorun olmadığını söyledi. 911’i aradı, Rayme’yi kucağında

çevirdikten sonra kürekkemiklerinin arasına dikkatle vurmaya ve usulca ona, Hadi, nefes al demeye koyuldu.

Rayme'nin benim legolarımdan birini yuttuğu ortaya çıktı ve yalnızca parça dışarı çıkıp da Rayme yeniden ağlamaya başladığında annem gözyaşlarına boğuldu. O zamanlar dokuz yaşında falan olmalıydım ama ondan sonra annem gözümde bir daha hiç aynı olmadı.

Planladığımdan çok daha uzun bir hikâye oldu ama burada ailemle ve arkadaşarımla birlikteyken, bunu hatırladığıma sevindim. Son dönemlerde anneme zor zamanlar yaşattığımı hissediyorum ve belki de ben küçükken ne kadar havalı olduğunu anımsamaya ihtiyacım vardı.

Arkadaşarımdan bahsetmişken sana onlarla birlikte yeniden burada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Bence rahatlığa alışmak ve hatta belki de insanların senin için ne kadar önemli olduğunu unutmak çok kolay. Sana daha önce Millie'nin adını söyleyip söylemediğimden emin değilim ama son zamanlarda sık sık beraber takılıyorz ve o... tanıştığım en müthiş ama kafa karıştırıcı insan. Artık geç oldu ama belki bir sonraki mesajımda sana ondan bahsedebilirim. Dinlediğin için teşekkürler, C ve umarım sen de kendi haftan için harika bir son yaşarsın.

R.

Sandalyemde arkama yaslandım. Göğsümdeki duyguyu nasıl isimlendirebileceğimden emin değildim. Sevecenlikle karışık öfke ve incinme vardı. Benimle birlikte olduktan sonra yazdığı hızlı bir mesaj değildi bu. Bu bir *mektuptu*.

Alnımı avucuma dayayarak eğildim. Burada sinirlenmeye ne kadar hakkım var? Bir taraftan daha yeni seks yapmıştık –hem de iki kez– ve sonrasında gidip başka bir kadına yazmıştı. Öbür taraftansa o kadın *bendim* ve ben değilmişim gibi davrandığım

her seferinde Reid'e yalan söylüyordum. İkimiz de masum değildik ama en azından *ben* sadece Reid'le yatıyor ve sadece ona yazıyordum. O ise benimle yatıyor ve başka iki!..

Yakından inceleyerek mesajları arasında gezindim.

"İı, ne yapıyorsun?"

Dönüp de elinde akşam yemeğinden kalmış bir kaburga parçasıyla başımda dikilen Ed'i görünce çılgılığımı bastırdım. Gözleri telefon ekranıma kilitlenmişti.

"Çalışıyorum!" Telefonu cebime koydum ve kablonun duvarla aramda gerildiğini fark etmemesini umdum. Rahat bir tavırla dirseğimi masaya dayadım ve dalgınca saçımın bir tutamıyla oynamaya başladım. "Sadece laptopumu almam gerekiyordu."

Ed bana bir Hayal Kırıklığına Uğramış Seth Rogen İfadesi'yle baktı. "Peki nerede?"

"Ne nerede?"

Kaşlarımı çatarak hâlâ kapının yanında asılı duran laptop çantama doğru ilerlemesini ve geri gelip masaya bırakmasını izledim. Kahretsin.

Ed yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Düşünürken kaburgadan bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Çok komik çünkü *görünüşe göre* Catherine'miş gibi davranıyorsun ve *duyduğuma göre* de dün gece Reid'le yattın."

Boş mutfakta yankılanan bir kahkaha patlattım. "Ne! Çılgınca bir şey bu! Ne kadar içtin sen?"

Ayağa kalktım ve yanından geçmek için hareketlendim ama beni geri çeken kablo yüzünden durmak zorunda kaldım.

"Mills," dedi, "odam seninkinin hemen yanında ve fark etmediysen diye söylüyorum, duvarlar resmen kâğıt gibi. 'Devam etmesini' istediğin 'yer' ile ilgili her şeyi duydum. Umarım ikiniz de sonrasında enerji içeceğiyle elektorit almayı ihmal etmemişsinizdir çünkü" -ıslık çaldı- "*vay canına.*"

"Ben..." Dolabın üstündeki broşürlerden birinde doğru yanıt beliriverir umuduyla gözlerim mutfakta dolaştı. "Pekâlâ, tüm bunların iyi bir açıklaması var."

Ed sandalyesinde arkaya kayıp ayaklarını masanın kenarına dayadı. "Sen ne zaman hazır olursan ben de hazırım."

Yenilgi ve panikle delirdim. Ed'in omuzlarını kavradım. "Ona Catherine olduğumu söyleme," dedim aniden. "Öğrenirse... Ben..." Başımı iki yana sallayıp baştan başladım, "O..."

Hakkını vermeliydim ki Ed bu dehşete düşmüş hâlimden pek de eğleniyor gibi durmuyordu. Doğruldu ve ellerini önünde kaldırdı. "Ne düşünüyordun ki? Daisy'den hoşlanmasını istemediğini mi?"

"Evet?"

"Ama Catherine'den hoşlanmasını istedin?"

Kendimden emin biçimde başımla onayladım. Bu sorunun cevabını biliyordum. "Evet."

"Ama ortada bir Catherine yok."

"Hayır. Yani, evet. Benim göbek adım..."

Ed gözlerini devirdi. "Eh, öyleyse hiçbir sorun yokmuş. Peki Catherine'den gerçekten hoşlanırsa ne olacak? Eninde sonunda onunla buluşmak istemeyecek mi? Yani seninle? Catherine *sen* olduğuna göre."

Omzunun üstünden arkasına baktım ve tıslayarak konuştum, "Bu kadar sık Catherine demeyi keser misin?"

Bana dik dik baktı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Reid'den mi? Ne? Hayır." Yalan söylemişim gibi hissetsem de cevabımdan geri adım atmadım. "Öyle değil."

"Dün gece dinlemek zorunda kaldığım şeyleri düşününce bu kadar alınmış görünmene bayıldım." Ayağa kalkıp buzdolabına ilerledi ve kapağını açarak bir bira aldı. "Henüz bunun için yeterince sarhoş değilim."

"Ed, saat sabahın yedisi."

Topukları üzerinde bana döndü. "Sen beni yargılayamazsın!"

Savunmaya geçerek ellerimi kaldırdım ve kahkahayla karışık, "Peki, affedersin, affedersin," dedim.

Şişeyi açtıktan sonra yerine geri döndü. "Şimdi. Her şeyi anlat."

"Tamam." Derin bir nefes al. Sakinleş. "Hem siz hesabımın ne kadar sıkıcıyla olduğuyla ilgili dalga geçtiğiniz hem de bir sürü pislikle eşleştiğim için yeni bir hesap açtım. Ama sonra nasıl olduysa Reid'le eşleştim, Cat olarak. Monopoly hakkında saçma bir şaka yaptığım için anlayacağını düşünmüştüm. Ve *Kızlar Gecesi*. Ve kediler. Ama *anlamadı!*"

Bekledim.

Ed gözlerini kırptırdı. "Şu anda internetten seninle konuştuğunu anlayamayacak kadar salak olduğu için Reid'i suçluyor olamazsın."

Evet. "*Hayır.*" İnledim ve başımı masaya uzattığım kollarıma gömdüm. "Sanırım siz kesin Catherine çirkin falan diye konuşmaya başlayınca da biraz hırslandım."

"Eh, en azından kulağa yerinde bir tepki vermişsin gibi geliyor. Ne ters gidebilirdi ki?"

"Kes sesini. Biliyorum."

"Bu işte hepimiz birlikteyiz," dedi. "Şu partner bulma işini ciddiye alan bir tek ben miyim?"

Tekrar doğrulduğumda bana Üzgün Ed gözleriyle bakıyordu ve buna zar zor dayanabiliyordum. "Ciddiye alıyorum. Gerçekten. Sadece..." Bocaladım. "Cat olmaya bir kere başlayınca, ne bileyim, açık konuşmak daha kolay geldi? Bu garip mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Sanırım bunu neden saklamak istediğini anlıyorum. Ama... konu Reid. Biliyorsun ya? Reid'e yalan söylüyorsun. Babana yalan söylemek gibi bir şey bu."

"Hayır, Ed, öyle bir şey değil. Lütfen Reid'le babaları aynı..."

"Demek istediğim, durum kötü."

"Ne kadar kötü olduğunun farkındayım," diye tısladım ve gerçek hiç uyarı vermeden dilimden dökülüverdi, "ama aynı zamanda hoş da."

Başını öne eğdi ve kalın kaşlarının arasından gözlerini bana dikti. "'Hoş' mu?"

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Açıklamam cılız

çıktı. "Reid'le böyle konuşabilmekten hoşlanıyorum. Korkunç bir şey mi bu?"

Ed hafif bir acımayla dolu gözlerini üzerimde sabitlemişti. "Berbat durumdasın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Oturuşumu dikleştirdim. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Reid öğrenirse ne yapacağımı hayal bile edemiyordum. Çok mu fena batmıştım? Yani... henüz kaçmış bir tren gibi gelmiyordu. Bizi farklı bir yere götürecek şeye... tatlı bir giriş aşamasındaymışız gibi, birbirimizi tanıdığımızı hissediyordum. Fakat ben bunu nasıl düzeltebileceğimi çözmeden Ed'in Reid'e bir şey söylemesi düşüncesi o kadar sersemleticiydi ki Reid'in Cat'e yazmak için yatağımdan ayrılmasının yarattığı incinme-öfke kalıntılarını bile süpürmüştü. Hiç şüphesiz, buradaki kötü karakter bendim.

Ed bir elini saçının arasından geçirdi ve çevresine bakındı. "Bir şey söylemeyeceğim. Ama böyle şeyleri idare etmek zordur, Mills."

onuncu bölüm

Reid

Millie merdivenlere ulaşmak için benim yatak odamın önünden geçmek zorundaydı ve sabah yedi gibi geçtiğini duymuştum. O olduğunu biliyordum çünkü Bailey'yi susturduğunu duymuştum ve koridordaki gıcırdayan yerlerden kaçındığı belli oluyordu – ki böyle bir şeyi yapmak Alex ve Ed'in asla aklına gelmezdi.

Annem evi her zaman fazla ısıttığından içerisi battaniyenin altında kalmak için aşırı sıcaktı, Millie'yle geçirdiğim önceki gecenin ardından kafamda dönüp duran düşüncelerin kakofoniyle birlikte kendi bedenimde kalmak için bile fazla sıcaktı.

İlk sefer, eğlenceli bir kazaydı.

İkinci seferde veri oluşmaya başladılar ve beynim bir örüntü bulmaya çalışarak etrafı kurcalıyordu.

İkisinde de arkadaşlarımızla takılıyorduk.

İkisinde de işin içinde alkol vardı, gerçi dün gece ikimiz de sarhoş değildik.

İkisinde de... Ne? Randevulaşmaktan, başka insanlardan ya da hayatımızda birinin olmamasından bahsetmiştik?

Üstelik önceki geceki, hemen odalarımıza dağıldığımız hızlı bir seks de değildi. *Birlikte bir gece* geçirmiştik. Yukarı on bir gibi çıkmıştık, bense gece üç civarında –yani herkes yatağına çekildikten uzun süre sonra– parmak uçlarımda koridoru geçmiş, Millie’yi yatağında çıplak ve sanki bir fırtına vurmuş gibi gözle görülür şekilde yarı baygın bırakmıştım.

Yanından ayrılmak kötü bir fikir miydi? Yoksa yatakta beraber uyanmak tuhaf mı olurdu? Özellikle de birilerine açıklamak zorunda kalsaydık. Sanki her şey hızla çok kötü bir hâl alabileceği gibi hafifçe midemin bulandığını hissettim. İlişkiler ve duygular hakkındaki konuşmaların Millie’nin uzmanlık alanına girmediğini biliyordum ama içinde olduğumuz durumdayken böyle bir konuşma kaçınılmazdı.

Alt katta yalnızca Millie’yle Ed ayaktaydı. Mırıltılarını duymuştum ama arka verandaya geçmişlerdi ve sabahın yedi buçuğunda aralarına katıldığımda keşke Ed’in elinde bira olmasına şaşırdığımı söyleyebilseydim fakat şaşırmamıştım. Millie gözlerini bağlara dikmişti. Ed, babamın sabahları gelen *New York Times* nüshasına o kadar gömülmüştü ki ben yanlarına çıktığımda başını bile kaldırmadı.

“Mills,” dedim.

Yüzünü bana döndü ve kocaman gülümsedi. “Günaydın günışığı!”

Refleks olarak irkilip geri çekildim. Karşılamaşı aşırı gürültülü, fazla abartılıydı. Özellikle de ondan duyduğum son sesin yüzüstü yatağına bayılmadan önce uzun ve rahatlamış bir nefes verme olduğunu düşününce.

Gözleri Ed’e kaydıktan sonra tekrar bana döndü. “Naber?”

“Yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sorarken çenemi kaldırarak sonsuzluğı uzanıyormuş gibi görünen düzenli üzüm sıralarını işaret ettim.

Birkaç saniye düşünürken çıplak ayaklarına baktı ve sonra

zıplayarak kalktı. "Tabii!" Yine fazla gürültülüydü. "Bir saniye bekle. Ayakkabılarımı giyeyim."

Ed hâlâ başını kaldırıp bana bakmamıştı, ben de eğilip bakışlarını yakalamaya çalıştım. "Selam Ed."

Gözlerini yukarı çevirmeden, büyük bir odaklanmayla çattığı kaşlarıyla aksi aksi, "Selam," diye karşılık verdi.

"Susadın mı?" Başımla birasını işaret ederek sordum. "Kahve yeterli gelmedi mi?"

"İ-hı." Büyük bir ciddiyetle gazetenin sayfasını çevirerek bulmaca kısmına geldi ve sanki gerçekten çözecekmiş gibi katlamaya koyuldu.

"Yapma." Elimi uzattım. "Babam canına okur. Bütün hafta pazar bulmacasını bekler."

Ed gazeteyi tekrar açtı ve benimle konuşmak yerine Queens'teki yeni bir grafiti sanatçısı hakkındaki yazıyı okumaya koyuldu.

"Neyin var senin?" Ben gelmeden önce Millie'nin uzandığı şezlongun kenarına oturdum. "İkinizin de aslında. O Enerjik Güneşi'ne dönüşmüş ve sen de Zar Zor Konuşan olmuşsun."

"Bir şey yok." Bakışlarını kaldırıp bana baktı ama sonra yine kaçırdı. "Cidden sadece... gazete okuyorum. Rahatlıyorum. Biraz bira içiyorum."

"Tamam o zaman, Pauly Shore, sen içmene ve rahatlamana devam et."

Millie dışarı çıkınca bu sefer bana daha sakın bir tavırla gülümsedi ve açıkçası Ed'in bu kadar garip davranması karşısında rahatlamıştım çünkü bizimle gelmesi için onu davet etmememiz tuhaf kaçmamıştı.

Önümden giderek beni verandadan aşağıya; yaklaşık on metre kadar ötede bağ sıralarına dönüşerek yeşillik ve sisin içinde gözden kaybolmamızı sağlayan annemin bahçesine yönlendirmesine izin verdim. Fakat her ne kadar artık evin görüş alanında olmasak da aramızdaki sessizlik hemen yok olmadı.

Bir dakika kadar sadece kurumuş yaprakların ve toprağın üzerine inen adım seslerimizi dinledikten sonra konuştum, "Pekâlâ."

Yanımda her şeyin farkında bir tavırla güldü. "Evet. Pekâlâ." Bana bir bakış attı. "Çok üzgünüm, Reid."

Bu beni duygusal olarak hemen durdurmuştu, hızımı korumak için çaba sarf etmem gerekti. "Üzgün müsün?"

Durup dönerek bana mahcup mahcup gülümsedi. "Bazen içime ne giriyor hiç bilmiyorum."

Tam buraya uygun çok bariz bir şaka olsa da kısmen sesinin uçarı tonuna sinir olduğum için bunu es geçtim. "Beni dün gece tutup üst kata sürüklemiş değilsin ya. Belli ki benim de zaten gitmek istediğim bir yere gidiyordun."

"Ama gitmeli miydik?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Yani, internette tüm o kadınlarla konuşuyorsun ve bir noktada işler ilerleyecek ve bizim zaten durmamız gerekecek."

İfade ediş şekline takılarak bizi cümlesinin başına çektim. "'Tüm o kadınlar' derken?"

Omuzlarını silktiğinde yemin ederim ki bu umursamaz görünüşünün altında bir tuhaflık, bir kendini savunma havası vardı. "Evet."

"İki tane var."

"Eh, hem Daisy hem de Catherine'le işler ciddi gibi duruyor, öyle değil mi?"

Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordun?

"Yüz yüze hiç görüşmediysem ne kadar ciddi olabilir ki?"

"Çok şey görünüyorsun, ne bileyim. *Bağlanmış*. Tek söylediğim bu. Sık sık mesaj atıyorsun, değil mi? Ve yakın zamanda da konuştun?"

Tedbirli bir tavırla başımı onaylar gibi sallayınca devam etti, "Buna aramızdaki... seks-arkadaşlığı olayıyla sorun yaratmak istemem."

O, gözlerini kısıp bağlara bakarken ben de satır aralarını okumaya çalışarak yüzünü inceliyordum. Gövdemi bir suçluluk duygusu mengene gibi sıkıştırdı ve önceki gece yatağından ayrıldıktan hemen sonra Cat'e yazdığımı bilmediği için inanılmaz

bir sevinç duydum. Bilseydi basit bir "Uyuyamadım" açıklamasının yeterli olmayacağından son derece emindim.

"Sen," diye başladım ama sorumun cevabının ne olacağından hiç de emin değildim, "o diğer kadınlarla konuşmayı... bırakmamı mı istiyorsun?"

"Yani, yalnızca eğer sen istiyorsan."

"Adil olmak gerekirse senin de 'benimki' dediğin biri var," diye ona hatırlattım.

Hareket etmedi. "Evet."

Beklenmedik bir hayal kırıklığıyla göğsümün daralmasına başladığını hissederken güldüm. Önceki gece eğlenceliydi. Göğsümde yeni ve biraz ürkütücü bir şey büyüyordu ve bu şey üstümde gözleri kapanmış, başını arkaya atarak boynunu öne çıkarmış Millie'nin anısıyla bağlantılıydı. Kalmamı isteseydi kalır mıydım? "Şu an burada neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrim bile yok, Mills."

"Bir şey döndüğü yok," derken yeniden kontrolü eline almıştı ve daha sakince konuşuyordu. Dikkatini tekrar bana çevirerek sıcak elini koluma koydu. "Gerçekten, Reid. En azından benim tarafımda. Ben iyiyim."

Karşılık olarak bana hiçbir şey sormadan hızını artırarak ilerlemeye devam etti. Başımızın üstünden bir serçe sürüsü geçti ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Dostum, burası çok güzel."

Bununla birlikte, önceki geceyle ilgili konuşmayı arkamızda bırakmışız gibi duruyordu ve ben... sanki zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum.

"Gerçekten öyle," dedim sessizce.

Millie havadan bahsetmeye başladı, oradan da Yosemite'da bir arkadaşıyla birlikte doğa yürüyüşü yaptığı ve arkadaşının güzergâhın ne kadar tehlikeli olduğuyla ilgili bir tabelanın fotoğrafını çekmeye çalışırken neredeyse öldüğü zamanı anlatmaya geçti. Dinliyor, hâlâ dikkatimi ona verdiğimi göstermek için uygun zamanlarda ses çıkardığımı umuyordum ama aslında biraz dağılmış durumdaydım. Doğrusu, Daisy'yle yüz yüze-

ken kimyamız mesajlaşmamızdan daha iyi tutar mı diye merak ediyor ve Cahterine'le de yüz yüze mesajlaşmalarımızda olduğu kadar iyi bir kimya tutturabilme ihtimalimizle ilgileniyordum. Fakat önceki gecenin ardından sanırım kalbim beynimin biraz daha önüne geçmişti. Göğsümdeki burukluk bir şeylerin belirtisiyse, *Millie* ile işlerin ilerlemesini istiyordum *sanırım*.

Yüzeysel hikâye anlatıcısı rolünde onu izlerken ciddi ciddi acaba böyle bir şeye kapasitesi var mı diye merak etmeye başlamıştım. Arkadaş olarak eğlenceli, sadık, uyumlu ve düşünceliydi. Sessiz derinliği dışarıya espri anlayışı olarak çıkar ve ne kadar inanılmaz derecede akıllı olduğunu gözler önüne sererdi. Olabilecek en iyi şekilde vahşiyken bile hayatını dramadan uzak tutardı ve bunların hepsi de bir arkadaş için harika özelliklerdi. Sevgilim olarak bir dost istemiyordum; *Millie*'nin gönüllü olduğundan çok daha derine inen bir sevgili istiyordum ve aramızdaki hiçbir zaman buna evrilmeyeceğinin farkına varmak beni garip ama şaşırtıcı bir biçimde üzmüştü. Garipti çünkü bu sabaha kadar bizi oraya getirmek için bilinçli bir amacım bile yoktu.

Gözlerini inişli çıkışlı tepelere dikerek durdu ve son bir şans vermek istedim. "Bana şu konuştuğun adamdan bahset."

Gözlerini kırıştırdı ve rahat bir tavırla sırtıttı. "Belki de birden fazla vardır."

Ah. "Peki o zaman bana 'benimki' dediğin adamdan bahset."

Millie omuzlarını kulaklarına doğru çekerek derin bir nefes aldı. "Oldukça harika biri. Biriyle yazışırken bile nasıl enerjinin tuttuğunu bilirsin ya?"

Başım la onayladım. Ne demek istediğini tam olarak biliyordum. Düşüncelerimin arasına Cat'in siyah beyaz fotoğrafı süzüldü.

"Komik ve... açık konuşan biri," dedi çekimserce ve son dediği vücuduma ani bir acının saplanması neden oldu çünkü dürüst olmak gerekirse bir kere yemi yutsa ve benimle öyle bir konuşmaya girse ben de yüz yüzeyleken ona çok daha açık olurdu. Çok derin bir mevzu hakkındaki en son konuşmamızın yaklaşık iki yıl önce, *Dustin*'i terk ettikten sonra sahilde yaşanmış olması

canımı sıktı; bana basit, yalın kelimelerle onunla yaşamanın ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Birkaç dakika sonra da sessizleşmiş ve ardından dalgaların kıyıya vurmasını izlemeyi ne kadar sevdiğinden bahsetmeye başlamıştı.

“Onunla buluşacak mısın?” diye sordum.

“Tuhaftır ama sanki onu zaten tanıyormuşum gibi geliyor,” derken hâlâ bana bakmıyordu. “Ya gerçekten öyleyse? Ya birbirimizi bir yerden tanıyorsak? Garip olmaz mıydı? Bence olurdu. O yüzden bir yanım, ‘Evet! Hadi bir buluşma ayarlayalım!’ diyor ama diğer tarafım da, ‘Ee, bu gelmiş geçmiş en kötü fikir!’ diyor.”

“Ama onu *gerçekten* tanıyor değilsin,” dedim. “Yani tanışmanız bilmez miydin? Adı ne?”

Elini salladı. “Sadece... Guy*.”

“Adı adam mı?” Gözlerimi ona diktim ve gülümsemem ağır ağır genişledi. “Dustin’le sevgili olmaktan *Guy*’a mı geçiyorsun?”

“Belki de gerçek adı değildir,” dedi telaşla. “Kim bilir belki de Dougal ya da Alfred’dir ve Guy da sadece bir lakaptır.”

“Çok tuhafısın,” derken yanğından makas aldım.

Gözler görülür bir rahatlamayla parıldayan gözlerini yüzüme kaldırdı. “*Sensin o.*”

Annem biz dönene kadar ünlü limonlu-ricottalı pankeklerinden hazırlamıştı ve Millie’yle ben masadaki yerlerimize neredeyse on-yıldır-ağzımıza-lokma-sürmedik türünde umutsuz bir coşkuyla çöküverdik. Kahvaltı yapış yapış şurup şişesinin masa boyunca gezdiği, kocaman orman meyveleriyle kremanın olduğu devasa kâsenin elden ele dolaştırıldığı, hepimizin inlemeye ve ellerimizi aşırı dolu karınlarımızda buluşturmaya başlayana dek koskoca pastırma tabağının yavaş yavaş boşaldığı gürültülü ve mimoza dolu bir olaydı.

Alex sanki en büyük dileği bacak çıkararak yürüyüp oturdu-

* İngilizcede bu kelime “adam” anlamına gelir. -çn

ğu yerden onu almasıymış gibi diğer odadaki kanepeye bakıyordu ama oraya gidecek gücü toplayamadan babam ayaklandı, yalpalayarak kanepeye ilerledi ve üstüne kendini bırakıverdi. Rayme de Chris'in omzuna yaslanmak için cesaretini toplamıştı ve ben bunun olmasını ağır çekimde izlemiştim; önce kararını kafasında netleştirirken soluna eğilmesinden, en sonunda onunla temas kurana kadar başının yavaşça düşmesine kadar. Chris nihayet onun farkına varmış olabilirdi: Gözleri kocaman açıldı ve kılını bile kıpırdatmadan kalakaldı.

Ed beni şaşırtarak ayağa kalktı ve herkesin tabağını toplamaya başladı, sonra da mutfakta bulaşıkları yıkamaya girişti. Annem gözlerinde sevecenliğe benzer bir şeyle gidişini izledi. Görünüşe göre önceki gece kimsenin sonu bağlarda çıplak koşmak olmamış ve Ed ebeveynlerimi nasıl memnun edeceğini çözmüştü: Yalnızca pantolonunu üstünde tutarak.

Ayağımın üstünde başka birininkinin hafif baskısını hissedince gözlerini kapayıp başını arkaya yatırmış, hiç abartısız yediği en iyi kahvaltının ardından rahatlayan masanın karşısındaki Millie'ye baktım. Başta yanlışlıkla oldu gibi gelmişti ama sonra sanki ısınmaya çalışır gibi ayağını benimkinin üstüne iyice yerleştirdi. Tek gözünü açıp bana şöyle bir bakarken sırtıttı ve ardından uyuyor numarası yapmaya geri döndü.

Hafif bir sinirle birlikte bir sızı *-arzu-* da ortaya çıktı. Ne zaman yaklaşırsak aramıza yeni bir duvar öreceksen dokunup flört edebileceği o güvenilir arkadaş olmak istemiyordum. Daha önce ne söylemiş olursak olalım garip bir araftaydık ve mümkün olduğunca kısa sürede buradan defolup gitmemiz gerekiyordu yoksa açık ara hayatımın en iyi arkadaşlıklarından birini mahvetme riskine girecektim.

Annemin ev kuralını çiğneyerek yemek masasında cebimden telefonumu çıkardım ve IRL uygulamasını açtım. Cat'in hâlâ cevap yazmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım... ama en azından Daisy yazmıştı.

Kimden: Daisy D.

Zaman: 1 Nisan 10:29

Selam Reid,

Umarım evinde harika zaman geçiriyorsundur! Benim hafta sonum oldukça sıkıcı geçiyor – buralarda olması gereken bir arkadaşım son dakikada yan çizdi o yüzden bütün hafta sonu pijamalarım ile oturup peş peşe *Big Brother*'ın eski sezonlarını izledim.

Sen bu hafta neler yapacaksın bilmiyorum ama yüz yüze buluşmak ister misin? Yemek için mesela? Gördün mü?! İlk buluşmada kahve ya da içki içmek istemediğini hatırlıyorum. Senin hakkında bu çok hoşuma gitmişti.

Sen de istersen bana haber ver.

Yakında görüşürüz,

Daisy

Bakışlarımı hâlâ gözlerini dinlendiren Millie'ye kaldırdım. İçimdeki bu huzursuzluğu boş vermenin ve... Millie'yle içinde bulunduğum bu tuhaf arkadaş-âşık alanından çıkmanın zamanı gelmişti.

Ayaklarımı nazikçe onunkilerin altından çektim ve biraz daha dik oturarak mesajlaşma sayfamızı açtım. Ben ona mesaj atarken Millie de uyku sersemliğiyle sırtını dikleştirdi.

Uygun mu var?

Arka cebindeki telefonu titreşince çıkarmak için yana eğildi. Mesajımı okumasını ve cevap yazarken gülümsemesini seyrettim.

Birileri gece uyutmadı.

Elimle yüzümü ovaladım. Bu karmaşık mesajlardan bıkmıştım.

Daisy'den mesaj geldi.

Buluşmak istiyor.

Millie'nin bunu sindirmesini izledim, yüz ifadesinde hiçbir şey değişmedi – kılı bile kıpırdamadı.

Buluşacak mısın?

Tuhaf mı olur?

Benim açımdan mı yoksa senin açımdan mı?

Senin açımdan.

Gözlerimiz masanın üzerinden buluştu ve tekrar telefonuna bakıp yazmaya koyulmadan önce hafifçe kaşlarını çatı.

Sana dedim ya Reid, ben iyiyim.

İyi sözcüğünden nefret etmeye başlıyordum.

Güzel.

Millie'nin bununla bir sorunu yoksa o zaman benim de sorunun olmamasına çalışmam gerekiyordu.

Telefonumu cebime koydum ve ayağa kalkarak temizliğe yardım etmek için Ed'in arkasından mutfığa geçtim. Tabakları sudan geçirmek için lavabonun içine bırakırken kaşları çatılmıştı ve bu tuhaf sessizliği sinirimi bozmaya başlıyordu.

“Neyin var senin?”

İrkilerek omzunun üstünden bana baktı. “Hiçbir şey. Sadece çok yedim.”

“Bira ve pankek mi?”

En sonunda gerçekten gülümsedi. “Mimoza ve pastırma da.”

Ben bulaşıkları getirirken o da sudan alıp bulaşık makinesine yerleştirmeye başladı ve uyumla çalışmaya koyulduk.

“Millie’yle her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, bir sorunumuz yok. Sadece arayı kapıyorduk randevularla ilgili.”

Ed bana ilgiyle baktı. “Öyle mi?”

“Konuştuğu adamın adının Guy olduğunu biliyor muydun?”
Güldüm. “Gerçek bir isim mi ki bu?”

Tuhaftır ki yüzü düştü. “Hımm. Öyle mi, bilmiyordum.”

“Peki ya sen?” diye sordum. “Seksi Selma nasıl?”

“Henüz cevap vermedi.” Kıyafetinin kollarını kıvırdı ve ellerini deterjanlı suya daldırdı. “Buluşmayı teklif ettim ama sonra hiçbir şey yazmadı. Genelde birkaç saat içerisinde yanıt yazardı.”

Üzerimize kara bulutların toplandığını hissettim. Bu deneyin Ed için iyi gitmesini istiyordum ve dürüst olmayan ya da bir açıklama yapmadan ortadan kaybolan biriyle mesajlaşıyorsa küplere binecektim.

“Belki işi çok yoğundur,” dedim.

“O bir barmen.”

Evet, sunabilecek başka bahanem yoktu.

Başımı kaldırdığımda elinde büyük kısmı boşalmış pastırma tabağını taşıyan Chris’i görünce içim rahatladı. “Sanırım aşırı doz pastırmadan ölebilirim,” dedi.

“Peki ya sen?” diye sorduktan sonra konuyu açtım. “Partner bulma maceraların konusunda ağzın son derece sıkı.”

Tabağı tezgâha bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. “Bilmiyorum, dostum. Sizin için yolunda gittiğini biliyorum ama pek de benim olayım olmayabilir.”

“Rayme’ye teklif edebilirsin,” dedi Ed eviyeden dönmeden.

Mutfağa derin bir sessizlik çöktü ve Chris'in gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarını kaçırmak yerine sanki ifademi okumaya çalışır gibi gözlerini bana dikmişti. Chris'le tanıştığımda Amalia'yla evliydi; birkaç yıl sonra boşanmışlardı. O zamandan beri yanında birkaç kadın görmüştüm ama hiçbir zaman aşk hayatının detaylarını paylaşmaya hevesli olmazdı. O yüzden, Ed'in söylediği şey yüzünden dehşete düştüm mü diye tepkimi okumaya çalıştığını algılayabilmem biraz zaman aldı. Tuhaftı ama düşmemiştim.

"Yapabilirsin, biliyorsun," dedim sessizce.

Chris kaşlarını çatı ama bunun rol olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Dostum, seninle tanıştığımızda daha on beş yaşındaydı."

Omuzlarımı silktim. "Evet. *On yıl önce.*"

Cevap vermek için ağzını açtı ama Rayme'yle Mills'in yanında belirmesiyle devam edemedi.

"Ne on yıl önceydi?" diye sordu Rayme.

"Hiçbir şey," dedim ama aşırı hızlı davranmışım ve sesim fazlasıyla şüphe çekmişti.

Millie bilmiş bakışlarını mutfakta dolaştırıp en sonunda benim üstüme dikti. "Neler oluyor, sizi ucubeler?"

"Bizim hakkımızda konuşuyorlardı." Rayme abartılı bir yüksek fısıldamayla tahminini dile getirdikten sonra ikisi de dönüp ağır adımlarla mutfağı terk etti.

Tüm bunlar bana artık resmen fazla gelmeye başlamıştı. Sanki hepimiz bir karavana doluşmuş, bir uçuşumun kenarında sallanıyormuşuz gibi hissediyordum. Bir tarafa ağırlık verirsek tekrar güvenli yere ulaşacaktık; diğer tarafa ağırlık verirsek kafa üstü uçuşumun dibine çakılacaktık.

Sorun şu ki, bizi sağ salim güvenli bölgeye ulaştırmak için hangi tarafa yönelmemiz gerektiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

on birinci bölüm

Millie

Eğer on dokuzuncu yüzyılda yaşayan bir katil olsaydınız muhtemelen seçtiğiniz silah zehir – genelde arsenik– olurdu. Fare öldürmekten vücut kıllarından kurtulmaya ve böcekleri kontrol altına almaya kadar her şey için kullanılan arsenik ucuz, edinmesi kolay ve çoğu Viktoryen evde bolca bulunan bir maddeydi. İstismarcı ya da zengin kocasını öldürmek isteyen umutsuz bir kadınsanız bunu yapmanın nispeten kolay bir yoluydu.

Tahmin etmişsinizdir ki üzerinde çalıştığım ve saatler önce bitirmiş olmam gereken yazının bu bölümü zehirler üzerineydi. Daha fazla detay vermem gerekirse, tarih boyunca bunu kullandığı için yargılanan kadınlar hakkındaydı. Kıkırdayan Büyükanne lakaplı Nannie Doss birbiri ardına kocalarını öldürmüş ve dördünü katlettiğini itiraf ettikten sonra bile yüzünden gülümsemesi hiç düşmemişti. Anna Marie Hah, ellerinde ne var ne yok aldıktan sonra yaşlı ve zengin adamları ölümleriyle buluşturmuştu. Blanche Taylor Moore'un yaşamı ölü ebeveynler, kocalar

ve evlilik dışı ilişkilerle örülü bir skandaldı, hatta bir TV filmine bile ilham olmuştu.

Delilik, planlı cinayetler, tarih ve ölü sayıları – işte *bunlar* tam benim olayımdı. Normalde kendimi içlerinde kaybederdim. Normalde laptopum kapanmadan önce bu bölümü bitirmiş ve sonraki bölümde de oldukça ilerlemiş olurdu.

Ama bugün, Reid’le (tekrar) seks yapmamızın üstünden neredeyse bir hafta geçtikten sonra dikkatimi toplamada bir arpa boyu yol alamıyordum. Neden olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kendime işkence çektirmeye bayıldığımdan telefonumu aldım ve Reid’le olan mesajlaşmalarımızı tekrar okudum.

Bu akşam beraber yemek yiyelim mi? Pizza eşliğinde Chris’le kardeşinin dedikodusunu yaparız...

Beni onunla uğraşmaktan daha çok eğlendiren hiçbir şey yoktu ama oltaya gelmemişt.

...

Seni ikna etmek çok kolay.

Peperoni iyi mi? Yanına da annenin bana verdiği iki şişe şarabı açarız.

Düzeltilme: Annemin, Ed’in senin çantana koyarken yakaladığı iki şişe.

Detaylar, detaylar. Herkese mesaj atıp siparişi vereyim mi?

On beş dakika geçse de Reid hâlâ yanıt vermemiştii ve tam telefonumu bırakmak üzereyken yeni bir mesaj geldi:

Aslına bakarsan gelemem.

Randevum bu gece.

Randevu mu?

Acaba unuttuğum bir planı falan mı...

Derken kafama dank etti.

Daisy.

Bana annesindeyken mesaj attığı ve benim de sıkıttığım dışlarım ya da parmaklarımla hemen yalan söyleyiverdiğim randevusundan söz ediyordu.

Demek Reid bir buluşmaya gidecekti. Ama ben iyiydim.

On dakikadan uzun süre düşünemiyor ya da odaklanamıyordum ama hiç sorun yoktu.

Duygular elektrik trafosuysa benimki çoktan patlamıştı.

İşler yolunda giderse bu gece seks yapabilirlerdi.

Kesinlikle iyi değildim.

Umutsuzca biraz hava almaya ihtiyaç duyarak eşyalarımı topladım, kendimi masadan iterek uzaklaştırdım ve her şeyi dışarı taşıdım.

Devasa bir arka bahçem yoktu –sonuçta Kaliforniya’dan bahsediyorduk– ama ağaçlıktı ve yaz aylarında gölgelerle, sonbaharda da altın renginin tonlarıyla dolup taşardı. Tam boyutuna ulaşmış bir gingko ağacı batmakta olan güneşin büyük kısmını engelliyor ve yalnızca kısa süre sonra yıldızların belireceğı gökyüzünü parçalara bölüyordu. Başımın üstünde dalları hışırdarken ben de verandadaki salıncağıma yerleştim ve tek ayağımla kendimi esintiyle uyumlu şekilde sallamaya başladım.

Hava beklediğimden daha serindi ama ruh hâlimi düşününce kapalı hava uygun görünüyordu. Reid bir randevuya gidiyordu ve ben her gece olduğum, gelecekte de her gece olacağım gibi buradaydım çünkü bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyor-

dum. Kendi profilime bakmak yerine Catherine'inkine bakmak istemem benim hakkımda ne söylüyordu? Peki ya, şimdi bile Reid'e yazmak istemem ne söylüyordu? Randevusu sırasında okuyup da belki beni düşünür diye minicik bir umut besliyordum. Off... yani Catherine'i.

Salıncak gıcırdayarak bana Reid'in kurmama yardım ettiği zamanı anımsattı. Dustin'le yeni ayrılmıştık ve yardıma ihtiyacım olduğundan bahsetmiştim. Daha sormak aklıma bile gelmeden gönüllü olmuştu. Garaj yolunun taşlarını döşemede de yardım etmiş ve talihsiz bir Şükran Günü kazasından sonra duman dedektörünü değiştirmişti. Ve Yeni yıl Arifesi'nde göğes kâğıt fener bırakmak istediğimde ve bu sırada nasıl olduysa atkımın saçaklarını tutuşturduğumda yangını söndürmek için de oradaydı.

Ama eğer Daisy'yle işler yolunda giderse... hâlâ yanımda olacak mıydı?

Bilgisayarıma ters ters baktım ve kafamın içindeki minicik profesyonel sesi dinlemeye tenezzül bile etmedim – üstünde çalışmam gereken yazıyı boş verip son mesajına cevap yazmak için IRL uygulamasını açmamı söyleyen sahiplenici sesin gölgesinde kalmıştı ânında zaten.

Kimden: Catherine M.

Zaman: 6 Nisan 18:48

Reid,

Vay canına, artık düzenli bir olay hâline geldi. Resmî olarak mektup arkadaşı sayılabilir miyiz? Çocukken hep bir mektup arkadaşım olsun istemişimdir ama ne bir yerlere gidiyor ne de bir şeyler yapıyordum; ne anlatacaktım ki?

Son mesajın için teşekkür ederim. Çok dürüst ve içtendi, bunu benimle paylaşmanın benim için çok şey ifade ettiğini bilmeni isterim. Bana bir iyilik yap ve anneni bir sonraki görüşünde ona kocaman sarıl. Tam olarak nedenini bilmeyecek ama içimden

bir ses bunun onun gününü güzelleştireceğini söylüyor.
Umarım bağlara gece geç saatte sızan olmamıştır.

Pekâlâ, mektup arkadaşları olarak birbirimize karşı dürüst olmamız ve normalde söyleyemeyeceğimiz şeyleri diyebilmemiz gerekir, değil mi? Burada amacımızın hoşlandığımız kişiler bulmak olduğunu biliyorum. Senden hoşlanıyorum, Reid. İyi bir izlenim bırakmak için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum ama tuhaf bir ruh hâli içindeyim ve görünüşe göre filtrem tamamen devre dışı. Ayrıca hunharca dürüst olmak daha iyi değil mi? Gerçek hayatta insanlarla tanıştığımızda bizden hoşlanmalarını o kadar çok istiyoruz ki göbeğimizi içeri çekiyor, hiç osurmuyormuşuz gibi davranıyor ve duymak istediklerini düşündüğümüz bir sürü şey söylüyoruz. Ama eğer bunlar işe yararsa, olduğumuz kişiye değil olmak istediğimiz kişiye âşık oluyorlar.

İlk olarak, babam hasta. Hasta ve bunu kimseye söylemedim çünkü çevremdeki herkesi perişan etmeden de yeterince üzülyorum zaten. Kulağa deli saçması gibi mi geliyor bu? Hepsi de yardım etmek için her şeyi yapacak olan dünyadaki en nazik ve anlayışlı arkadaşlar ama bunu onlardan saklıyorum çünkü yük olmak istemiyorum.

Bu da beni sonraki duygu ishali (bana cevap yazarsan bir daha bu terimi asla kullanmayacağıma yemin ederim) krizime getiriyor. Yalnızım. Yalnızım çünkü insanlara neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi söylemiyorum ve sonra kendileri anlamadıklarında da kırılıyorum.

Başarılı bir kariyeri, müthiş arkadaşları, sevdiği bir ailesi olan işlevsel bir yetişkin olup aynı zamanda Beşinci Seviye Kargaşa olmak mümkün mü? Ben bunun yaşayan kanıtı olabilirim.

Ve bu mesajı “duygu ishali” terimiyle noktalayamayacağım için (tamam, BUNDAN SONRA bir daha hiç kullanmayacağım) işte sana cevap diye yazdığım bu çöplük yangınını iyice körükleyecek,

benim hakkımda utanç verici leziz bir lokma daha. On altı yaşındayken Leslie adındaki bir çocuğa fena vurulmuştum. Onunla, ne bileyim, konuşmak yerine günde en az altı kez dolabının yanından geçmek için incelikli bahaneler uydururdum ve gizlice nereye giderse tesadüfen ben de orada olurdum.

Ekim ayının bir hafta sonunda arkadaş grubunun kasabadaki mısır labirentine ve perili eve gideceğini duydum. Korkunç şeylere bayılırım ama her nedense hayalet fikrine hiç tahammülüm yoktur. Yine de bu çocuğa duyduğum şehvet açıkça gözümü kör etmiş olacak ki bir kostüm ayarladım ve en yakın arkadaşımı da yanımda sürükledim.

Başta her şey yolundaydı, yarısına kadar altıma işemeden ya da başka bir şekilde kendimi yerin dibine sokmadan gelebilmiş ama hâlâ onu görememiştim. Ne yazık ki en yakın arkadaşım görmüş ve onun da beni gördüğünden emin olmak istemiş. Dâhiyane planı çalışanlardan birine beni korkutmakta ve arkadan yakalamakta bir sakınca olmadığını söylemekti. Eminim kafasında tatlı mı tatlı bir şekilde çılgılık atacaktım, Leslie beni görecek, sonra biraz yiyişmek için ortadan sıvışacak ve muhtemelen nişanlanacaktık. Gerçekte yaşanansa bundan birazcık daha farklı.

Adam beni gerçekten yakaladı ve ben sahiden çılgılık attım ama kaçmaya çabalarken aksesuar olarak elektrikli testere taşıyan bir seri katil mankenine çarptım ve nasıl olduysa sol omzumu oldukça kötü biçimde kestim. ALTI DİKİŞ. Leslie beni gördü ama kendi kanımla kaplanmış hâlde ve sedyeyle taşınırken.

Gariptir ki birkaç gün sonra evime uğradı ve gerçekten biraz yiyiştik.

Berbat öpüşüyordu.

C.

Uber'den Sandbar'ın birkaç bina aşağısında indim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Ed'in beklediği yere doğru yürüdüm. Tuhaf ama o deli saçması mesajı Reid'e gönderdikten sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Belki de en iyi taktik, dürüstlük fırtınasına kapılıp Catherine'den uzaklaşmasını sağlamak, Daisy'yle ilerlememelerini ummak... ah, bir de kendi meselelerimi halletmekti.

Mesela, kıskançlığım ne anlama geliyordu ve karnımdaki bu kasılmalar birçok insanın aşk diye isimlendirdiği şey miydi? Yoksa öğlen yediğim Hint yemeği sindirim sistemimde minik bir ayaklanma mı başlatmıştı?

"Garip gülümsüyorsun," dedi Ed ona yaklaşıncı. "Osuruyor-muşsun gibi."

"Tutmaya çalışıyorum."

Kolayca ayak uydurdu. Ed'e bayılıyordum. "İçeride mi oturmak istersin dışarıda mı?" Karnımı işaret etti. "Belki dışarıda, daha havadar bir yerde?"

Santa Barbara'nın şehir merkezi gecenin bu saatinde, kaldırım boyunca sıralanan bar ve restoranlarla ve sandalyeleri caddeye taşan ısıltılı aydınlatılmış verandalarla cıvıl cıvıldı.

Her ne kadar içerisi deri tabureleri ve açık barıyla sıcak ve davetkâr görünse de dışarıda daha sessizdi. Ayrıca havadar olduğu konusunda da haklıydı. Karnımdaki bu hisse ne isim vereceğimi hâlâ bilemiyordum.

"Dışarıya üç kişi," diye seslendi Ed garsona. Ne söylediğini idrak etmem biraz zaman aldı.

"Dur. Üç mü?"

Alex ateşli bir Latin Ruh Emici gibi Ed'in yanında beliriverdi.

Ed'e döndüm. "Alex'i mi getirdin? Sana *konusmam* gerektiğini söylemiştim."

Alex yanından geçen bir garsonun taşıdığı tepside cips kapıp ağzına attı ve yutmadan konuşmaya başladı. "Neden Ed'le konuşman gerekiyordu?"

Ed'e kaşlarımı çattım. "Boş ver. Önemli bir şey değil."

Ed dikkatini çekmek için komplocu bir tavırla Alex'in koluna hafifçe vurdu. "Çünkü o Catherine," diye fısıldadıktan sonra eğilerek devam etti, "ah, bir de Reid'le yatıyorlar."

Beynimin içinde şimşekler çaktı. "Aman Tanrım! Ed!"

"Ne? Reid'e söylemememi tembihledin," dedi. "Böyle bir şeyi kendime saklamamı bekleyemezsin. Cildime iyi gelmez."

Alex'in gözleri kocaman oldu. "Affedersin, ne dedin sen az önce?"

Güzel bir garson bizi verandadaki yerimize yönlendirmek için yanımıza gelince cevap vermekten kurtuldum. Hem ben hem de Alex yerimize çivi çakmış gibi kaldığımız için Ed ikimizi de hafifçe ittirdi ve isteksizce peşinden gittik.

Kadın bizi ortasında titreşen bir alevin bulunduğu alçak, yuvarlak bir masaya getirdi ve gitmeden önce menülerimizi verdi. Ben geniş bilgi hazinemi gözden geçirip Ed'i öldürmenin en etkili yolunu bulmaya çalışır ve Alex de muhtemelen az önce duyduğu şeyleri kafasında oturtmaya çabalarırken aramıza garip bir sessizlik çöktü. Arsenik iyi bir seçim gibi duruyordu.

"Pekâlâ..." Ed menüyü dikkatle incelerken kayıtsız bir tavır takınarak konuşmaya girdi, "Herkes nasıl?"

Alex elindeki kâğıt parçasına boş boş bakıyordu. "Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum."

Buna daha fazla katılamazdım. "Al benden de o kadar."

"Her şeyi kâğıt inceliğinde bir duvarın arkasından duydum ben, yani isterseniz oradan başlayabilirim," dedi Ed. "Belki dramatik bir yeniden canlandırma?"

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim ama Alex'in gözleri daha da açıldı ve ikiyle ikiyi toplayıp bariz sonuca ulaştığı ânu gördüm. "*Ailesinin* evinde mi?"

Sandalyeme gömüldüm.

Karşımdaki Alex garsonu geri çağırdı ve masadaki herkesi işaret ederek konuştu, "Evet, biraz içkiye ihtiyacımız olacak."

Yirmi dolara falan zil zurna sarhoş olmak istiyorsanız, Körkütük Sahil kokteyli almak bunun oldukça süslü bir yoluydu.

Alex'e durumu genel olarak açıkladıktan sonra devasa içki-min –sadece akvaryum olarak tanımlanabilecek bir şeyde servis edilen votka, rom, mavi likör, şeftalili schnapps ve bir şat 151'in etkili bir karışımı– üzerinden gözlerimi onu diktim. Bu boyutta bir içki tutarken asla iyi bir karar verilmediğine dair her şeye iddiaya girebilirim.

"Demek çirkin kız sensin," dedi Alex ve içkimin kalan üçte birini içsem mi yoksa üstüne mi boca etsem daha iyi hissederim diye kendimle tartıştım.

"Çirkin bir fotoğraf değil o," dedim ve yüzüne tortilla cipsi fırlatmakta karar kıldım. "Ne yapmam gerekiyordu ki? Yüzümü gösteremezdim ya."

Alex belli belirsiz memelerimi işaret etti. "Gösterebileceğin şeyler..."

Ed onun ağzını kapayarak sözünü kesti. "Konuşmayı kesmen gerektiğinin ben bile farkındayım."

Alex onu itti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım: Reid'le Catherine olarak mesajlaşıyor ama Millie olarak seks yapıyorsun?"

"Evet. Ama seks yapmıyoruz. Sadece seks yaptık."

"Pekâlâ, o zaman sadece bir kerelikti," diye açıklık getirdi. "Yani, bu farklı."

"Şey..." dedim ve düşünüyormuş gibi yaparken pipetimden uzun bir yudum çektim. Tadı şekerli benzin gibiydi. "Belki iki."

Alex sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Belki?"

İçimi çektim. "Tamam. İki kere."

"Şimdiye dek," dedi Alex ve Ed şiddetli bir kahkaha patlatmak için cips ve sosu ağzına tıkmaya ara verdi.

İkisine de ters ters baktım. "Ortada şimdiye dek diye bir şey yok. Tuhaf, küçük bir kazaydı sadece. Bir daha olmayacak."

Artık Alex de gülüyordu ve gözleri ateşten gelen ışıkla şeytani bir biçimde parlak görünüyordu. "Kaza nedir biliyor musun,

Mills? Bir bardak su dökmek kazadır. Trafikte birinin önüne kırmak? O da kaza olabilir. Her ne kadar ben de bu bahaneyi kullanmaktan kişisel bir zevk alacak olsam da bir A kişinin nasıl olup da B kişinin içine penisini *kazara* sokabileceğini bilmiyorum."

"Aslında teorik olarak düşünüldüğünde, duruma, düşüş açısına ve hıza bağlı olarak..." Ed durdu ve masada etrafına bakındı. "Devam edin."

Alex dikkatini tekrar bana yöneltmeden önce boğazını temizledi. "Bu sırrını *Ed'e* verip bana vermediğin gerçeğine hiç girmiyorum bile. Chris biliyor mu?"

"Tabii ki hayır, Chris bilmiyor. Ve kimseye sır *vermedim*." İçkimi pipetle karıştırırken Ed'e kötü kötü baktım. "Sadece beni yakaladığı için itiraf ettim."

"Ve şunu söyleyeyim," Ed doğrularak konuşmaya başladı, "o evin duvarlarındaki yalıtımın kanunlara uygun olduğunu sanmıyorum. Resmen aynı odadaymışım gibi duydum her şeyi. Neredeyse ben de kalkıp duş alacaktım."

"Tekrar yapmayı düşünmüyorsan," diye başladı Alex, "o zaman neden buradayız? Neden Ed'le konuşman gerekiyordu? Yani, Catherine olayını duyduğuma şaşırdım ama gerisine pek değil. Sen ve Reid... birbirinize karşı farklısınız. Açıkçası uzun zaman önce yatmamanıza şaşırdım."

Ed gözlerini kısıtı ve yemin ederim kafasının üstünde çizgi filmlere has o ampulün yanmasını seyrediyordum. Konuşmaya girdiğinde çoktan yüzümü buruşturmaya başlamıştım. "Daisy'yle randevuda, öyle değil mi?"

Midemin daha fazla içkiyi kaldırabileceğinden emin olamamıştım bardağımdan kendimden uzağa ittim. "Öyle. Fakat sana söylemek istediğim asıl şey artık bence Catherine hakkında daha fazla endişelenmemize gerek kalmadığıydı."

"Neden?" diye sordu Ed. Garson yiyeceklerimiz ve bir tur daha içkiyle geldiğinde hareketlendi.

İçkimi mutlu mutlu bir bardak suyla değiştirdim ve garson

tekrar uzaklaşmadan önce ona teşekkür ettim. "Onu korkutup kaçırmak için elimden geleni yaptım."

Alex başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Güven bana," dedim ve kucağıma sermek için peçetemi açtım. "Beni bu gece engellemese bile yarın sabaha engelleyeceğinden eminim. Kötü hissediyordum ve mesaj kutusuna tüm duygularımı kustum."

Ed tacosunu ağzına götürürken kalakalmıştı. "Bunu görmek isterdim."

Alex de benzer şekilde şaşırmış duruyordu ve sırayla ikisine de baktım. "Neyi görmek?"

Ed yemeğini masaya bırakarak dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. "Hadi ama, Mills. Hepimiz senin kapalı kutu olduğunu biliyoruz. Bunda utanılacak bir şey yok ama ne düşündüğün hakkında biraz daha fazlasını bilmek fena olmazdı, anlarsın ya? Yanılma payım her zaman var tabii ama... Reid'i uzun süredir tanırım. Planın seni ya da Catherine'i tanmasına izin vererek onu korkutmaksa, bir B planı düşünmek isteyebilirsin. Reid duygusal yönden gelişmiş bir adam. O, duyguları *sever*."

Sorun bunu biliyor olmamdı ve onun hakkında sevdiğim şeylerden biri de buydu. Duyarlı ve benim hiçbir zaman beceremediğim bir şekilde kendini ifade edebilen biriydi o. Reid'in Cat'ten uzaklaşması bu keşmekeşe koyulacak en basit nokta olabilirdi ama bu aslında problemin kendisiydi. Bugün her şeyi dışa vurma'nın ne kadar iyi geldiğini inkâr edemezdim. Ona geçmişim hakkında biraz daha bilgi vermek, ne kadar yalnız olduğumu ve bu yalnızlığın neredeyse tamamen benim hatam olduğunu anlatmak çok iyi gelmişti.

"Yine osuracakmış gibi duruyorsun," dedi Ed.

Alex yüzünü buruşturdu. "Millie, git öbür tarafta osur."

"Osurmayacağım, mankafa. Reid'e gerçeği anlatmak, ne kadar bencil olduğumu söylemek için elime ne kadar fazla fırsat geçtiğini ama hiç yapmadığımı düşünüyorum sadece."

“Olayı basite indirgemek gibi olmasın,” dedi Alex, “ama hepimiz öyle ya da böyle benciliz. *Ben* yemeğimi senin ısmarlama-na izin veriyorum...”

“Ne...”

Ben dediğini düzeltemeden bir elini önümde kaldırdı. “Reid aynı anda iki kadınla konuşuyor ve ikisinin de bunu bilmediğini düşünüyor. Reid’in gelişigüzel takılan biri olmadığını söylemeye gerek bile yok. İşin içine seks girdiyse sana karşı da tam olarak açsözlü olmadığını tahmin ediyorum.”

Alex bir sonraki kısım gelmeden yüzünü hafifçe buruşturdu: “Ve bu gece Daisy’yle seks yaparsa tahminimce onun da bir şeyleri tekrar düşünmesi gerekecek.”

on ikinci bölüm

Reid

Daisy'yi restoranda gördüğüm anda tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçuverdi. Fotoğrafları yalan söylemiyordu: Onda mekânın diğer ucundan bile hissedilen ve beni kendine neredeyse mıknatıs gibi çeken bir şeyler vardı. Üzerindeki kolsuz gömleği ve eteğiyle sahile uygun, rahat bir tarzda giyinmişti ve bir dergi sayfasından fırlamış gibi duruyordu. Yine de beni ararken dönüp onu izleyen birkaç adamın yoğun dikkati karşısında biraz büzüldü. Mavi kareli gömlek giyeceğimi söylemişim ve beni bulduğunda gözlerinin ışıldadığını fark etmek içimi rahatlatmıştı.

Ağzımda buruk bir tat vardı çünkü o bana doğru gelirken düşüncelerime Millie'nin ve sadece birkaç gece önce yaptığımız seksin peşimi bırakmayan gölgesi ile Cat ve dürüst olmak gerekirse mesajlarından başka hiçbir yerde bulamadığım sahiciliğin gölgesi düşmüştü.

Ben birden fazla kişiyi idare eden biri değildim, hiçbir zaman da olmamıştım ama Millie'yle aramızdaki rahat çekim ve eğlen-

ce gerçek şeylerden bahsetmeye çalıştığımız anda paramparça oluyordu. Cat'le konuşmalarımız çok daha derin olsa da yüz yüzeyken aynı düzeyde bir kimya tutturabilir miyiz bilmiyordum.

Ve bir de Daisy vardı. Tatlı, *güzel*... Ve tam karşımdaydı.

Elini sıkmak için uzandım ama onun yerine beni sımsıkı bir sarılmanın içine çekerek kucakladı. Nefesi boynuma ılık ılık vuruyor ve sarı saçları yanağımı gıdıklıyordu. "Çok gerginim!"

"Gerilmeye hiç gerek yok!" dedim geri çekilirken.

"Biliyorum." Sandalyesini çekti. "Sanırım sadece doğruyu söylediğin ve seksen yaşında ve *fil gibi* olmadığın için mutluyum."

Sözleri kafamın içinde yankılandı. Yalnızca, "Değilim..." diyebildim.

Garson gelince Daisy şarap söyledi, ben de sek viski sipariş ettim ve aklımda açılış sorularımın yeniden belirmesini beklerken midem yavaş yavaş ağzıma gelmeye başladı. Fakat zihnimin arka koltuklarından yalnızca Ed'in Daisy'nin kilolu fobisini protesto eden, Alex'in Ed'e Daisy'nin iyi hücreleri olduğunu hatırlatan ve Chris'in de tüm bunları görmezden gelen seslerini duyuyordum. Zihnimdeki Millie gitmişti; Daisy'nin gerçekten de güzel olduğunu gördüğüm andaki rahatlamamı idrak ettiği anda ortadan yok olmuştu muhtemelen.

Aynı anda konuşmaya başladık: "Umarım trafik çok kötü değildir," dediğim anda Daisy de, "Buranın çok iyi olduğunu duymuştum," diyordu.

Sonra yine aynısını yaptık. Ben, "Gerçekten iyidir," derken o da, "Hayır, fena değildi," dedi.

"Ah," dedi, "devam et."

Tuhaf bir şekilde boğazımı temizledim. "Hayır, hayır, sadece buranın yemeklerinin iyi olduğunu söylüyordum."

Başıyla onaylarken gülümseyerek etraftaki deniz dekorlarına bakıyordu. "Güzelmış." Daisy peçetesini açıp kucağına serdi. "Eskiden yatak odam sahil temalıydı, deniz kabukları falan vardı."

"Aa?" Daisy'yle aramızda sıfır kimya olduğu gerçeğini idrak ederken dilimden mideme kadar uzanan yolu ferahlatmak için suyumdan kocaman bir yudum aldım.

"Çocukken işte. Balık ağları, deniz kabukları ama bunu zaten söylemiştim, aman Tanrım, neyse her şey maviydi. Mavi duvarlar, mavi yatak." Duraksadı ve bana sanki konuşma sırası bana gelmiş gibi baktı. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. En sonunda ekledi, "Mavi şifoniyer. Denizkızı olmak istiyordum."

"Aa." Başımı salladım ama gülümserken bir yandan da beynimin, bir denizkızının muhtemelen kendini balık ağlarıyla sarmalamak istemeyeceğinin altını çizen kısmını susturmaya çalışıyordum. Ya da bir şifoniyerle. Yani, denizkızları gerçek olsaydı. Boğazımı temizledim. "Eminim çok... eğlencelidir. Yedi yaşından beri aynı sıkıcı kırmızı battaniyeyi kullanıyorum... Aslına bakarsan hâlâ evimdeki misafir odasında." Aramızdaki gerginliği bir şakayla yumuşatmaya çalıştım. "Belki ben de itfaiyeci olmak istemişimdir."

Pekâlâ, bu işe yaramadı.

Sessizlik her yönde alabildiğine uzuyordu. Zihnimdeki Millie geri döndü, alaycı bir tavırla kokteylini kaldırdı ve uzun, genizden gelen bir kahkaha koyuverdi. Sırnaşık bir tavırla, *Ah, o battaniyeyi biliyorum*, dedi.

"Peki." Umutsuzca boş yere çalışıyordum. "UCSB öğrencisi misin?"

"Anaokulu öğretmenliği," dedi ve ardından içkilerimizi getiren garsona teşekkür etti. "Mezun olmak üzereyim ve güz döneminde Bellridge Anaokulu Akademisi'nde çalışmaya başlayacağım."

"Anaokulu Akademisi" konusunda soru işaretlerim vardı ama şimdilik geçip gitmelerine izin verdim. Yani, en azından odaklanmış ve yolunu bulmuş görünüyordu. "Şimdiden işin hazır mı?"

Daisy başıyla onayladı. "Sahibini tanıyorum, gerçekten harika bir kadın. Bir sürü ateşli baba da oluyor," dedi ve ardından güldü.

"Ah... Bu..." Viski bardağımı kaldırıp bir yudum içtim. "Bu iyiymiş."

Daisy şarabından peş peşe birkaç yudum aldı. "Bunu neden söyledim bilmiyorum." Ellerini havaya savurdu. "Seninle randevudayım ve ateşli babalardan bahsediyorum."

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Hepimiz yaptık böyle şeyler."

Daisy yeniden güldü ve kollarını salladı. "Bir süredir ilk buluşmaya çıkmamıştım."

"Sorun değ--"

"Bundan daha önce bahsetmemiştim ama eski sevgilim Brandon'la altı hafta önce ayrıldık ve yemin ederim muhtemelen tanıştığı her kızla randevuya çıkıyordur ama ben hiçbir zaman öyle biri olmadım. Sanırım onu deli eden şey de biraz buydu, bir partide tanıştığımız için çok sosyal olduğumu düşünmüştü belki de? Ama aslında büyük kalabalıklardan falan hiç hoşlanmam ve o da sürekli dışarı çıkıp deli gibi eğlenmek istiyordu. Ben bunları aştım, çok çocukça geliyordu, ne demek istediğimi anlıyor musun? Gerçi dört yıl boyunca beraberdik."

Zihinsel kargaşamı didikleyerek kendimi o âna bağlayabileceğim bir şey aradım ki düzgün bir cevap oluşturabileyim ama ben bunu başaramadan Daisy konuşmasına devam etti. "Her neyse, şu IRL olayını denedim ve internetten konuşmak falan çok kolaydı ama yüz yüze burada olmak ve sen... Aaa!" Açılmış gözleri ve O şeklindeki ağzıyla şaşırdığını gösteriyordu. "Çok çekicisin." Şarabından devasa bir yudum aldı ve ardından aceleyle yutarak devam etti, "Ama aynı zamanda biraz sessizsin de?"

Üstümden tır geçmiş gibi hissediyordum ve bu sefer gerçekten bir şeyler dememi beklediğini anlamam biraz zaman aldı. "Sessiz miyim?"

"Öyle misin? Yani, sessiz biri gibi duruyorsun."

"Genelde değılimdir. Sadece..." Düşüncemin ucunun kaçmasına izin verdim. Bocalıyordum. Hiç kimseyi bu kadar... *aktif biçimde* rahatlatmam gerekmemişti daha önce. Neredeyse belki de bunu başka bir zaman tekrar denemeyi önermek üzereydim.

"İlişkimizde konuşkan taraf Brandon'dı," derken yüzü pembe ışıldıyordu. "Yani demek istediğim yalnızken ikimiz de konuşuyorduk ama dışarıdayken bütün konuşmayı o yapardı ve bu hoş bir şeydi. Konuşmayı sevmediğimden değil. Severim. Yalnızca bu konuda kötüyüm." Kendine güldü ve sonra sanki orada bir Xanax bulabilirmiş gibi çaresizce masaya baktı. "Besbelli."

"Kötü değilsin." Siktir, uğraşsam sesimi bu kadar samimi-yetsiz çıkaramazdım. Menülerimizi işaret ederek sordum, "Ne sipariş etmek istediğimize bakalım mı?"

Daisy kırılmış gibiydi. "Tabii."

Menüyü incelediğimiz iki dakika işkence gibiydi. Hayatımın kesinlikle en acayip, en gergin iki dakikasıydı. Daisy'nin artan baskısını hissedebiliyordum, neredeyse diyalogsuzluktan patlamak üzereydi.

Garson siparişlerimizi almaya geldi ve hemen ardından Daisy lavaboya gitmek için kalktı. Onu bu randevudan kurtarması için bir arkadaşına mesaj atmasını umuyordum.

Telefonumu çıkararak Chris'e mesaj attım.

Sıfır kimya

Ne?

Daisy'yle. Neden yalnız olduğunu
ânında belli etti.

Tanrım, kulağa korkunç geliyor.

Demek istediğim sadece... Aşırı gergin ve
eski sevgilisinden çok fazla bahsediyor.

Tanrım, kulağa korkunç geliyor.

Çekici. Ama aramızda hiç elektriklenme yok
ve o kadar gergin ki ortam tuhaflaşıyor.

Tmm gitmem gerek.

Hemen gelmesini beklemiştim ama birkaç dakika daha bekledim, sonra üzerine bir beş dakika daha. Garsonlarımız ekmekleri getirdi ve ben de beklerken bir dilimi dalgın dalgın kemirdim.

Birkaç dakika daha geçti ama Daisy'nin sesi soluğu hâlâ çıkmamıştı.

Yerinde duramayan parmaklarımla yeniden telefonuma uzandım. Chris'den gelen basit bir **Görüşürüz** mesajı dışında yeni bir şey yoktu. E-posta yoktu. Sesli mesaj yoktu. Başparmağım IRL uygulamasının simgesi üstünde asılı kaldı.

Uygulamayı açınca gelen kutumun yanındaki kırmızı noktacı beni kendine çekti.

Catherine'den gelmişti.

Yavaşça ve gizlice son mesajına göz gezdirdim. Uzun ve kişisel, hatta biraz da boşboğaz sayılabilecek bir mesajdı ama bitirince başa dönüp yeniden okudum.

Kelimeleri kusmuş gibiydi ama çok sevimliydi. Böylesi cesur bir dürüstlüğe gerçekten bu kadar aç mıydım? Muhtemelen biraz. Arkadaşlarımı seviyordum ama bazen pek derine inmiyoruz gibi geliyordu ve ne zaman Catherine'den gelen bir mesajı okusam koca bir yudum su içmiş ya da ağzıma cips tıkmışım gibi hissediyordum. Ânında yalayıp yutuyordum.

"Reid?"

Bakışlarımı kaldırdığımda yüzümdeki sırıtış dağılıp soldu. Orada oturmuş, *karşımdaki* kadınla tanıştığım uygulamadan olduğu son derece açıkça görülen ekranımdan başka bir kadından

gelen mesajı okuyordum ve Daisy'nin ne kadar süredir masanın yanında dikildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kolunda asılı duran çantasıyla.

Hemen ben de ayağa kalktım. "Daisy. İyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Pek iyi hissetmiyorum. Sanırım bu gece için fazla gerilmişim."

Yüzünde bir yalan belirtisi arasam da bulamadım. Zaten yalan söylemek isteseydi muhtemelen acilen arkadaşını alması gerektiğini ya da köpeğinin kriz geçirdiğini falan söylerdi.

"Gerginliğini dindirmeye yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum ama onu sakinleştirme dürtümün beni Catherine'den gelen mesajı okurken yakalamasından mı yoksa gerçekten kırılgan görünüyor olmasından mı kaynaklandığını çözemedim. "Seni anlıyorum, cidden. Ben de bir süredir oyun dışıydım. Fakat internette konuştuğun o adamım ben."

"Birçok kadınla konuşan o adamsın sanıyorum." Hâlâ kavradığım telefonu başıyla işaret etti.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordum nazikçe. "Yani hepimiz bu uygulamadayız... Randevu uygulamasında... Ama özür dilerim. *Bu* -yani sen lavabodayken telefonuma bakmak-yapılacak en hoş şey değildi."

"Hayır, sorun değil. Bir süre gelmemiştim."

"Sorun değ--"

"Belki de henüz hazır değilimdir." Sanki yeniden sarılacakmış gibi bana doğru bir adım attı ve birbirini kovalayan düşüncelerini neredeyse yüzünden okuyabiliyordum; bu görüşmeye bir sarılmayla başlaması, çok çabuk kötüye gitmesi ve tekrar sarılmayı hiç istemediği. Daisy tokalaşmak için elini uzattı.

"Fikrini değiştirirsen ben buralardayım," dedim elini bırakırken.

Fakat restorandan çıkmak için arkasını döndüğünde bunun hiç de doğru olmadığını biliyordum.

Hemen kalkıp gitmedim. Bunun nedeni kısmen Daisy arabasında oturmuş kafayı yiyorsa diye biraz daha beklemem gerektiğini hissetmem, kısmen de gerçekten kurt gibi aç olmam ve tavuk sotenin kulağa harika gelmesiydi. Sonuç olarak etraftakilerin önümde iki farklı yemek olmasından kaynaklanan tuhaf bakışlarını görmezden gelerek yemeğimi tek başıma yedim. Bitirince, Daisy'nin makarnasını eve götürmek için paket yaptırdım.

Ama arabama geçmek için dışarı çıktığımda saatin daha sadece dokuz olduğunu ve eve gitmek istemediğimi fark ettim. Daisy'nin o akşam Catherine/Millie ikilemime yanıt olması umudum tamamen suya düşmüştü çünkü benim için korkunç bir eşleşmeydi. Millie'yle seks yapmayı seviyordum. Etrafında olmayı seviyordum. Sadakatini, hazırcevaplığını ve zekâsının derinliğini ortaya seren bir şekilde tam olarak ne zaman desteğe ihtiyaç duyduğumuzu anlamasını. Ama kaya gibi sert bir fanusta yaşamasına ve onun daha hassas gerçekleriyle dikkatle ilgilenmemiz için hiçbirimize güvenmemesine katlanamıyordum. Veya daha da üzücüsü: Benim onda gördüğüm kadar –duygusal anlamda– derin olmadığı düşüncesiydi. Açıkçası buna inanamıyordum.

Neden doğruca buraya sürdüğümünden emin değilim. Yani işten ya da kötü bir randevudan sonra buraya gelmem doğal olurdu, tabii seksten önce. Ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımızı orta sehpaşına uzatarak film izler ya da birkaç bira içerek kart oynardık. Ondan bundan fazlasını beklemezdim, mükemmeldi.

Ama artık sahip olabileceğim başka bir şey daha var gibi geliyordu ve bunun yalnızca istediğim bir şey değil aynı zamanda ihtiyaç da duyduğum bir şey olduğunu hissetmeye başlamıştım.

İlk seksimizin ardından ikimizden biri, "Bir ilişkiyi seninle gerçekten denemek isterim," deseydi bu her şeyi değiştirir miydi diye merak ediyordum, acaba cinsel elverişliliği ve duygusal yakınlığı arasındaki dengeyi bu kadar kafamda tartar mıydım? İnternette kadınlarla konuşurken etkileşimlerimizi kafamda bir kontrol listesi oluşmasına neden olacak şekilde değerlendirmem, hepimizin güçlü ve zayıf yanları olduğunu unutarak tüm maddelere eşit de-

recede önem vermem ve kimsenin bir ilişkiye mükemmel olarak başlamadığını aklımdan çıkarmama ne demeliydi?

Aklımda bir plan yoktu. Arabamı park ettim, merdivenlerini çıktım ve kapıya vurdum. Belki de gecenin Daisy Felaketi'ni bir komedi gösterisine dönüştürürdü ya da ondan benimle birlikte bu varoluşsal randevulaşma soruları üzerine kafa patlatmasını isterdim ama kapıyı açtığında yüzünde beni gafil avlayan bir şey vardı. Kapısında beni gördüğü için, Daisy'yle eve gitmediğimi gördüğü için rahatladığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

Yanakları kızardı ve hafiften çakırkeyif olduğunu görebiliyordum. Kulağına dokundu, ardından bir saç tutamını oraya sıkıştırdı ve ben zamanda geri giderek onun hakkında tüm bu ufak tefek şeyleri; ağzının yanındaki minicik gamzeyi, sol gözünün sağından birkaç ton daha koyu olduğunu, gerginken ağzından nefes alıp verdiğini falan ne zaman fark etmeye başladığımı hatırlamaya çalıştım.

Öylece durmuş birbirimize bakıyorduk ve ardından gülümsedi. Gülümsemesi bulutların arkasından çıkan güneş gibiydi ve beni de gülümsetti.

"Demek berbat geçti?" dedi. Kıkırdıyordu.

"Korkunçtu."

Eli göğsüme uzandıktan sonra kıvrılarak yumruk şeklini aldı ve kapı arkamda çarpılıp kapanırken yakamdan tutulup içeri çekilmek eski bir filmin içinde olmak gibiydi.

"Gerçekten mi?"

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Ona baktığım anda tek bakışta her yönünü gördüğümü söylesem mantıklı gelir mi?"

Beni aşağı çektiğinde artık daha istekliydi. İlk seferinde tatlı, yumuşak ve konuşkandık. İkinci seferse ateşli, tutkulu ve sanki bir şeyleri sistemimizden atmaya çalışıyormuşuz gibiydi. Fakat o gece acil ve dolaysızdı: Ağız benimkinin üstüne kapandığı anda gömleğimi yukarı sıyırmaya koyulmuştu. Muhtemelen dışarıdaki arabamın motoru bile soğumadan onun gömleğinin düğmelerini çözmüş ve pantolonunu yere atmıştım bile.

Çıplak hâlde koridorda tökezleyerek ilerliyorduk ki en sonunda pes ederek duvara yaslandık, orada Millie'yi kaldırıp kucağıma aldım ve nefes nefese bir coşkuyla birleştik. O boşalana kadar, titreyen kollarımda kemiksiz, yumuşak bir ağırlığa dönüşene kadar hareket ettim.

Onu dikkatlice yere indirirken omzundaki hilal şeklindeki yara izini öptüm.

"Buraya bunun için mi geldin?" Uyku mahmurluğuyla ağır ağır konuşuyordu. Parmağını yüzümün hatlarında gezdirdi ve elimde olmadan dokunuşuna doğru eğildim.

"Buraya senin için geldim."

Sözlerimin içine o kadar çok gerçek işlenmişti ki tek seferlik, nefes nefese bir kıkırtıyla güldüğünde şaşırdım. Ya duyduklarına inanamıyordu ya da rahatlamıştı.

"Ne yapıyoruz biz, Mills?"

Tekrar kahkaha attı ve tam da sevdiğim şekilde emerek boyunumu öptü. Sevdiğimi öğrendiği şekilde. Üç kez yapmıştık, artık sadece bir kaza değildi. "Seks yapıyoruz, Reid."

Ve işte bu -küçümseyici sözleri, evet ama aynı zamanda ses tonundaki gamsızlık da- kafamda ahenksiz bir çan gibi çınladı. Yanıtı bir marşmalovun, bir Peep'in, şekli olan ama hacmi olmayan bir şeyin eşdeğeri idi. Daha iyi bir şey demesini istemiştım, hatta belki de, "Bilmiyorum," demesini. En azından bu bir konuşma başlatır, en azından tüm bu olan bitenler yüzünden benim kadar kafası karışmış ve etkilenmiş olduğunu gösterirdi.

Kızarmış memelerini, zayıf düşmüş bacaklarını ve memnun gülümsemesini inceleyerek bir adım geri çekildim. Dönüp oturma odasına doğru ilerledim ve yolda giderken kıyafetlerimi de topladım.

"Kalabilirsin," dedi arkamdan. Sıcacık bir rahatlamamanın kanıma karıştığını hissettim fakat sonra, "Ofisime gidip birkaç şey almam gerek ama sen takılabilirsin," diye devam etti.

Bunu duyunca gerçek bir kahkaha patlattım. "Eh, ilgi delisi olma, Mills."

“Ah, bundan korkmana hiç gerek yok,” dedi ve kelimeleri kulağıma şaka yapıyormuş gibi değil de içten geldi. Sanki hiçbir duygusal anlaşmaya varmadan yaptığımız seksin hemen ardından gitmesinin ve benim orada takılıp onun eve geri dönmesini beklememin neden tuhaf olacağını gerçekten bilmiyormuş gibiydi. Geçmişte onunla birlikte gider, ofisinde ona eşlik eder ya da kendi işlerimi hallederdim ama bunu istemiyor, hatta *beklemiyordu* bile.

Millie’yle tekrarlanıp duran seksin eninde sonunda onun için seksten fazlası olacağını varsaydığım için kendimi yarı dünyadan habersiz, yarı şovenist hissediyordum ama artık fazlası olabileceğinden emin değildim.

“Sorun değil, Mills. Eve gideceğim.”

Arabamın kapısı sertçe kapandı ve başımı koltuğa yasladım. Seks sonrasında kendimi çok kullanılmış bir eldiven, sıcak bir battaniye, bir destek yastığı gibi hissediyordum. Yumuşak, sıcacık ve tatmin olmuş. Ama içeride, derinlerde bir yerde, sıkıntı düğümü gibiydim.

Millie’yi *istiyordum*. Sanırım ona âşık oluyordum. Ve o beni hiç de o şekilde görmüyordu.

Chris’e mesaj attım.

Evde misin?

Evet.

Gelebilir miyim?

Elbette.

Öne bakan odası sarımsı bir ışıkla aydınlatılmıştı ve sokaktan Chris'in kanepenin ardında yüzü televizyona bakacak şekilde dikildiğini ve bir şeylerle oynadığını görebiliyordum. Merdivenlerdeki ayak seslerimi duyunca başını kaldırdı ve kapıyı açmak için harekete geçti.

Tek bir söz söylemesine dahi izin vermedim: "Sana bazı boktan şeyler anlatacağım ama kafayı yiyemezsin."

Uzaktan kumandayı kanepeye bırakırken bana ters ters baktı. "Ah, oğlum ya."

"Millie'yle ilgili." Duraksadım ve gözlerini kıstı. "Ve benimle," dedim.

"Millie," dedi, "ve sen. Mesela..." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ah. Mesela düzüşüyor musunuz?"

"Üç kez." Durdum ve elimle yüzümü ovuşturdum. "Yok, yedi kez. Ama üç ayrı seferde..."

"Dur, dur. Bana Millie Morris'le ikiden fazla kez seks yaptığın bir gecenin yaşandığını mı söylüyorsun?"

"Millie'yle seks yapmış olmamın şok edici olmasını bekledim."

"Şok edici olan senin o kadar güçlü olman, oğlum."

İnledim. "Chris."

"Diyorum ki," dedi alçak sesle, "artık yirmilerimizde değiliz."

Ellerimi saçıma daldırırken kafamın içine de bu kadar basitçe uzanıp anlamlı hâle gelene dek oradaki her şeyin yerini değiştirebilmeyi diledim. "Fakat benden o anlamda hoşlanmıyor."

"Millie..." Burnunu kırıştırarak bana şüpheyle bakmaya başladı. "Ne?"

"Yani, hayır, hayır, seksten hoşlandık; ikimiz de hoşlandık ama *daha fazlasını* istemiyor."

"Bunu biliyor musun?"

"*Hissediyorum.*"

Tekrar güldü. "Ah be oğlum. Bunun öylece varsayabileceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum, özellikle de konu Millie olunca."

"Başka nasıl öğrenebilirim ki?" Evinin iç kısımlarına doğru yürüdüm, mutfağına girdim ve buzdolabından bir bira aldım. "Beraber çok eğleniyoruz ve seks... Tanrım, seks inanılmaz ama gerçek bir ilişki yaşamayı hayal etmeye çalıştığımda? Duygularımız, hedeflerimiz ve korkularımızdan bahsedeceğimiz bir şey?"

Bununla birlikte Chris öncekinden daha beter gülmeye başlayarak kahkahalara boğuldu.

"Anlatmaya çalıştığım şeyi sen de görüyorsun."

Başıyla onayladı. "Evet, dostum, ne demek istediğini anlıyorum."

"Bir de Catherine var," dedim ve Chris uzun, kısık bir ıslık çaldı. "Onunla hiç görüşmedim ama internet üzerinden sanki... ânında birbirimize kanımız kaynadı. Her şey hakkında konuşuyoruz; aile, iş ve hayat. Cidden *iyi* gidiyor. Gerçekten anlaşıcağımızı düşünüyorum."

"O zaman buluşma teklif et." Ses tonu, *Sorun bunun neresinde?* diyordu.

"Daisy'yle bu akşamki buluşmam tam bir fiyaskoydu. O yüzden doğruca Millie'nin evine gittim."

"Aha. Dur tahmin edeyim..."

Başım la onayladım. "Öyle..." Çenemi kaşıdım. "Millie'yle olmak istiyorum."

"O zaman bunu ona söyle."

"Fakat o da aynı düşünmüyorsa bu her şeyi çok tuhaflaştırır."

Chris omuzlarını silkti. "Şimdikininkine mi?"

İnledim.

"Belki de buluşunca Cat'le de birlikte olmak istersin," diye umutla önerdi.

"Millie'yi istediğim gibi başka birini isteyebileceğimi hiç hayal edemiyorum. Yalnızca Millie'nin biraz... daha fazla olmasını istiyorum."

Chris tezgâhtan bir sandalye çekti ve uzun süren bir an boyunca gözlerini yere dikti. "Bilemiyorum, adamım. Millie olayı beni şaşırtmadı çünkü bir süre önce zaten yatıp bunu sisteminizden attığınızı varsayıyordum. Fakat eğer bunu istiyorsan, sırf Millie duygusal olarak en derin kişi olmadığı için arkanı dönüp git diyemem sana. Belki de o noktaya gelebileceğini hissediyorum, seninle birlikte."

"O zaman *gerçekten de* gidip ona hislerimi söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ama sonra," dedi elini havaya kaldırarak, "Cat'ten gelen bir mesajı okuduktan sonra nasıl olduğunu gördüm daha önce. Neden o seçeneği de keşfetmeyesin?"

"Öyleyse Cat'e buluşma teklif etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Chris bakışlarını bana kaldırdı. "Senin için bir akım şeması çizmem mi lazım? Bu işten nasıl sıyrılacağını öylece bulamazsın. Siktir, Reid."

Ellerimi havaya savurdum. "En iyi seçeneğin ne olduğunu bilmiyorum işte!"

Ayağa kalkıp kendine de bir bira aldı. "Benim düşüncemi mi merak ediyorsun? Cat'e çıkma teklif et. Nasıl gittiğine bir bak. Elinde patlarsa ya aranızda elektrik olmadığındandır ya da Millie'yi istediğini bildiğindendir ve hangisi olursa olsun en azından öğrenmiş olursun. Ona söylemen gerekecek."

Kimden: Reid C.

Tarih: 7 Nisan 01:28

Son mesajının, eh, en azından son kısmının beni ne kadar kocaman gülümsettiğini anlatamam. Bahsettiğin şeyler komik olduğundan değil ama bilinç akışın gerçekten ferahlatıcıydı.

Ben de yalnızım. O hissi biliyorum ve bunun hakkında bir şeyler yapmak için gereken enerji eşiği bazen göze aşılmaz

gelebiliyor. Cidden seni o kadar iyi anlıyorum ki, ihtiyacım olan şeyleri isteme konusunda kendimi özellikle kötü görmesem de yalnızca hiçbir yerde bulamıyorum. Ama kulağa iyi bir arkadaş grubun var gibi geliyor, benim de öyle ve insanlarla bağlantılı hissetmenin çok önemli bir parçasının da sana ihtiyaç duyulması olduğunu söyleyebilirim. Onlardan daha fazlasını istersen eminim destek olacaklardır. Seni şaşırtabilirler bile.

Ve baban hakkında duyduklarıma üzüldüm. Kendi ebeveynlerime bir şey olsa ne yapardım bilmiyorum. Anneni kaybettin ve şimdi de baban hasta, elbette duygusal olarak sallantıda ve filtresiz olacaksın (her ne kadar seni “duygu ishali” terimi için asla affetmeyecek olsam da). Bana her zaman saçmalayabilirsin.

Bunun dışında, mesajın gecemi bir karmaşaya sürükledi ve bunu sana anlatmak dışında ne yapacağımı bilmiyorum. Bana karşı her zaman dürüst oldun, o yüzden ben de bu dürüstlüğü sürdürceğim.

Bu akşam başka bir kadınla randevum vardı. Eminim sen de birden fazla kişiyle konuşuyorsundur, o yüzden bu kısmı açıklama ihtiyacı hissetmiyorum ama IRL üzerinden bir mesajı (seninki) okumak için doğru zaman olmadığını anlayacağını düşünüyorum. Bu kadın, adına D.D diyelim (sınırsız şaka imkânı) lavaboya gitti ve orada bir süre kaldı. Huzursuz hissettim, mesajını okumaya başladım ve kendimi tamamen kaptırarak ikinci kez okuyordum ki gideceğini söylemek için orada dikilmiş, benim kafamı kaldırmamı beklediğini fark ettim.

Şu kadarını söyleyeyim; çok tuhaftı.

Ardından arkadaşımın evine geçtim. Sana ondan daha önce bahsetmiştim, benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve geçtiğimiz birkaç ay içerisinde arkadaştan biraz daha fazlası olduk. Tekrarlıyorum: Buradaki amacım tamamen dürüst olmak. Şey, bu gece yine seks yaptık ama sonrasında harika

hissetmek yerine oldukça berbat hissettim. Sanırım benim ona olan hislerim onun bana duyduklarından daha derin ya da belki de ben onunkilerin daha fazlasına dönüşeceğini umuyorum ama ikimiz de öyle bir şey olmayacağını biliyoruz. Harika biri ve sanki birbirimizin her şeyini biliyormuşuz gibi hissediyorum ama sonra öyle bir şey dedi ki onun özünde kim olduğunu o kadar da tanımadığımı fark ettim. Bu gece ona aramızda ne olduğunu sormaya çalıştığımda en korktuğum şekilde cevap verdi: Yalnızca seks yapıyoruz.

Umarım bunlar seni üzmez. Ya da belki de umarım biraz üzer çünkü o zaman senin de benim için, benim sana karşı beslediğimi düşündüğüm tarzda duygular beslediğini anlarım. Bu arkadaşımın bir şeyler yaşamak istememe rağmen aynı zamanda bir yanıma da geri tutuyorum çünkü senin benim için daha uygun biri olduğun ihtimalini kestirip atmak istemiyorum. Ama seni yüz yüze görmediğimden ve onu gördüğümünden, onunla işlerin gelişmeye başlamasını, bir yerlere gitmesini ummak daha kolay. Ya seninle görüşürsem ve eğlenceli zaman geçirirsek ama mesajlarla kurduğumuz bağ zayıflarsa?

Günün sonunda (ve bu gerçekten de oldukça uzun bir günün sonu), bilmem gerekiyor. Peşinden gitmeye değer bir şey mi görmek için buluşmayı ve konuşarak biraz zaman geçirmeyi çok isterim. Bu bir ültimatom ya da bir şeyleri eleme amaçlı bir randevu değil. Yalnızca bu arkadaşımın taşların yerine oturmamasının sebebinin benim için doğru kişinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilme ihtiyacı duyduğum için.

Ara beni?

(805) 555-8213

—Reid.

on üçüncü bölüm

Millie

Ekran kullanılmamaktan kararına kadar gözlerimi telefonuma diktim. Yansımam da dik dik bana bakıyordu: Kaşlarım çatılı, dudaklarım aşağı sarkmış, dehşete düşmüş, şaşkına dönmüş ve incinmiş bir yüz ifadem vardı. Reid'in e-postası tam yüzümde patlamış duygusal bir bombayla eşdeğerdi.

Saat daha sabahın altısıydı, henüz kahvemi içmemiştim ve kafam karman çormandı; nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Reid benimle yattıktan sonra berbat mı hissetmişti? Bunu okuyup da sarsılmamanın bir yolu var mıydı? Aramızdakilerin tuhaf olduğunu kabul ediyordum ama onu kapımın önünde bulduğumda eve gireli –Ed'le Alex'e içimi dökmekten döneli– daha beş dakika olmuştu. Neredeyse hiçbir şey anlamamıştım. Mesajımı okuyup okumadığını bile bilmiyordum.

Tek bildiğim *onunla* olmadığıydı.

Onu kapıdan içeri çekerken ve koridor boyunca ilerletirken hiçbir şey düşünmüyordum. Tek yapabildiğim hissetmektir – be-

raber olmanızın ne kadar doğru geldiğini, orada olmasının verdiği kuvvetli rahatlamayı ve gitmesini istemediğimi. Ardından gelen, *Ne yapıyoruz biz, Mills?* sorusu yeniden tez savunmamdaymışım da canıma okunuyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu ve açıkçası buna verecek bir cevabım yoktu. Paniğe kapılarak tuhaflaşmışım ve o da gitmişti. Duygusal Mutant Millie bile bunun benim hatam olduğunun farkındaydı.

“Kişisel şeylerini paylaşmakta cidden berbatsın. Farkındasın değil mi?”

“Neden tam bir kapalı kutu olmak zorundasın ki?”

“Hadi ama, Mills. Hepimiz kapalı kutu olduğumu biliyoruz.”

Haksız değillerdi; içimi açmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Annem, Elly’yle bana dondurma alıp karşısına oturarak bize hasta olduğunu söylediğinde on birime daha yeni basmıştım. Ardından çok hızlı bir şekilde gitmişti. Sanki bir gün özenle *kanser* kelimesinin anlamını açıklıyor ve ertesi gün her türlü tüp ve kabloya bağlı yatıyor gibi gelmişti. Her sabah sıkıldığı Elizabeth Arden Sunflowers parfümünün hafif kokusunun yerini hastanelerin ve antiseptiğin keskin kokusu almıştı.

Sonlara doğru babam bizi uzak tutmaya özen göstermişti. “Annenizi endişelendirmeyin,” derdi bize. “Aklına başka bir şey daha takmasına sebep olmayalım.”

O yüzden biz de sebep olmadık. Okulda her şeyin harika gittiğini söyledik. Mutlu olduğumuzu, onu sevdiğimizi ve hiçbir şeye ihtiyaç duymadığımızı söyledik. Ve ona söylemek istediğim her şeyi daha iyi olduğu zamanlarda anlatmak üzere kendime sakladım. Arkadaşım Kiersten’la ettiğim kavganın detaylarını ya da Bay Donohue’nun bütün okuldaki en kaba öğretmen olduğunu anlatarak onu rahatsız etmedim. Daha sonra anlatacaktım.

Ama sonra öldü ve bunların hiçbirini anlatacağım biri yoktu artık. Ona duyduğum özlemin acısının yanı sıra hayatın devam ettiğini öğrendim. Daha sessiz olan gerçeklerim dışarı çıkmak için çabalamıyordu, onları içimde tutmak benim için sorun değildi.

Kenara çekilip dinleyen taraf olmak bir alışkanlığa dönüştü. Dinleme konusunda iyice geliştirdim. Üniversitedeyken bir yerde, birinin kendisi hakkında yeterince uzun süre konuşmasına izin verirsek bunun konuşmacının beyninde nörolojik olarak yemek ya da parayla aynı keyif sinyallerini tetiklediğini okumuştum. O zamana kadar yıllar boyunca bilmeden bunu yapıyordum.

Benden bundan fazlasını bekleyen herkes pes etti ve kalanlar da konuşma çok derinleştğinde metaforik olarak arka planda kalmama izin vermekle bir sıkıntısı olmayanlardı. Ne zaman konuyu değiştireceğini ya da bir şaka patlatacağını anlama uzmanıydım ben.

Bu, Dustin için ne kadar da uygun olmalıydı. Basit bir kız arkadaşım çünkü hiçbir zaman bir şeyleri irdelemek istemiyordum. İkimiz de kendimizi tamamen vermediğimiz için nadiren kavga ederdik. O, durumu olduğu gibi bırakmaktan memnundu ve benden asla konfor alanımı terk etmemi istememişti.

Öte yandan Reid her zaman üstelemişti ama tıpkı kardeşim gibi o da bıkmak üzereydi. En iyi insanları bile tüketme kapasitem, duygusal deformasyonumun gerçek bir kanıtıydı.

Cat'e attığı mesajı tekrar okudum ve canımı gerekenden daha fazla yaktı. Ona göre Catherine başka bir kadındı; Millie değildi. Tüm bunlar hakkında bir başkasıyla konuşuyordu, benimle değil. Reid üzerinde bir hakkım yoktu veya acaba başka biri ona daha mı uygun olur diye merak ettiği için üzölmeye de. Öyleyse neden dünya ayaklarımın altından kaymış gibi hissediyordum? Tamamen yabancı birine beni aslında hiç de tanımadığını düşündüğünü söylemişti.

Onu suçlayabilir miydim?

Benim daimi favorim olan gülümsemesini düşündüm – beymiş ama hayranlıkla bakan ve beni yine de sevdiğini ifade eden o sabır dolu gülümsemesini. Bunu, önceki gece evimden ayrılırken takındığı yüz ifadesiyle karşılaştırdım. Yorgun gözler, yüz hatlarına işlemiş hayal kırıklığı, sert ve yabancı bir şeye dönüşene dek gittikçe daha da çok çatılan kaşlar.

Şimdi de *onunla* buluşmak istiyordu ve Reid'e karşı nasıl Catherine olarak davranacağımı bilmiyordum.

Tamamen sıçıp batırmıştım.

Ed'in oturduğu mahalle, her biri yanındakinin tıpatıp aynısı, küçük kahverengi apartman sıralarından oluşuyordu. Her köşede ortak bisiklet park yerleri, her bahçede aynı çalılar vardı. Estetik açıdan hoş bir görüntü yakalamanın hedeflendiğinden eminim ama mantıksal açıdan tam bir kâbustu. Radyoya eşlik ederek şarkı söylüyor ya da bütün dikkatimi vermiyorsam kendimi buradaki rasgele bir sokakta, geçtiğim o uzun ince ağaçtan mı yoksa bir öncekinden mi dönmem gerektiğini düşünürken bulurdum.

Tıpkı şimdi olduğu gibi. Ed'in binasının önüne park ettiğimde bloğun etrafında çoktan iki tur atmıştım; arabamın motoru sessizliği yarıyordu. Kendi evimden onunkine kadar araba sürmek beni yatıştırma konusunda pek bir şey yapamamıştı. Bir süre arabada oturdum ve Geçmişteki Millie'ye salaklık yapmamasını söylemek için keşke bir Zaman Döndürücü'm olsaydı diye düşündüm.

Telefonuma göz attım ve Reid'in önceki geceden beri bir kere bile aramadığını veya mesaj atmadığını fark etmek yüzüme çarpan bir tokat gibi geldi. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen cevap vermezdim; o anda, palavra sıkma yeteneklerime mesaj üzerinden olsa bile herhangi bir normal konuşmadan yalanla sıyrılmama yetecek kadar güvenmiyordum.

Neredeyse öğlen olmuştu ama Ed kapıyı üstünde bornoz ve elinde oyun konsolu tutarak açtı. Normalde bunun için onunla dalga geçerdim fakat ne var ki ben de pijama altı giyiyordum ve sutyen takmakla uğraşmamıştım bile.

"Sen pizza teslimatçısı değilsin," dedi ağzında bir Pop-Tart'la.

Yanından geçerek içeri, Alex'in video oyununa bağırıldığını duyabildiğim tarafa doğru ilerledim.

Ed'in kanepe yerine hayatımda gördüğüm en büyük, en pahalı televizyonun karşısına yerleştirilmiş birkaç tane yüksek arkalıklı

oyuncu koltuğu vardı. Alex bunlardan birinde oturuyordu ve beni görünce *FIFA* maçını durdurdu. "Mills, oynamaya mı geldin?"

"Dövünmeye geldim," dedim. "Fena patladım, çocuklar. Reid, Catherine'le buluşmak istiyor."

"Ne, sinir harbi mesajın korkutup kaçırmamış mı?" Alex benimle dalga geçiyordu ama umursayacak hâlde değildim.

"Siz haklıydınız. Duygular onu cidden azdırıyormuş." Telefonumu fırlattım ve köşede duran uyduruk armut koltuğa boş çuval gibi yığıldım.

Ed de arkasına geçti ve sessizce Reid'den gelen son mesajları okudular. Onları izlememeye, Ed'in her bir kaş kaldırışıyla Alex'in *of be* diye fısıldamasından bir anlam çıkarmamaya çalıştım. Yetersizliklerimin açıkça ortaya serildiği ekranı aşağıya kaydırırlarken çırılçıplakmışım gibi hissetmemek zordu.

Bakışlarını ilk kaldıran Alex oldu. "Bunu bugün mü yolladı?"

Tırnağımı kemiriyordum. "Dün gece. Ben uyurken."

"Seninle, yani onunla buluşmak istiyor," dedi Alex. "Siktir."

Ed doğruldu ve saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için döndü. "Pek bir şey söylemiyorsam bunun nedeni içimden çıkılgılığı basmış olmam."

"Tamam, bunun *o kadar da* büyük bir mesele olmasına gerek yok." Alex kafası karışmış gibi bir ifadeyle bakışlarını Ed'e kaldırdı.

Tatlı, kaygısız Alex.

Fakat tatlı, duygusal Ed sandalyeye çöküp avuçlarını bornozla örtülü bacaklarına sürüyordu. "Bu büyük bir mesele ama Alex, çünkü *bunlar bizim en yakın arkadaşlarımız* ve birisi öbürüne yalan söylüyor. İkimizin de bunu bildiğine dair o minicik gerçekten bahsetmiyorum bile. Yardım ve yataklık ediyoruz."

"Yardım etmiyorsunuz." Sızlanarak koltuğun içine biraz daha gömüldüm. Ed'in kıytırık armut koltuğu altımda hareketlenmek için tam da o ânı buldu ve neredeyse ikiye katlanarak acayip bir biçimde yere yuvarlanmama neden oldu. İnleyerek yüzüstü yere serildim. Ve orada kaldım.

“Ah, bu yalnızca üzücü.” Alex kakhahalara boğulmadan önce beş saniye falan dayanabildi.

En azından Ed hâlime acımişti. “Hadi,” derken yardım elini uzattı, “yerden kalk bakalım.”

“Bırak beni,” diye mırıldandım yerdeyken. “Ben buraya aitim.”

“Biraz fazla dramatik olduğunu düşünmüyor musun?” Ed yanımda tek dizinin üzerine çöktü ve bornozunun yukarılarında belli belirsiz bir çuk şekli görünce gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Demek istediğin, Reid’in benim hiç var olmayan bir versiyonuma karşı duygular beslediği hakkında fazla dramatik davrandığım mı? Yoksa benim duygusal açıdan kısır olduğumu düşünmesi gerçeği hakkında mı aşırı dramatik davranıyorum? Bir de en yakın arkadaşımı oltaya getirdiğimi de unutmayalım.” Doğrular oturdum. “Kim böyle bir şey yapar ki? Birkaç ay öncesine kadar bunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Sadece MTV kanalındaki bir programın adı* sanıyordum.”

Neyse ki Ed oturmak için bir süt kasasını yerde sürüklemeye geçmişti. “Lütfen bunu yanlış anlama çünkü seni sevdiğimi biliyorsun ama ne olmasını bekliyordun ki?”

Cevap vermek yerine sızlarınca Alex araya girmekte bir sakınca görmedi: “Bu. İşte tam da bu olur. Sırlar kanser gibidir.”

“Teşekkür ederim, Alex.”

Omuzlarını silkti. “Birileri gerçekleri yüzüne vurmali ve bizden başka bunu kim yapacak? Tek arkadaşların biziz.”

“Başka arkadaşlarım da var,” dedim içerleyerek.

“Kim?” diye sordu Ed ve ardından hızla ekledi, “Baristalar sayılmaz.”

“Ne, isim mi istiyorsun?” Gülmeye çalıştım ama sesim incecik çıktı. “Bir sürü isim var. Mesela işteki arkadaşlarımdan hepsi. Ve kardeşim.”

* Çevrimiçi flörtün gerçekleri ve yalanlarına odaklanan bir reality programı olan Catfish, oltaya getirme ve kandırma anlamları taşır. —cn

“Hiç tanışmadığımız ve senin de hiç bahsetmediğin kardeşin,” diye hatırlattı Ed.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

“Ve iş yerindeki tüm o arkadaşlarından bazılarını,” Alex konuştu, “neden bize ayarlamıyorsun?”

Tartışmak istedim ama yapamadım, bir kez daha. İşten *tanıdıklarım*, fakülte toplantısına ya da öğle yemeğine giderken yolda konuştüğüm kişiler vardı. Avery gibi sıradan arkadaşlarım da vardı. Tamam belki o daha çok düşman-arkadaş kategorisindeydi ama *diğerleri*, spor salonunda gördüklerim ya da başka bir yerlerde karşılaştıklarım da vardı ama hiçbir zaman kadınlarla aram harika olmamıştı. Kadınlarla arkadaşlıklarımın her biri bir noktadan sonra kötüleşmeye başlıyordu ve ben de hiçbir zaman nasıl düzeltereceğimi bilemiyordum çünkü kavga etmeyi asla öğrenememiştim. Her zaman bir kavganın son anlamına geldiğini düşünmüştüm. Artık daha büyük ve bu konularda daha bilgili olabilirdim ama hâlâ söz konusu yüzleşme olduğunda berbattım.

“Hiçbir zaman öyle derin arkadaşlıklarım olmadı,” dedim ve savunmacı bir tavırla omuzlarımı silktiğimi fark ettiğimde bundan nefret ettim. “Annem öldükten sonra biz sanki... biraz toparladık. Babamın sloganı, ‘Küçük şeylere takılma. Ve her şey küçüktür,’ olmuştu. Sanırım annem öldükten sonra bunu söylemek ona göre tam yerindeydi. Bu olanla karşılaştırıldığında hiçbir şey büyük değildi.” Tüm bunları söyleyince üstüme bir farkındalık çöktü. “Eğer annemin ölümünü atlattıysam, her şeyin üstesinden gelebilirdim, öyle değil mi? Bir şeylerin üstünde fazlaca durup onları büyütmenin hiçbir mantığı yoktu.”

Ed yüzündeki öfkeyi saklamakta zorlanıyordu. “Bir şeyleri paylaşmak, *üstünde fazlaca durduğun* anlamına gelmez.”

“Biliyorum ama...”

“Bu bizim seni tanımamızla ilgili.” Karşı çıkmamı engellemek için tek elini kaldırdı. “Bana Reid’le ilgili beş önemli şey söyle.”

İşte *bunu* yapabilirdim. İkisine de muzır bir bakış atınca Alex hızla ekledi, "Bel üstünden."

"Peki," dedim. "Bir, işini çok sever. Yani, çoklu doku sertleşmesinde optik nörit üzerine araştırma yapmaya ciddi *bayılır*. Gördünüz mü? Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Reid'in bunun üzerine çalıştığını biliyorum çünkü bu konuda her zaman çok coşkulu."

Ed sanki arkasındaki bilimi bana açıklamaya başlayacakmış gibi öne eğildi ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"İki, ebeveynlerini ölümüne sever ve annesinin deliliğinden şikâyet etse de laboratuvarından sonra en çok evde olmak hoşuna gider." Altımdaki armut koltuğu düzelterek oturuşumu dikleştirdim. "Rayme'yle zeki, güzel ve özgüvenli biri olduğu için gurur duyuyor ama gizliden gizliye, aile işini o devraldığından kendisi uğraşmak zorunda kalmadığı için rahatlamış durumda."

"İyi bir nokta," dedi Alex.

"Daha fazla seyahat etmek istiyor," dedim. "Ve... klostrofobik."

"Gördün mü?" dedi Ed. "Şimdi bana senin hakkında bildiğim beş şeyi sorsan büyük çoğunlukla cinayet, geçirme ve Monopoly'den gitmek zorunda kalırım."

Kahkaha attım ama ses sanki başkasından çıkıyormuş gibi geldi çünkü beynim aniden Reid'le dolmuştu.

Boynunu ısırمامdan hoşlanıyor, diye düşündüm ve karnım ısınmaya başladı. Benim üstte olmamdan hoşlanıyor. Yazın tenis izlediği sessiz öğleden sonralarından hoşlanıyor ve kahvesini aşırı sıcak seviyor. Çilekli turta sevmey ama vişnelisine bayılır. En sevdiği müzik grubu Pixies ama Pink Floyd'u canlı izlemek ölmeden önce yapılacak listesinin başında. Ona ben pişirene dek brüksel lahanasını sevmeydiğini düşünüyordu. Bir buçuk kilometreyi altı dakikada koşar, sol tarafına yatarak uyur, genelde kahvaltı yapmayı unutur. Kahkahama bayılır, el ele tutuşmayı sever, o konuşurken birilerinin telefonuna bakmasından nefret eder.

Alex parmaklarını önümde şıklatınca kendime geldim. "Heey?"

"Affedersin, ne?"

"Sana ne istediğini sordum," dedi.

"Zaman Döndürücü ya da bunun üzerine daha fazla kafa yormak zorunda kalmamam için körkütük sarhoş olmak dışındamı?"

Gülümsemedi bile.

Utanç boğazımın etrafına dolanan sıkı bir ip gibiydi. "Pekâlâ, neyi kastettiğini bilmiyorum."

"Reid'le," diye açıkladı Ed. "Reid'le ne olmasını istiyorsun?"

Yanıtım o sabah uyandığımdan beri aklımda oluşuyordu. Günler öncesinden onun başka birisine ait olmasını istemediğimi biliyordum ama bu onu kendime istemekle aynı şey sayılmazdı, öyle değil mi?

Fakat benim durumumda, öyle sayılıyordu.

Fakat bunu Reid'e söylemeden önce Ed'le Alex'e itiraf etmek... korkakça geliyordu. "Çözmeye çalışıyorum," dedim. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Alex beni de çekiştirerek ayağa kalktı ve beraber Ed'in içinde bomba patlamış gibi duran mutfağına ilerledik. Lavaboda altı tane kadar kahvaltılık gevrek kâsesi vardı ve bir kancaya asılı karmış muzlar buruşmuş elmaların üstünde sallanıyordu. Geri dönüşüm kutusu dolup taşmıştı ve Alex buzdolabını açtığında içinde yalnızca birkaç altılı paket bira görünüyordu.

Ben bir şey söyleyemeden Ed kaşlarını çatarak önüme dikildi. "Yargılama. Çoğu akşam dışarıdan yemek söylüyorum."

"Eh, olur da bir ara buraya bir kadın getirmeyi başarırsan," diye başladım ve ardından kollarımı iki yana açıp mutfağı gösterdim, "dehşete kapılacağı kesin."

"Annem bu hafta temizlememe yardım etmek için gelecek," dedi.

Alex sırttı. "Sanırım 'kadın' derken annenden bahsetmiyordu."

Alex'in bana uzattığı birayı alırken, "Senin hiç ağzından çıkarmı kulağının duyduğu oluyor mu?" diye sordum Ed'e.

Bir bar taburesine oturdu ve birasının yaklaşık çeyreğini içti. "Selma hâlâ cevap vermedi."

Ahh, zavallı Ed. "Dur. Yani iki hafta boyunca harika sohbet etmenizin ardından buluşma teklif ettin ve öylece ortadan kayıp mı oldu?"

Ed başıyla onaylarken açıkça morali bozulmuştu. "Başka eşleşmelerim de var ama..." Omuzlarını silktiler ve gürültülü bir şekilde uzun uzun geçirdi. "Senin Reid'le yarattığın karmaşaya geri dönebilir miyiz?"

"Bu mutfağı temizlemene yardım etmeyeceğim kesin," dedim, "yani neden olmasın?"

"Belki sen de öylece ortadan yok olmalısın," dedi Alex. "Catherine olarak yani."

Kaşlarını çattım. "Ne? Öylece cevap vermeyi mi keseyim?"

Ed gözlerini bana dikti ve yeniden omuzlarını silktiler. "Yani, etkili bir yol. Gidip onu bulamıyorum sonuçta." Sözlerinin yarattığı takipçi sapık havasını fark etmiş gibi durdu ve ekledi, "Tamam, bunu deneyeceğimden falan değil."

Hiç dokunulmamış biram önümde duruyordu ve ben de şişenin dışında oluşan küçük su damlacıklarının yan taraflardan aşağı kayıp tezgâhta ufak bir gölcük oluşturmalarını izliyordum. Birinin Reid'i ortada bırakması fikri –her ne kadar o kişi ben olsam da ve aslında hâlâ yanında olsam da– canımın sıkılmasına ve korumacı hissetmeme neden oluyordu. "Hiçbir şey bilmiyorumşum gibi davranırken çok kötü hissederim. Ayrıca ya bir gün sevgili olursak..."

"Biliyordum işte!" Ed parmağıyla bana işaret ederken birasını taşırdı. "Reid'le sevgili olmak istediğini biliyordum!"

"Güzel çıkarım," dedim kuru kuru. "Yani, eğer bunu deneye karar verirsek bütün hayatımı bu sırrı taşıyıp ondan gizleyerek geçiremem."

"'Bütün hayatım' dedi." Alex ondan daha önce hiç duymadığım yumuşak, sevgi dolu bir ifadeyle konuşmuştu. "Evlilik gibi."

"Yavaş gidin." Tek elimi kaldırarak güldüm. "Reid beni hiç affetmeyebilir ama ondan bunu saklayabileceğimi düşünmüyorum."

"Normalde seninle aynı fikirde olurduym," dedi Ed. "Hatırı kabullen ve itiraf et. Fakat sen dersini aldın, Mills. Ona söylemek neyi çözecek? İncinip üzülecek ve..." Tereddüt edince dizlerimin bağı çözüldü. "Demek istediğim, seninle bir daha asla konuşmayacağı falan yok çünkü bahsettiğimiz kişi Reid ve o aşırı iyi bir adam ama..."

Ama?

Ama?

Ed'in sesi azalarak yok oldu ve beynim deli gibi onun yerine cümlesini bitirmeye çabalamaya koyuldu.

O aşırı iyi bir adam ama... tüm bunlar affetmek için çok fazla olabilir.

O aşırı iyi bir adam ama... sen onun romantik bir ilişki denemeye yeltenmesi için fazla çaba gerektiriyorsun.

Kalbim tüm bu senaryolardaki muhtemel Gelecekteki Reid'in peşinden gitti ve çılgılığı basmak istedim. Hakkında yazdığım kadınların kaç tanesi iyi insanlar olduğunu düşünüyordu? Kötü sayılana kadar kaç hata yapılabilirdi? Masum bir yalanla başlayıp iş yavaş yavaş sahtekârlığa ve... daha beterine mi dönüşürdü? İyi gerekçelerle kötü şeyler yapmanın bir önemi var mıydı? Tamam, başta yalnızca hırslandığım açıktı ama sonra Cat olmak neredeyse Millie olmaktan daha eğlenceli hâle gelmişti çünkü Reid'le aramda daha önce başka hiç kimseyle deneyimlemediğim bir şey vardı ve ona âşık olmuştum.

Bu sözcük kafamın içinde hoplayıp zıplarken ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. Çünkü artık orada olduğunu bildiğime göre, elimden kayıp gitmesini istemiyordum.

Aşk.

Bunu bir saat önce de biliyor muydum? Önceki gün? Ne zamandır böyle hissediyor ama isimsiz kalmasına izin veriyordum?

Varoluşsal krizim Ed'le Alex'in hâlâ yanımda olmasını umursamıyordu ve o nedenle Ed beni daldığım yerden çıkarmak için omuzlarımdan sarstı.

"Dinliyor musun?" derken elini gözlerimin önünde sallıyordu ama gözleri sanki daha o anda bir şeyleri çözmüş gibi parlıyordu.

"Evet," dedim ve tekrar odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. "Diyordun ki..."

Ed, annesinin mutfak çekmecesinde yapay vajina bulup gerçek bir fener zannettiği zamanki yüz ifadesine çok benzer bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Kadıncağız ben ne yaptığını fark etmeden önce beş dakika boyunca içine pil yerleştirmeye çalışmıştı.

"Bence gittiğini söylemen iyi bir orta yol olabilir," dedi. "Catherine'in taşınacağını söyle. Alex de aynı fikirde."

Ona baktığımda Alex umursamazca omuz silkti. "Duyduğum en kötü fikir sayılmaz."

"Ama o zaman bir yalanı başka bir yalanla örtmüş olurum," dedim ikisine birden.

"Evet," dedikten sonra Ed dramatik bir tavırla duraksadı. "Ama yine de işleri yoluna sokabilirsin. Catherine'i denklemden çıkar ve Reid'le konuş. Ona nasıl hissettiğini söyle ve gerçek seni görmesine izin ver. İsteddiği şey bu, Millie. Kendin de okudun; seninle arasında bir şeylerin olmasını istiyor. Başka düşüncelerinin olmasının nedeni Catherine ve o da sensin! Ona istediği şeyi ver."

Şakaklarımı ovma için elimi kaldırdım. Reid'e istediği şeyi verebilir miydim? Bunun üstüne düşünmeme bile gerek yoktu: Kesinlikle onu kaybetmek istemiyordum.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sorarken bunu kafamda tarttığımı kendime itiraf etmekten korkar gibi neredeyse yüzümü buruşturacaktım. "Ne diyeceğim?"

Ed'le Alex öne eğildi, üçümüz birden mutfak adasının üstünde toplaştık.

"Ona büyükbabanın öldüğünü, sana devasa bir ev bıraktığını, vasiyetinde orada yaşamak zorunda olduğunu ve..."

"*Scooby-Doo* değil bu, Ed," dedi Alex bir taraftan başını iki yana sallarken. "Basit tutalım."

"Doğru. Basit daha iyidir." Doğrulan Ed etrafa bakındı ve dizüstü bilgisayarının çantasını görünce gözleri parladı. Bilgisayarı önümüzde açıp ekranı bana doğru çevirdi.

Hâlâ emin olamasam da önce siteye sonra da Catherine'in profiline giriş yaptım. CEVAP VER butonu ekranda neredeyse nabız gibi atıyordu.

"Pekâlâ," dedi Ed ve gergince yutkundu. "İşte şöyle yapacağız."

on dördüncü bölüm

Reid

Stresli ya da kafam dolu olduğunda beni laboratuvara gitmek, yüksek lisans öğrencilerimden birinin dolabından bir dizi lam almak ve inceleme odasının sakın karanlığına yönelmekten daha fazla rahatlatan sayılı şey vardır.

En yeni öğrencim Gabriel görme korteksindeki dendritik dalları inceliyordu ve boyama protokolünü iyice öğrenmeye başlamıştı. Floroforlar yeşilin harika bir tonunda, keskin, kısık bir fondaıdı. Son deneylerine göz atarken yalnızca yirmi dakika önce gerginlik ve eziyet çekmenin bulunduğı yerde gurur filizlenmeye başlamıştı.

Karanlıkta telefonum IRL'den gelen bir bildirimle aydınlandı: Cat'ten yeni bir mesaj. Saniyeler içinde midem yeniden düğüm düğüm olmuştu. İşte bu kadardı: Tüm mesajlaşmalarımızın ardından sonunda buluşacaktık.

Gönderen: Catherine M.

Tarih: 7 Nisan 17:54

Selam Reid,

Son mesajında sindirilecek çok fazla şey vardı ve benim tarafımda bazı şeyler değişti o yüzden doğru kelimeleri seçebilmek için acele etmek istemedim.

Öncelikle bana karşı dürüst olduğun ve tüm bunları ortaya kendiliğinden döktüğün için teşekkür ederim. Arkadaşınla ilgili bilgi beni üzmedi, bunun nasıl işlediğinin farkındayım. Laf kalabalığını bir kenara bırakıp neye ihtiyaç duyduğunu ve ne istediğini paylaşmanı son derece takdir ediyorum.

İkincisi; sana şimdi söyleyeceğim şey kulağa saçma sapan gelecek ama bahsettiğim değişim “ilişkimizin” çok tuhaf bir ânına denk geldi. Bu sabah Massachusetts, Cambridge’deki başka bir araştırma alanına transfer edildiğimi öğrendim. Sanırım bu, aramızdakini romantik herhangi bir şeye dönüştürme ihtimalini başarıyla ortadan kaldırıyor ama bunun karşısında hayal kırıklığına uğradığım açık çünkü aramızda gerçekten müthiş bir kimya olabileceğini düşünüyordum. Bununla birlikte melankoliyi uzatmanın hiçbir anlamı yok, yüz yüze tanışmak için bir nedenimiz de.

Eminim ben senin yerinde olup bu mesajı okusam; Pekâlâ, kesinlikle İngiltere kırsalında bir yerlerde yaşayan herifin tekiyle mesajlaşıyormuşum ve bana iyi gülmüştür, derdim ama sana yemin ediyorum. Ben bu işe iyi niyetlerle girmiş bir kadını.

Tüm bunlara ek olarak, umarım arkadaşınla işler yolunda gider. Bazen istediğimiz şey tam önümüzde dursa da onu en son fark eden biz oluruz.

Kendine iyi bak, Reid

C.

Mesajını tekrar okudum çünkü ilk seferinde sanki tam idrak edemedim gibi gelmişti. Tüm o mesajlar, tüm o dürüstlük parçaları. Her şeyden sonra hiç buluşmayacak mıydık yani?

Hayret beni öyle bir sarsmıştı ki tarif etmem neredeyse imkânsızdı. Diğer yandan gerçekçi olmam gerekirse, bir ay önce bütün bu maceraya başladığım zamandan daha kötü durumda değildim: Millie'yle işler karışık ve ufukta başka bir ilişki olasılığı da görünmüyordu. Elbette aşk hayatımda herhangi bir hareket yoktu ama diğer her yönden iyi durumdaydım.

Diğer yandan, sanki az önce iki kez terk edilmiş gibi hissediyordum.

Cat'in mesajını üçüncü kez okuyordum ki Millie'nin çekip numarasına eklediği, benim Cal beyzbol şapkamla Chris'in güneş gözlüğünü taktığı ve yüzünde kocaman bir sırıtışın olduğu fotoğrafı ekranımda beliriverdi.

Kahkahayı basmak istedim. Cat beni daha yeni terk etmişti. Millie'yle de önceki geceden beri konuşmamıştım, yani elbette şimdi arayacaktı.

"Selam Mills."

"Selam Reidy." Hattın diğer ucundaki ses ya üzgün ya da gergin gibiydi. Hangisi olursa olsun, seks sonrası rutininin harika olmadığını anladı mı diye meraklanmama neden olacak kadar durgundu.

Sessizlik ânında mikroskoptan lamı çıkardım ve tekrar kabına koydum. "Naber?"

"Bana gelir misin?" diye sordu. "Akşam yemeğine? Ya da ben sana gelebilir miyim?" Kendine güvensiz bir duraksamanın ardından, "Konuşmak için," diye ekledi.

"Konuşmak mı?" diye sordum. Millie asla *konuşmak* istemezdi.

"Bizim hakkımızda," dedi boğazını temizleyerek. "Geçen gece. Yani ilk gece, aile evindeki gece, dün gece. Hepsini."

Vay canına. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. "Tabii. Yirmi dakikaya orada olurum."

Titrek bir kahkaha attı. "Acele etme. Önce biraz sarhoş olmam gerek."

Sinir olarak sessizce bekledim ve sessizlik uzadıkça o da suskunlaştı ama sonra inledi.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Tanrım, bu işte cidden berbatım. Reid, sadece yanıma gel, olur mu?"

Bahar ılık parmaklarını Santa Barbara'ya sarmaya başlamıştı; gün içerisindeki sıcaklık güneş battıktan sonra da sürüyor ve Millie'nin kır evi dışındaki sarmaşıklarının açan çiçeklerinin kokusu arabamın içindeyken bile beni sersemletiyor ve klostroforik hissetmeme neden oluyordu.

Kaldırımdayken telefonumu çıkardım ve Catherine'in profiline baktım. Açıkçası, taşınma haberine epey üzülmüştüm. Birileriyle o düzeyde bir bağ kurmak istemiştım. Belki Millie'yle sadece arkadaş olmaya geri dönebileceğimizi düşünmüştüm. Belki de Catherine bir şekilde benim için o kişiydi. Fakat geçtiğimiz saat içerisinde profilini pasif moda geçirmişti; artık sayfasına erişim sağlayamıyordum. Yalnızca her zaman kullandığı fotoğrafı duruyordu: Uzağa çevrilmiş çene hattı, çıplak omzu, minicik yara izi. Kendisiyle ilgili her şeyi en baştan ortaya koymamasından ama mesajlarında beklediğimden çok daha fazlasını paylaşmasından zamanla hoşlanmıştım aslında.

"Pekâlâ," dedim sessiz arabanın içinde, "sanırım her şey bu kadarmış."

Başparmağımı ekrandaki IRL simgesine basılı tutarak uygulama titreşene kadar bekledim ve sonra da sildim.

Başımı kaldırıncı Millie'nin ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş hâlde verandasında beni beklediğini gördüm.

"Tuhaf davranıyorsun," dedim verandaya çıkan ilk basamağa ulaştığımda.

"Biliyorum. Biliyorum." Elleri pantolonuna silerken dikka-

tim çıplak kollarına ve uzun, pürüzsüz boynuna kaydı. "Fazla takılma. Şu an aşırı gerginim."

Bana doğru yürümeye başladığı anda içim bir rahatlamayla doldu. Cat konusunda üzgündüm. Millie hakkında endişeliydim. Daisy'nin tam bir fiyasko çıkması yüzünden hayal kırıklığına uğramıştım. Ve hemen o anda bana sarılacağı gerçeği Millie'nin kapısının önünde eriyip gitmek istememe neden olmuştu.

Kollarımın arasına girerek kollarını boynuma doladı ve beni yakınına çekti. Eve yeniden dönmek gibi bir histi ve kanımdaki acayip bir *déjà vu* onu daha sıkı sarmama neden oldu. Bir kavganın ya da uzun süre ayrı kalmanın ardından gelen türde bir sarılmaydı. Burada bir rahatlama vardı; boynunun yumuşak tenini derin derin kokladım, dudaklarımı tekrar tekrar omzuna bastırdım, silik yara izinin üstüne.

Yara izi.

Kalbim göğüs kafesimi uyarırcasına dövüyordu ama sonra tekledi: Nabzım mânâlı bir şekilde ağırlaştı. Zihnimde Cat'in mesajlarından biri belirdi: *Yarisına kadar altına işememeden ya da başka bir şekilde kendimi yerin dibine sokmadan gelebildim...*

Millie'nin her zaman yaptığı *meme*'li yazım yanlışlarının ay-
nısıydı.

Aynı yara izi.

Bir adım gerileyerek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bunun doğru olmasına imkân yoktu.

"Reid?"

Objektif olmaya, önümdeki verilere tarafsız olarak bakmaya çalıştım.

Millie'nin annesi o küçükken ölmüş.

Millie'nin arkadaşı Avery, babasının hasta olduğundan bahsetmişti.

Ve şimdi de Millie'nin yarası. Millie'nin yazım yanlış. Monopoly şakası. Kızlar Gecesi. Ve Cat'in tam da ona buluşmak istediğimi söylediğimde taşınması.

Son satırları zihnimde yankılandı: *Bazen istediğimiz şey tam önümüzde dursa da onu en son fark eden biz oluruz.*

Hassiktir!

"Reid?" Millie'nin eli önkoluma uzanmış, hafifçe sıkıyordu.

"Affedersin, sadece... biraz başım döndü de."

Gözlerimi ona, yosun yeşili gözlerine diktim ve bunu çözmeye çalıştım. Ona çenesini çevirmesini söylemek istiyordum, *Biraz aşağıya bak, yana doğru, işte böyle. Senin o olup olmadığını görmem gerek.*

Kafayı mı yemiştin ben? Bu bağlantı absürt müydü? Fakat öyle olmadığını biliyordum. Aniden Catherine'in Millie olduğunu anlamıştım. Babamın ne zaman yağmur yağacağını, annemin zamanlayıcı kurmadan ekmeğinin tam olarak ne zaman piştiğini anladığı gibi anlamıştım.

Ve bunca zamandır tam önümde olduğu için biliyordum.

Bu bilgi neredeyse onunla ne yapacağımı kestiremeyeceğim kadar fazla yeniydi benim için. Onunla -Millie'yle, Catherine'le- verandasında dikiliyor, onun yalnızca en yakın arkadaşım ve seks yaptığım kadın değil aynı zamanda internet üzerinden içimi döktüğüm kişi olduğunu idrak ediyordum.

Tepkilerimin kaosu arasında -utanç, rahatlama, umut, heyecan, kafa karışıklığı- ayaklarımı basacak bir yer bulamıyordum.

Bu yüzden mi yanına gelmemi istemişti?

Düşüncelerimi toparlamak için sertçe gözlerimi kırptırdım ve ardından tekrar ona baktım.

Endişelenmişti, alnındaki minik çizgi derinleşmiş ve dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "İyi misin?"

"Evet," deyip derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. İki kadına âşık oluyordum ve ikisi de aynı kişiydi. "Sadece bir an için başım döndü."

"İçeri gel," dedi, "biraz su iç."

Bu yeni bakış açısıyla her şey gözüme yeni gibi göründü. Muhtemelen bana Cat olarak mesaj atarken oturduğu koltuk. Onu ilk kez öptüğüm mutfak, aynı anda Cat'i de öpüyormuşum meğer. Koridorun sonunda yatak odası ve oraya giden yarı yol-

da da daha geçen gece yaslanıp seviştiğimiz duvar vardı. Yanından ayrılmış ve ânında başka bir kadına ama aynı zamanda ona yazmış ve her şeyi anlatmıştım.

Aman Tanrım, o son mesajda kelimesi kelimesine ne yazdığımı hatırlamak istiyordum. Cat'e duygularımdan ne kadar bahsetmişim? Millie'nin bana kendimi berbat hissettirdiğini söylemişim! Ve Millie de bana Cat olarak cevap verip taşınacağını söylemişti.

Midem bulanıyordu.

"Reid, biraz... rengin attı gibi."

"Yok, iyiyim." Verdiği suyu aldım ve nefes almadan yarısını içtim. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Titrek bir kahkaha attı ve koltuğa gidip oturmamızı işaret etti. Ellerini bacaklarına vurdu ve konuşmaya başladı, "Evet. O konu. Peki, geçen gece biz," elini gelişigüzel koridora doğru saldı, "*şurada*... Ve sen gidince... Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşündüm."

"Seksin bizim için ne anlama geldiği hakkında konuşmaya çalıştığında lafı ağzıma tıkmandan ve sonra da sen çalışmaya dönerken benim burada rahatıma bakmamı önermen gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" Sözlerim beni bile biraz şaşırtmıştı.

Millie tekrar rahatsız olmuş gibi güldü ve titreyen parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Evet. O. Sanırım... Sanırım biraz kafayı yiyordum. Yani *gerçekten de* birkaç dakikalığına gitmem lazımdı ve döndüğümde seni burada bulmanın hoş olabileceğini düşünmüştüm ama dile getirme şeklimle bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim... Çok kabaydı."

Gözlerimi kapayarak koltukta arkama yaslandım. Bu işin gidebileceği iki yol vardı: Millie ona âşık olmaya başladığını fark eder ve Catherine de dahil olmak üzere romantik ilişkimizin tüm yönlerini kesip atar. Ya da Millie ona âşık olmaya başladığını fark eder ve gerçek anlamda birlikte olabilelim diye Cat'i itiraf eder. Hangi yolu seçeceğine dair en ufak bir fikrimin bile olmaması beni endişelendiriyordu.

Tüm bunlar yüzünden takatsiz hissediyordum. "Sorun değil, Mills."

"Sorun," dedi sessizce. "Böyle şeylerde daha iyi olmak istiyorum. Konuşmaktan bahsediyorum. Sanırım..." Duraksadı, bana bir bakış attı ve sonra kendi kendine gözlerini devirdi. "Sanırım... sanırım değil aslında, kesinlikle... ne istediğimi biliyorum..."

"Çıkar ağzındakini." Kelimeleri bir araya getirememesi karşısında nazik olmaya çalışarak hafifçe güldüm.

"Seninle birlikte olmayı denemek istiyorum. Yani... o şekilde."

"O şekilde derken?" diye onu zorladım.

Uzandı ve meme ucumu parmakları arasında bükmeye çalıştı. "Romantik olarak, tamam mı?"

Sıyrılıp elinden kaçtım. "Meme ucu bükmekten daha romantik ne olabilir ki?"

"Değil mi?" Yüzüne devasa bir gülümseme yayıldı. O gülümsemeyi görmek için çiçekler topraktan fışkırırdı. Rahatlama hissi retinama vuran ışık gibiydi, her şeyi aydınlatıyordu. "Öyleyse, bu bir evet mi?"

Öne eğildi, ben de biraz eğildim ve ağzı tek seferlik tatlı bir öpücük için benimkiyle buluştu.

Ve o âna bir miktar gölge düşüverdi.

Bu kadar, diye fark ettim. Başka kim olduğu hakkında tek kelime etmemişti. Catherine olduğunu itiraf etmemişti.

Bu konuyu öylece bırakabilir miydim? Ne olursa olsun, uzun süreli bir ilişkimiz olacaksa benimle nasıl konuşacağını öğrenmek zorunda kalacaktı. Bana nasıl *yalan söylemeyeceğini* öğrenmek zorunda kalacaktı. Şu anki hâliyle, Millie'yle ben daha önce hiç bundan daha derin bir noktada bulunmamıştık.

"Ben de bunu denemek istiyorum galiba. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum." Bir çatlak arayarak gözlerine baktım. Sakindi ama ifadesinin altında gerginlik vardı. "Başka birisi vardı," dedim ve yanaklarının birazcık kızardığını fark ettim, "Cat, hatırladın mı?"

"Doğru, biliyorum." Omuzlarını silktilti. "Sorun değil. Ben de biriyle mesajlaşıyordum."

Hayır, Millie. Yapma.

Dikkatle ona baktım ve o da gözlerini kırptırdı.

"O..." Sesim kayboldu. Millie'nin kırılgan yönünü sert yanına nasıl tarif edebilirdim ki? "O gerçekten harikaydı ve aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Benimle bir şeyler üzerine *konusurdu*. Sahiden sanki arkadaş oluyoruz gibi hissetmiştim. Ve," derken tek elimle yüzümü sıvazladım, "itiraf etmeliyim ki, daha fazlasını istemiş olabilirim." Durdum ve bekledim. "Taşınıyor ve onunla hiç tanışmayacak olmam beni biraz hayal kırıklığına uğrattı."

İşte. Kullan bunu, Mills. Fırsatı tepme. Yaptığının arkasında dur. Anlat bana.

Gözlerimi boydan boya birkaç kez taradı ve ardından zoraki bir şekilde gülümsedi. "Üzücüymüş."

Kalbim sıkıştı. Ona biraz daha zaman tanıdım.

"Sence ona karşı olan duyguların etkiler mi?.." diye başladı ve sonra ikimizin arasını işaret etti. Cat bunu açıkça söylerdi: *Ona karşı olan hislerin benimle bir şeye başlamana engel olur mu?*

O zaman neden Millie böyle yapamıyordu?

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. "Aramızdaki dolambaçsız dürüstlük dinamiğinden hoşlanmıştım. İlişkimde bunu istiyorum. Açık konuşacağım, Mills, bana aşırı çekici geliyorsun –dikkat dağıtacak kadar– ve seninle zaman geçirmeye bayılıyorum ama benimle bir şeyler hakkında konuşabileceğini bilmem gerekiyor. Senin için gerçekten önemli olan şeyler hakkında."

"Konuşabilirim," dedi hemen.

Şu an yaptığın gibi, diye geçirdim aklımdan.

"Senin *dürüst* olacağını bilmem gerek."

Başıyla onayladı. "Olabilirim. Olacağım. Şu anda açık konuşmakta en iyisi olmadığımı biliyorum ama bu benim için önemli o yüzden daha iyi olacağım." Elimi kaldırdı ve öptü. "Senin için daha iyi olmak istiyorum."

Daha sonra sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi değişti, hızla ayağa kalktı ve beni de elimden çekerek ayağa kaldırdı. "Aç mısın?"

Ve artık Catherine'i öylece geçiştireceğini açıkça görebiliyordum. İkinci kişiliğini uzaklara gönderiyordu ve hiç yaşanmamış gibi davranacaktı – daha demin onun açık ve dürüst olması hakkında bir konuşma yaptığımızı düşününce aşırı komikti.

Titreyen ellerimi ceplerimin dibine soktum. "Yemek davetini reddetsem sana uyar mı?"

"Gitmek mi istiyorsun?" diye sorarken alnındaki ufak V bir farkındalıkla derinleşti.

"İlerlemeden önce tüm bunların üstüne biraz düşünmek istiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımın, biliyorsun. Bunu yapmaya hazır olduğumuzdan kesinlikle emin olmamız gerek gibi geliyor."

Millie daha samimi tepkisini saklamaya çalışıyordu ama yüzü bir an için düştüğünde bunun ufak bir parçasını yakalayabilmiştim.

"Elbette," dedi. "Tabii. Tüm bunları hiç yoktan üstüne atıverdim." Tırnağını koltuğun sırt kısmındaki kumaşa gezdirmeye başladı. "Anlıyorum."

Öne eğilerek yanağını öptüm ve sonra robotumsu hareketlerle evinden çıktım, merdivenlerden indim ve kaldırımın kenarına çektiğim arabama ilerledim.

"Reid!" diye seslendi.

Döndüm. Midem hop etmişti. "Efendim?"

Uzayıp giden birkaç saniye boyunca gözlerini bana dikti. "İyi olduğundan emin misin?"

Biliyor.

Bildiğimi biliyordu.

Ben de bakışlarına karşılık verdim.

"Emin değilim," diye dürüstçe yanıtladım arabama binmeden önce.

Tüm bunlardan sonra hissettiğim en güçlü duygu oyuna getirilmekten ötürü küçük düştüğümdü. Millie benimle sevişiyor, başka bir kadın olarak mesajlaşıyordu ve muhtemelen bunlar

hakkında asla hiçbir şey söylememeyi planlıyordu. Catherine gibi davranarak ne kazanmıştı? Ve benimle birlikte olmak istiyorsa –yani *gerçekten* benimle olmak– istiyorsa neden bir yalanla başlayabileceğimizi düşünüyordu ki?

Arkama yaslandım, arabayı çalıştırdım ve tekrar gidip onunla yüzleşme dürtüme engel olmaya çalışarak derin, yavaş bir nefes aldım. Acele karar vermemeye çalışıyordum. Arabayı hareket ettirdim, ellerimi direksiyonda sabit tuttum ve önümdeki yoldan başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Kesinlikle, az önce en iyi arkadaşımı kaybetmiş olma ihtimalimi düşünmemeye çalışıyordum.

Reid Campbell

Görücü usulü evlilik şu an çok cazip geliyor.

Christopher Hill

Dostum, yalnızca bir yemek.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Kim evleniyor?

El Cabrón*

Reid abartıyor salak

Stephen (Ed) D'Onofrio

Dur. Bu kim? Alex?

* (İsp.) Piç kurusu. –çn

El Cabrón

Evet.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Adına ne sikim oldu senin öyle?

El Cabrón

UC'nin teknoloji bölümünden bir hatunla çıktım ve sonu iyi bitmedi.

Christopher Hill

Yani şimdi her yerde "piç kurusu" olarak mı görünüyorsun?

El Cabrón

Öyle denebilir.

Reid Campbell

E-posta?

El Cabrón

Her yerde. E-postalarda, mesajlarda, notlandırma sisteminde, bölümün internet sitesinde.

Christopher Hill

Siktiir, bu aşırı komik

El Cabrón

Yöneticim öyle düşünmüyor. Ama kahrolası kendi gidip düzeltebilir, ben o işe girmem.

Christopher Hill

Şu kadınla tanışmak isterim.

Reid Campbell

+1

El Cabrón

İnan bana istemezsin.

Reid Campbell

En azından yüz yüze buluşmak istemiş

Stephen (Ed) D'Onofrio

A-aa. Catherine'le işler yolunda gitmiyor mu?

Reid Campbell

Yirmilerimin başındayken randevulara çıkmak harikaydı.
Otuzlarımin başındaysa felaket.

El Cabrón

Biliyor musunuz, hepinizin hatırlama zorluğu çektiği bir şey var:
BU ETKİNLİĞE BİRİYLE GİTMEK ZORUNDA DEĞİLİZ

Reid Campbell

Biliyorum.

Reid Campbell

Hepimizin bu randevulaşma işine kendimizi kaptırdığını fark ettim ama bence yine de çıkmamızın zamanı çoktan gelmişti.

El Cabrón

Şey, selaaam, ben ZATEN çıkıyordum

Christopher Hill

Ve senin için her şey sorunsuz ilerliyormuş gibi duruyor, El Cabrón

Reid Campbell

Evet, karanlık odada keşfedilecek çok hareket var

Christopher Hill

Ne?

El Cabrón

Ed'in çenesi düşmüş anlaşılan.

Stephen (Ed) D'Onofrio

Ah, benim hatam, saklıyor muyduk?

El Cabrón

Haha

Reid Campbell

Bugün daha sonra sizinle buluşabilir miyim, millet? Gizlilik çatısı altında?

El Cabrón

Yani bir çatı olacaksa, elbette

Christopher Hill

Öğle yemeğinde buluşmak ister misiniz?

Reid Campbell

İçkiyi tercih ederim. Bu akşam, Kırmızı Piyano'da, saat 8 nasıl?

Stephen (Ed) D'Onofrio

Mills'in bu sohbetle olmadığını daha şimdi fark ettim. Sadece erkekler mi?

Reid Campbell

Aynen öyle.

Barın da mikroskop odası gibi rahatlatıcı bir karanlığı vardı ama buraya bir de içki artışı ekleniyordu. Chris hemen peşinde Alex'le geldiğinde iki bira içmiştim bile ve onlardan on dakika sonra da başının üzerinde hâlâ bir laboratuvar gözlüğü olduğunun büyük olasılıkla farkında olmayan Ed aceleyle girdi.

"Üzgünüm, geciktim," dedi ve Alex onun dağınık kıvrıkcık saçlarının arasından gözlüğü dikkatle alırken irkildi.

"Her şey yolunda mı?" O gün, birkaç haftadır planladıkları bir deneyde Gabriel'a yardım ettiğini biliyordum. Ed'e tek bir bakış attım ve nasıl gittiğini henüz öğrenmek istemediğimi tahmin ettim. "Boş ver. Sonra sorarım."

Bira menüsüne uzanmadan önce bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Muhtemelen iyi bir fikir."

"Peki öyleyse," yarısı dolu bira bardağında kalan köpüğe gözlerimi dikerek lafa başladım, "bunu yaptığım için -bundan burada bahsettiğim için- kendimi biraz dalyarak gibi hissediyorum ama tavsiyeye ihtiyacım var ve bence hepinizin fikrini almam lazım çünkü hepinizin bana farklı bir şey söyleyeceğinizi düşünüyorum."

Alex, Ed'e kısa bir bakış atarken sandalyesinde kıpırdandı.

Doğrudan bana bakan tek kişi Chris'ti. "Tabii."

"Chris'in haberi var," dedim, "ama bir iki ay kadar önce Millie'yle yattım."

Hiçbir tepki gelmedi. Nefes tutma yoktu, haykırma yoktu. Sadece sakın yüz ifadeleri ve beklenti dolu bir sessizlik. Demek ki bunu uzun süre önce yaptığımızı düşünen sadece Chris değilmiş.

“Aynısı ailemin evinde yeniden yaşandı,” diye devam ettim, “ve birkaç gece önce de yeniden.”

Alex başıyla yavaşça onayladı. “Ee?”

“Ama bütün bu süre boyunca yüz yüze anlaşılamadığım Daisy’yle ve Catherine’le de internetten konuşuyordum.” Hızla bir yudum alıp dikkatimi masaya verdim. “Geçen gece Millie’nin evinden çıktığımda ne yapıyoruz biz diye biraz dağılmış hâldeydim ve Cat’e mesaj atarak neler olup bittiğini ona yazdım.”

Ed yumruğunun içine öksürdü.

“Ona bir arkadaşına –Millie’ye– karşı hislerim olduğunu ama aynı zamanda onunla da tanışmak istediğimi söyledim. Kısaca, Cat cevap yazdı ve Massachusetts’a taşındığını söyledi.”

“Dostum, ciddi misin?” diye sordu Chris. “Bu... bu garipmiş.”

Alex’in masaya doğru eğilip alnunu tutması gözümünden kaçmadı. Onu izlerken dikkatle konuştum, “Millie’nin Catherine olduğunu düşünüyorsan haklısın.”

Üç kafa da aynı anda hızla kalktı ve tüm gözler bana dikildi.

“Dur, ne?” dedi Chris geri çekilirken.

“Dün gece onun evindeyken her şeyi çözdüm,” dedim. “Beraber olmayı denemek istediğini söylüyordu ve ona sarılmak için eğilince omzunda Cat’in profil resminde görünenle aynı yara izini fark ettim. Ve Cat de hep Millie’nin yaptığı ‘meme’ yazım yanlığını yapıyordu.” Bana deliymişim gibi bakmadıklarından emin olmak için bakışlarımı kaldırdım. “Birkaç şey daha var, mesela babasının hasta ve annesinin de küçükken ölmüş olması. Pek yakın olmadığı kız kardeşi. Çözünce, bana Cat’ten bahsetmesi için ona bir şans verdim... Ama *anlatmadı*. Onun Catherine olduğundan yüzde doksan falan eminim ve bana söylemesi için ona bir sürü fırsat tanıdım ama bunu yapmadı. Öylece yalan söylemeye devam etti.”

Hiç kimse bir şey söylemiyordu. Sadece şaşkınlık içinde tüm bunları sindirmeye uğraşıyorlardı.

“Ve bir yandan, bunu anlıyorum,” dedim. “Yüz yüze anlaşılamadık.”

aramızda bir şey oldu ve diğer kişiliğinin aramıza girmesini istemiyor. Ama öte yandan, bunu en başta ne bok yemeye yaptı ki ve neden benden sakladı?"

"Dostum," dedi Chris sessizce. "Bunlar doğruysa, sıçıp batmış."

Biraz zamanımı aldı ama sonra Ed'in *-her konuda* söyleyecek bir şeyi olan Ed'in- çıtını bile çıkarmadığını fark ettim. Sanki her an ona bağırılmasını bekliyormuş gibi yüzü gerilmişti... Onu lisansüstü öğrencilerinin kıçlarına bakarken yakaladığımda da aynı böyle görünürdü.

"Senin neyin var?" diye sordum.

Bakışlarını metodik olarak parçaladığı peçeteden kaldırmadı. "Bir şey yok."

"Bok yok." Aklıma ailemin evindeki verandada kafayı yemiş gibi davrandığı o sabah geldi. "Cidden, Ed."

"Sadece..." Alex'e bir bakış attı. "Sana anlatması gerektiğini ona söylemiştim."

Bu dürüstlüğü başta algılayamadım. Ne dediğini duyuyordum ama Alex'e tekrar bakana ve Alex birasını dudaklarına götürürken başını iki yana sallayana dek anlamını tam olarak idrak edememişim.

"Dostum, o son mesajı yazmasına sen yardımcı oldun," dedi Alex fısıltıyla.

"Ona Reid'e anlatmasını binlerce kez söylemiştim!" diye Alex'e karşı çıktı.

"Durun." Bardağımyı bırakarak elimi kaldırdım. "Durun. Durun. Ne oluyor?" O kadar kafam karışmıştı ki başka sözcük bulamıyordum. Ed'e, sonra Alex'e ve ardından yeniden Ed'e gözlerimi dikip bakabildim yalnızca.

Ed ellerini masaya indirdi. "Böyle saçmalıklar asla işe yaramaz!"

Masanın tamamına bir sessizlik çöktü ve Chris alçak sesli bir ıslık koyuverdi.

"Siz biliyor muydunuz?" diye sorarken sözcüklerimdeki öfke-

yi duyabiliyordum. "Ne zamandır?" Durup başımı iki yana salladım. "Dur, ailemin evindeki o sabah haberin vardı, değil mi?"

Ed olduğu yerde küçülmüş gibiydi. "Sizi duymuştum."

"Seks yaptıklarını mı duydun?" diye sordu Chris gülerek. "Şanssızlık olmuş."

Alex garsona bir bira daha istediğini işaret etti. "Ben *hâlâ* hepimiz oradayken aile evinde seks yapmalarına gülüyorum."

Alex'e döndüm. "Sen ne zaman öğrendin?"

"Sadece iki gün falan önce."

"Sadece iki gün önce mi?"

Kanım kaynıyordu.

Ed'in yüz ifadesine gerginlik çökmüştü. "Ben de sadece bir haftadır biliyorum. Millie'nin bu konuda aşırı stres olduğunu da bilmelisin."

Chris başını iki yana sallarken Ed'e sanki inanılmaz biriymiş gibi bakıyordu. "Öyle de olmalı zaten."

"Bana geldi ve ne yapacağı konusunda tavsiye istedi. Senin son mesajını okudu ve..."

"Siz benim mesajımı mı okudunuz?" diye sordum.

Ed önce Alex'e sonra da tekrar bana baktı. "İkimiz de okuduk, evet."

"Hassiktir." Avuçlarımın diplerini gözlerime bastırdım. "Çocuklar. Bu çok siktiriboktan bir şey."

"Sadece son zamanlarda kontrolden çıktı," dedi Alex olayı yumuşatmaya çalışarak. "Gerçekten. Her şey çok hızlı gelişti. Kız dağılmış durumdaydı, dostum."

"Yine de ona bir sürü fırsat tanıdım bugün ve orada oturup bana yalan söyledi. *Yine*," dedim.

"Tamam," dedi Alex, "gerçi adil olmak gerekirse sana söylemek istemişti ama biz Cat ortadan yok olursa her şeyin daha kolay olacağını düşündük. Asla kötü bir niyeti yoktu."

"Eğer bana söylemek istediye neden söylemedi o zaman? Bunun hakkında nasıl hissetmem gerek? Benimle bir ilişkiye başlamak istiyor ama daha ilk günden dürüst olamıyor?"

“Yani,” diye başladı Alex, “bugün bütün gün boyunca onun Catherine olduğunu bildiğin ama onun bundan haberi olmadığını için sen de onu oyuna getirmiş sayılırsın.”

“Aa, bence bildiğimi biliyor,” dedim onlara. “Ve aynı şey değil.”

Chris inleyerek başını masadaki ellerinin arasına aldı. “Tüm bunlar başımı ağrıtıyor.”

“Neden ayrı bir hesap açmış ki zaten?” diye sorarken sabrımın tükendiğini hissediyordum. “Neden bana bütün profiline erişim izni verdi?”

“Açık konuşayım mı?” Ed ellerini açıp omuz silkti. “Bence senin anlayacağını varsaymıştı. Kulağa, o kadar çük resmi almamak ve daha fazla ‘kendisi’ olabilmek için bir yol olarak başlamış gibi geliyor,” dedi havada tırnak işareti yaparak, “sonra seninle eşleşmiş, bunun komik olduğunu düşünmüş ve işler... ilerlemiş.”

“Aslında oldukça güven verici,” dedi Alex başıyla onaylayarak. “Değil mi? Onun için de gerçek bir şeylere dönüşmüş olması?”

“Ciddi ciddi şu an bunu mu savunuyorsun?” diye sordum.

“Yalnızca diyorum ki, işler çığ gibi büyüyebilir. İyi niyetlerle başlarsın ama... çığırından çıkar.”

Ağzım açık ona bakakaldım. “Bahsedilen kişi tamamen yabancı biri olduğunda bu düzgün bir bahane olabilir ama aynı zamanda *yattığın* en yakın arkadaşın söz konusuyken değil.”

Herkes sessizleşti ve onları anlıyordum: Ben sık sık bağırın biri değildim. Ama şu an ateş saçıyordum. Alex’le Ed Millie’nin bana yalan söylediğini biliyorlardı ve bunu yapmaya devam etmesi için ona gaz vermişlerdi. Ayrıca Millie kendinden o kadar uzaklaşmıştı ki siktiğimin doğru şeyini bile yapamamıştı.

Tam bir salak gibi hissediyordum.

Dış kapının dış mandalı gibi hissediyordum.

Tamamen aşışılanmış hissediyordum.

Ayağa kalktım ve masanın üstüne birkaç yirmilik attım. Kalbim deli gibi atıyor, durmadan göğüs kafesimi yumrukluyordu. “Siktirin gidin, çocuklar.”

on beşinci bölüm

Millie

Televizyonu kapadım ve ev sessizliğe gömüldü. Ne izlediğimi bile söyleyemezdim. Dışarıdan bir araba geçti ve Reid önceki gece gittiğinden beri ilk defa acaba o mu diye görmek için camdan bakma gereği duymadım.

Üzerine düşüneceğini söylemişti ama o gün evden çalışmış, telefonumla bilgisayarımı her daim yanımda tutmuştum ve ne zaman dışarıdan bir ses duysam gözlerim onu aramıştı...

Geri gelmeyeceğinden oldukça emindim.

Bacaklarımı uzatıp mutfığa gitmek için ayağa kalktığımda tutulmuşlardı. Gerçek anlamda görmeden buzdolabımdakilere göz gezdirdim, kafamın içindeki sinir bozucu sesin yanıldığına ve Reid'in ödünün patlamadığına dair kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Bence biliyordu.

Nasılını bilmiyorum ama hissedebiliyordum. Yüzünde görmüştüm, oraya bir farkındalık çökmüştü ve sonra da öfkesini saklama çabası takip etmişti.

Her ne kadar tekrar tekrar yavaşça nefes almaya ve verirken beşe kadar saymaya odaklanırsam odaklanayım panik hâlâ buradaydı, kalbimin her kuvvetli atışıyla birlikte daha da kök salıyordu. Reid bana daha önce hiç *öfkelenmemişti*. Paramparça olmak üzereydim. Oda aşırı sıcaktı. Reid'in kokusu havadaydı ve başımı çevirince kokusunu tişörtümden de alabiliyordum.

Titrek bacaklarımı zorlayarak anahtarlarımı aradım ve sonra sadece sürdüm.

Hendry's Sahili'ne ulaştığımda güneş batmak üzereydi. Buraya gelmeyi planlamamıştım, aklımda tam bir varış noktası olmadan arabaya binmişim ama arkasında sörf tahtası olan önümdeki küçük mavi kamyonet dönünce ben de onu takip etmişim.

Camlar kapalıyken bile havadaki tuz kokusunu alabiliyordum. Hava ağır ve nemliydi ve burada, park yerindeyken bile suya yaklaştıkça daha da soğuk olacağını anlayabileceğim kadar serindi.

İndim ve arka koltuktaki kazağıma uzandım. Aşırı çirkindi ama bu sıcacık kılıksız şeyi Cajé'de klima fazla açıldığı zamanlar ya da bunun gibi ani gelişen sahil ziyaretleri için hazırda tutuyordum. Yıllardır benimdi ama ne kadar yıkarsam yıkayayım hafif kahve kokusundan kurtulamamıştım.

Aşırı büyük ceplerimde anahtarlarımın park alanından geçtim, aşağı ilerleyerek köpek yıkama yerini ve mavi beyaz şemsiyeli restoranı arkamda bıraktım. Kumun arasındaki kayaların kenarlarını çim öbekleri sahiplenmişti ve ben de kaldırımda küçük adımlarla sahile ilerliyordum.

Cankurtaran kulesinin sol tarafında köpekler tasmasız dolaşabiliyordu ve özellikle hareketli bir golden retriever dalgaların arasına dalıyor, yeniden yüzeyi yararken onlara saldırıyor, tekrar denize dönerlerken de peşlerinden kovalıyordu. Kumlara oturdum: Dalgaları izleyebilecek kadar yakın ama kuru kalacak kadar da uzaktaydım. En azından bir süreliğine.

Çevreme bakınca bir keresinde Reid'le buraya geldiğimi hatırladım, babama tarı konulmasından kısa süre sonraydı. Eve dönüşüm zor geçmişti. O kadar kötüydü ki işle ilgili bir bahane uydurup Santa Barbara'ya bir gün erken dönmüştüm. Sanki anemnin yaptığı kanser konuşmasını baştan yaşıyordum ve kelimenin tam anlamıyla paniğe kapılmışım. Elly'nin minicik misafir odasındaki küçük yatağa oturduğumda kalbim gümbürdüyor ve nefes alamıyordum. Gitmek zorundaydım. Reid neler olduğunu bilmiyordu ama kapısını çaldığım anda bir terslik olduğunu anlamıştı. Ona kötü bir gün geçirdiğimi söylemişim ve o da beni buraya getirmişti. *Köpekleri izlemek için* demişti çünkü kim özgürce ve coşkuyla koşan köpekleri izlerken kötü bir gün geçirebilirdi ki?

Haklıydı. Paçalarımızı sıyırmış, sahilde bir yer bulmuş ve sonraki iki saati sessizlik içinde oturarak geçirmiştik. En sonunda işten ve hayattan bahsetmeye koyulmuştuk. Ben evdeyken çıktığı bir randevudan ve kadını evine bırakmadan önce nasıl da bir saat arabada öpüştüklerinden bahsetmişti, vedalaşmak istememişti ama ilk buluşmadan yatacak kadar da kaptırmamıştı. Paylaştığı her detayla birlikte artıyor gibi gelen hafif bir can sıkıntısı peyda olmuştu ve kulaklarımda belli belirsiz bir çınlama vardı. Konuşurken dudaklarını izliyor, anlattığı şeyleri yaptıklarını hayal ediyordum ve... bundan nefret etmişim.

Öyle anlara geri dönüp baktığımda, aramızdakilerin bir zamanlar yüzde yüz arkadaşlık olduğuna kendimi ikna etmem zor oluyordu. Bakışmalar, arabada rahatça birbirimize dokunmamız, hafif flörtleşmelerimiz... Bunları birbirimizin yanında rahat hissetmemiz şeklinde yorumlamışım ama kahretsin, ben tam bir aptaldım. O öğleden sonrayı başım onun kucağında kumlara uzanmış ve nefes alıp verişlerimi onunkine uydururken gözlerimi kapayıp okyanusu dinleyerek geçirmiştım. Bunu Ed'le de yapar mıydım? Chris'le? Alex'le?

Asla.

Güneşin denize karıştığı ufka baktım. Okyanus yükseliyor, kıyıya vuruyor ve geri dönerken arkasında yosun öbekleri bırakı-

yordu. Ayak parmaklarımı kıpırdattım, her seferinde biraz daha yaklaşan köpüklü suyun erişim alanının hemen dışındalardı.

Sanırım konu Reid olduğunda her zaman kıskanç biri olmuştum. O zaman bile onu illaki de ben öpmek istemiyordum ama başka birini öpmesini hiç istemiyordum.

Bu beni gerçekten çok boktan bir insan yapardı... Son zamanlarda tekrarlanan bir tema.

Reid'le olan arkadaşlığım hayatımdaki en basit şeydi. Daha önce bırakın dört taneyi hiç en iyi arkadaşım olmamıştı çünkü açıkçası nasıl edineceğimi bilmiyordum. Son on yılının özeti bir dizi tanıdığın ve orta ayar romantik tek eşli ilişkilerin sıkıcı bir listesinden ibaretti. Heyecanlı bir şeyler asla başıma gelmezdi.

Tahminimce kasten.

Dustin'le beraber yaşamaya başladığımı kız kardeşime bile söylememiştim. Tam olarak saklamıyordum ama durumumuzdaki çok önemli bir değişim gibi gelmemişti. Hâlâ sevgiliydik, evlenmiyorduk. Beraber yaşamak kulağa çok büyük bir atılım gibi geliyordu ama hâlâ bizdik, sıradandık. Hâlâ yemekten sonra dişlerini cıklatarak beni sinir ediyordu. Benim yıkanmış çamaşırlarımı yerde bırakmasına hâlâ gıcık oluyordum. *Sonsuzluğa* adım atmaya hazır değildik, yalnızca idareli davranıyor ve kirayı bölüşüyorduk.

Bunu bir keresinde Reid'e açıklamıştım ve o da başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce on beş dakika boyunca gülmüştü.

"Ne?" demiştim.

"Beni gülmekten öldürüyorsun."

"Finansal olarak akıllıca davrandığımı için mi?"

Başını iki yana sallamıştı. "Aşk konusunda aptal olduğun için."

Bu bile beynimdeki herhangi bir farkındalık noktasına inememişti. Reid'in benimle uğraşan sözlerinin çoğu gibi onu da kulak ardı etmiştim. Muhtemelen gülmüş ve "Öyleyim değil mi?" gibi bir şeyler söylemişimdir.

Fakat Reid'le yaşadığımı hayal edince karnımda küçük havai fişekler patlıyordu. Bu her şeyi değiştirirdi; günümün her ilk nefes alışını ve yorgunluktan bitmiş her nefes verişimi. Arada kalan her duyguyu etkilerdi. Mutfak tezgâhının çevresinde uykulu uykulu birbirimizin yanından geçtiğimizi, kahve makinesinin demlemeyi bitirmesini beklediğimizi hayal ettim. O eski ve yumuşak gri tişörtünü giyerdi ve ben de ellerimi içine sokarak karnımda ısıtabilirdim. Sabah nefesinden şikâyet ettiğimi ve başa kokuşmuş bir öpücük vermek için peşimden kovaladığımı hayal ettim. Koltukta, ayaklarımı onun kucağına uzatarak beraber sınavları notlandıracağımızı ve işini zorlaştırdığım için homurdandığımı hayal ettim. Her gece yorganın altına onunla birlikte –sadece sıcak bir bedenle değil, *onun* sıcak bedeniyle birlikte– girmenin verdiği rahatlığı hayal ettim.

Zihnimden geçen bu şeylerin her birini istiyordum.

Gözlerimi kapadım ve tuzlu havayı içime çektim. İnsanların tamamen *iyi* ya da *kötü* olmaktan daha karmaşık olduklarını biliyordum; kötü bir şey yapabilir ve hâlâ iyi biri olabilirdim ama o anda hiç de öyle gelmiyordu. Reid'in duygularına karşı ne kadar özensiz davrandığımı ve onu incitmeyi nasıl da kendime hak gördüğümü düşününce utancın pençeleri boğazıma sarıldı. Babama karşı ne kadar berbat davrandığımı ve hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde çuvalladığımda Elly'nin nasıl da doğru şeyi yapmak için daima orada olacağını varsaydığımı düşündüm.

Reid'i seviyordum ama ona yalan söylemiştim ve bunu biliyordu.

Kız kardeşimi ve babamı seviyordum ama ikisine karşı da adil davranmamıştım.

Büyümenin zamanı gelmişti.

Reid'in evinin önündeki boş bir park yerine girerken ellerim titriyordu.

Saat onu geçmişti ama oturma odasındaki televizyon açıktı

yani evde olduğunu biliyordum. Köpeğini gezdiren bir adam karşı kaldırımında durup bana dikkatle bakana kadar ön camına vuran gölgeleri izleyerek karanlıkta oturdum.

Adama, *Ben bir arkadaşım, sapık takipçi değil!* gibi görüldüğünü umduğum bir tavırla el salladım ve sonra kontakta anahtarımı çıkararak arabadan indim.

Işık yanıp da ön kapı yavaşça açıldığında daha verandaya adımı bile atmamıştım. Geldiğimi görmüş olmalıydı.

Onu görünce kalbim göğüs kafesimde hopladı. Koyu renk saçları darmadağınktı ve alnına düşüyordu. Yorgun görünüyordu, ayakları çıplaktı ve eski bir kotla mavi bir tişört giyyordu. Verandanın parlak ışığına adım attığında bedenim neredeyse içgüdüsel olarak tepki verdi. Ona sarılmak için ileri hareket ettim ve durmak için kendimi zorlamam gerekti.

Bunun yerine ona tuhaf bir tavırla el salladım. "Selam."

Verandanın iki yanındaki birkaç çalılıkta cırcır böcekleri ötüyordu ve Reid'in cevabının sessizliği boyunca seslerinin şiddeti sanki katlanmıştı.

Ellerini ceplerine sokarken ağırlık verdiği ayağını değiştirdi. "Saat geç oldu, Millie."

Nefes aldım. "Biliyorum. Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

Daha önce bunu sormama hiç gerek olmamıştı. Normal bir gecede öylece içeri dalar ve havalı deri koltuğuna kendimi atıvermeden önce kapıda eşyalarımı bırakırdım. Aramızdaki hiçbir şey haftalardır normal olmamıştı.

Reid beni şaşırtarak bir adım geri çekildi ve kapıyı geçebileceğim kadar açık tuttu. Mutfak camının üstündeki ufak ışık açığı ve tezgâhların temiz, lavabonun boş olduğunu görebiliyordum. Reid televizyona gidip sesini kaparken ve kumandayı koltuğa atarken onu takip ettim.

Ruh hâli yabancı ve resmîydi. Önceki gün evimden ayrıldığında aramızın gergin olduğu ortadaydı ama gözlerindeki mesafeli bakışta ve vücudunun katı, sanki çevresine bir duvar

örölüyümüş gibi duruşunda, her şeyi güvenli bir şekilde ardına saklamaya çalışır gibi davranmasında başka bir şeyler vardı.

Koltuğu işaret etti ve oturdum, yanıma yerleşince içim rahatladı.

“Sana düşünmen için zaman tanımam gerektiğini biliyorum,” dedim.

Reid’in önünde daha önce hiç korkmamıştım ama koltuktaki ellerimizin arasında kalan birkaç santimlik mesafe dehşet vericiydi. *Dokunmama* eylemi bilinçliydi. Eline yapışıp katılığını, güven veren ağırlığını hissetmek istiyordum. Bana olan aşkının mutlak olduğunu duymak istiyordum. Her ne kadar bunu hak etmediğimi bilsem de.

Reid boğazını temizledi ve çok uzun süre sessiz kaldığını anladım. Terliyordum, gecenin ne kadar sıcak olduğunu ve hâlâ devasa kazağını giydiğimin fazlasıyla farkındaydım. Tekrar gözlerimi ellerimize indirdiğimde kolumda minicik kum tanelerinin kaldığını gördüm.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” derken yüzümü buruşturdum çünkü *elbette* ona bir şey söylemek istiyordum. O yüzden buradaydım ve bunu ikimiz de biliyorduk. “Sana uzun süre önce söylemem gereken bir şey aslında.”

Reid’in parmağı durduğu yastığın üzerinde kıpırdandı. Elleri geniş, teni bronz, kasları belirgindi. O elleri laboratuvarı en hassas ekipmanları ayarlarken ve daha sonra da yatakta beni aşağı bastırırken ve içimdeyken görmüştüm. Gergin olduğumu –oyalandığımı– biliyordu ama bir kere bile uzanıp beni rahatlatmadı.

“Devam et.”

Sıcağa rağmen kazağımın kollarını çekiştirip parmaklarıma kadar indirdim. Sanki çevremi sarması için bir güç alanına, bir çeşit zihinsel zırha ihtiyacım vardı. “Sana yalan söyledim... Söylüyordum. Birkaç haftadır.”

Reid öne, benden uzağa eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Peki.”

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum o yüzden ikimizi de bu işkence gibi gerilimden kurtarmak için pat diye söyleyiverdim. "Cat benim. O mesajları ben yazdım." Odayı ağır bir sessizlik doldurdu. Gözlerini tam karşıya, Jimmy Kimmel'in sesi kapatılmış televizyonda konuştuğu yere dikmişti. "Bu kadar uzamasını hiç planlamamıştım ve neden yaptığımı bile bilmiyorum. Aslında, sanırım biliyorum. Ama bunların hepsi bahane ve..."

"Biliyorum."

Sesi alçaktı. Öyleyse neden karnuma bir gülle yemişim gibi hissediyordum?

Reid doğrularak avuçlarını pantolonuna sildi ve sonra bana dönmek için ayağa kalktı. Gözlerini aşağıya, bana dikmişti ve bütün konuşmamızın zihnimde yankılanması için başka bir şey demesine gerek yoktu.

"O gerçekten harikaydı ve aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Benimle bir şeyler üzerine konuşurdu. Sahiden sanki arkadaş oluyoruz gibi hissetmiştim. Ve... itiraf etmeliyim ki, daha fazlasını istemiş olabilirim. Taşınıyor ve onunla hiç tanışmayacak olmam biraz hayal kırıklığına uğrattı."

"Üzücüymüş. Sence ona karşı olan duyguların etkiler mi?.."

"Emin değilim. Aramızdaki dolambaçsız dürüstlük dinamiğinden hoşlanmıştım. İlişkimde bunu istiyorum."

Dürüstlük.

Beni teşvik etmiş, itiraf etmem için şans üstüne şans tanımıştı ve ben de yüzüne karşı yalan söylemiştim.

Dikkatini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarımı halıdan ayırmadım, başka bir yere bakamayacak kadar aşağılanmıştım. "Sanırım anladığın zamanı fark ettim."

Nefesini verdiğini duydum. "Yara izini fark ettim. Üstüne bir de Monopoly, Kızlar Gecesi, babandan bahsetmen, kız kardeşin. Sonra sanırım mesajlarından birindeki yazım yanlışının birden gözümde canlanmasıyla her şey yerli yerine oturdu."

"Çok üzgünüm, Reid."

Sessizliğı önümde ete kemiğe bürünmüştü ve o anda Reid'i daha önce hiç *gerçekten* öfkeli görmediğimi fark ettim. Otobanda birilerine bağırdığına denk gelmiş ya da stajyerlerden biri laboratuvarda dikkatsizce bir hata yaptığında onu azarlamasını izlemiştim. Ama bunu hiç görmemişim. Kaş çatışı ağzının kenarlarını aşağı çekiştiriyor ve daima sabırlı olan yüzünde nerdeyse tam tersi bir ifade oluşmasına neden oluyordu. Hayal kırıklığı vardı, *öfke*. Ev o kadar sessizdi ki bunun Reid'den dalga dalga yayıldığını nerdeyse duyabiliyordum.

Döndü ve mutfığa götürmek için boş bir bira şişesine uzandı ama yolun yarısında durdu. "Ne sikim düşünüyordun ki, Millie? Senin için tüm bunlar bir oyun muydu?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Hayır! Elbette öyle değil. Cidden enine boyuna düşünmemiştim. Sadece... profilimle ilgili haklıydınız ve o yüzden ben de hiç kimseye söylemeden değiştirmiştim."

"Neden Catherine ismi?"

"Göbek adım o. Daha az..."

"Dolandırıcı gibi mi hissettirdi?" Sert bir kahkaha patlatınca yüzümü buruşturdum.

Elbette göbek adımı bilmiyordu.

"Asla yalan söyleme niyetim yoktu. Eşleştiğimizi söyleyen mesajı aldığımda ben de en az senin kadar şaşırmışım."

"Yani gelip, 'Ah, çok komik bir şey oldu, *en iyi arkadaşım*. Bir bilgisayar programı bile bizim birbirimiz için mükemmel olduğumuzu çözmüş. Belki de bunu deneyebiliriz?' diyemedin."

Gözlerini bana dikmişti ve ayağa kalkıp ona doğru yürürken bakışları soğuk ve kararlıydı. "Yemin ederim senin anlayacağını düşündüm," dedim. "Monopoly'den bahsetmem sana ipucu vermek içindi. Ama sonra anlamadın ve..."

"Ve sen de devam edip biraz eğlenmeye mi karar verdin?"

"Hayır! Sana anlatacaktım! Ama sonra çocuklar fotoğraftaki kızın kesin çirkin ve Daisy'nin çok çekici olduğuyla ilgili şaka

yapmaya başladılar...” Durdum ve gözlerimdeki sıcak yaşları kazağımın kollarıyla sildim. “Biraz hırs yaptım ve...”

“Kıskandın?” diye cümlemi tamamladı.

Ona baktım. Bunun yüksek sesle dile getirilmesiyle benim de bir parçam biraz sinirlenmişti. Fakat bu duygunun savunulacak yanı yoktu o yüzden sadece başımla onayladım. “Evet. Aşırı kıskandım, Reid. Henüz nedenini tam olarak bilmesem bile onunla olmanı istemiyordum. Fakat bu ondan sonra değişti.” Ona doğru bir adım daha attım ve kolunu tutmak için uzanarak şansımı denedim. “Yazdığım her şey gerçektir, her bir kelimesi. O sözleri ben söyledim, *bendim*.”

Geri çekilince darmadağın oldum.

“Ama sen *değildin*. Seninle olmayı seviyorum, Millie. Zekisin komiksin ve seni şimdiye dek tanıdığım herkesten daha fazla istiyorum... Ama bana *hiçbir şey* anlatmıyorsun. Eksik olan – aramızda her zaman eksik olan– şey o mesajlardaki dürüstlüktü. Ve saçma sapan bir randevu sitesi üzerinden gizlice dürüst olduğun için seni övmemi mi bekliyorsun, *hem de yaşanan her şeyin ardından?*”

“Biliyorum ve haklısın. O kişi olmak, hisler ve duygular hakkında konuşmak benim için zor bir şey. Sadece... bunda iyi değilim.”

“Belki de yalnızca dürüst olmakta iyi değilsindir.”

Sanki fiziksel bir darbe almışım gibi hissettim. Nokta atışı bir kesinlikle fırlatılan bir füzenin, başkalarıyla paylaşmayı bırakın, kendimin bile nadiren incelediği gizli yerleri yok ederek kaburgalarımı delip geçtiğini hayal ettim.

“Senin... Senin tamamen dürüst olduğun *herhangi biri* var mı?” diye ekledi ve bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim ama bir şekilde bu daha da betardı. Çünkü sesinde yalnızca öfke ya da üzüntü değil aynı zamanda acıma da vardı.

Başımı iki yana salladım çünkü başka ne diyebilirdim ki? Reid benim için o kişiydi, ilk gerçek en yakın arkadaşım ve onu ne kadar incittiğimi, hayal kırıklığına uğrattığımı duymak

çok can yakıcıydı. Gözlerimi kırpıştırarak odada gezdirdim, yaşlardan dolayı yanıyorlardı ve o anda işleri ne kadar batırdığımı gerçekten yüzüme bir tokat gibi çarptı.

“Bence...” dedi Reid eliyle yüzünü ovalarken. “Bence gitsen iyi olur. İkimizin de çözmesi gereken şeyler olduğu ortada ve birbirimizin yanındayken bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Neyi neden yaptığını anlıyorum, Millie. Ve bu kadar uzun sürmeseydi belki de göz yumabilirdim. Ama...”

Ona uzanarak ileri çıktım. “Reid, o kadar açık konuşabilmemin tek nedeni karşımdakinin *sen* olduğunu bilmemdi. Bunu yapabilirim. Söz veriyorum.”

Ellerimi tuttu ve kendininkilerin arasına aldı. “Beni dinle, tamam mı? Seni seviyorum, Millie. Gerçekten. Ama bence sen yalnızca kolay taraflarından daha değerlisin.” Ellerimi bırakıp yanlarıma düşmesine izin verdi. “Ve benim de bu kadar değerli olduğumu düşünecek birine ihtiyacım var.”

Garaj yoluma çekerken tekerlerim ciyaktı ve arabayı durdurdum. Bloktaki evlerin çoğunda ışık yoktu o yüzden inince kapıyı çarpmamaya özen gösterdim. Üstüme acayip bir hissizlik çökmüştü. Kafamın içi parazitlerle doluydu, uzuvlarım kaskatı kesilmiş ve yorgunlukla ağırlaşmıştı. Başım ağrıyordu. Ama yorgun değildim, gerçek anlamda değildim.

Arka taraftaki sandalye bıraktığım yerdeydi, düzensiz bir açıyla masadan çekilmişti ve oraya oturarak gözlerimi bahçedeki ağaca diktim. Bilgisayarım yakındaydı ama orada bulacağım şeyin önemi olmadığını bildiğimden uzanma ihtiyacı hissetmedim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve takvimlerle programlar o anda umursadığım son şeydi.

Parmaklarım kazağımın cebine kaydı ve telefonumun çevresini sardı. Aramak için çok geç bir saatti ama bunun bekleyemeyeceğini biliyordum. O ismi rehberimde aradım ve yeni bir sohbet penceresi açtım.

Selam. Saatin geç olduğunu biliyorum o yüzden kalkınca beni ara. Senden haber alır almaz her şeyi ayarlayacağım ama bu yaz yardım etmek için eve döneceğimi bilmeni istedim. Babama onu sevdiğimi ve evde biraz zaman geçirmeyi dört gözle beklediğimi söyle. Benim için birbirinize sarılın. İkinizi de seviyorum. Seni özledim.

on altıncı bölüm

Reid

Chris başını ofisimin kapısından uzattı. “Geliyor musun?” Klavyemden uzaklaştım ve gözlerimi ovuşturdum. Saatlerce bilgisayar ekranından bakışlarımı ayırmadığımda ya da gözlerimde kırpmadığımda olduğu gibi yanıyorlardı. Uğramasına şaşırmamalıyım: Her pazartesi aynı saatte gelirdi.

“Hayır,” dedim. “Daha sonra bir şeyler alıp ofisimde yiyeceğim.”

Bu kez içeri girdi elini yakındaki bir sandalyenin arka kısmına koydu ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. “Üç hafta olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimi ifadesizce yüzüne dikip *Şu anda bununla ilgili konuşmayacağım* bakışı attım ve kahveme uzandım. Geçen her bir saatin son derece farkındaydım.

Bu beni öldürüyordu. Hâlâ haftada iki kez onlarla öğlen yemeği yiyip yemediğini bilmiyordum. Hiç sormamıştım ve Chris de hiç söylememişti.

Şu âna kadar: "Millie hiç gelmiyor, dostum. Her şey berbat olduğundan beri yok. Sadece biz varız. Erkekler. Bütün şanımızla."

İlk tepkimin üzülmek olmasıyla ve kulağa bunu bana kendimi suçluluk hissettirmek için değil de onu görmek zorunda olmadığımı dair güvence vermek için söylemiş gibi gelmesiyle ne yapacağımdan emin değildim. Fakat onun yapayalnız acı çekmesi fikrinden de hoşlanmamıştım.

"Ciddiyim." Sandalyeye oturdu. "Hepimizden kaçınmanın sebebi bu değilmiş gibi davranmaya çalışma bile."

"Çalışmıyorum," dedim ona. "Sizden kaçınmamın nedeni tam olarak bu. Ayrıca *bilen* herkese de öfkeliyim..."

"Ben biliyordum," diye hatırlatırken ellerini kendini savunur gibi kaldırdı.

"Bir oyuna dönüşmüş gibi geliyor ve bence en boktan tarafı da bu."

Chris başını iki yana salladı. "Oyun değildi, en azından benim anladığım kadarıyla. Ed sır tutmayı sevmez. Alex ise... Yani kim bilir. Dahil olmak istemediğinden eminim yalnızca. Fakat görünüşe göre ikisinin de verdiği tavsiye, 'Reid'le konuş,' olmuş."

"Eh, son mesajı yazmasına yardım etmeleri dışında. Ve her neyse, benimle konuşmadı."

Raflarına bakarak duraksadı. En sonunda kabullendi, "Konuşmadı. Mecbur olduğunu anlayan kadar sustu."

"Öyleyse onu özlüyor olmam ne kadar boktan?" diye sordum ve itirafım rahatsızlıkla bilenmiş keskin bir bıçağı göğsüme sapladı. Bunu aklımdan binlerce kez geçirmiştım. Bu durumda ben değil de Chris olsaydı o kadını hayatından tamamen çıkarmasını söylemez miydim?

Chris arkasını dönüp sakın bir ifadeyle bana baktı, sonra başıyla onayladı. "Biliyorum, dostum. Onu ben de özlüyorum."

Çünkü bu *o kadın* değildi, bu Mills'ti.

"Yani, *cidden* çok özlüyorum. Ve onu nasıl atlatacağımdan emin değilim. Onun gibi başka kimse yok. Kimse bana onun yaşattığı hisleri yaşatmıyor. Ve onun durmuş, onu affedecek miyim

diye çözmeye çalışmamı beklediğini biliyorum. Fakat böyle bir ihanetin üzerine anlamlı bir şey nasıl kurabiliriz ki?"

"Reid," dedi Chris nazikçe, "tüm bunlarda senin tarafında olduğumu biliyorsun ama bir noktada, Millie'nin son derece içine kapanık biri olduğunu da hepimiz kabul etmek zorundayız. Onunla arkadaşlık kurmanın bir parçası da bu ve onunla daha ciddi bir seviyede beraber olacaksan ama kişiliğinin bu yönüyle başa çıkamıyorsan, onu nasıl biraz daha açabileceğini çözmen gerekiyor."

"Ben de bununla ilgili sorun yaşıyorum zaten: Dürüstlük."

"Hepimiz sırları olduğunu biliyorduk. Yani, hadi ama, Millie'den bahsediyoruz burada. Geçmiş *yokmuş* gibi davranmayı sever o."

"Evet." Bir ataş alıp yavaşça açmaya koyuldum. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Cat olayında kötü niyetli olmadığını biliyorum. Karşısındaki ben olduğum için açlabildiğini biliyorum. Tüm bunların farkındayım ama yine de her şeyden habersiz olmanın ve hayatım hakkında Cat'e anlattığım her şeyi aslında Millie'yle paylaştığımı keşfetmenin verdiği hislerle barışmak çok zor. Hatta Millie'yle aramızın bozulduğunu bile Cat'e bile anlatmıştım." Durdum. "Ve çocuklar biliyordu. Bu boktan bir şey, tamam mı? Biliyorlardı ve bana değil, yalanını destekleyecek kadar ona sadık kaldılar."

Sessizliğe gömüldük çünkü bunun üzerine söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Neredeyse hiç durmadan bunu düşünüp durmuştum: Hayatım içinde o olmadan eksik geliyordu, geçtiğimiz birkaç haftada sanki ailemden biri ölmüş gibi hissetmişim. Fakat ne zaman onu aramaya yeltensem utanç duman gibi ciğerlerimi tıkıyordu ve ben de telefonu geri bırakıyordum. Bana söylemek için çok fazla şansı vardı ama söylememişti.

"Pekâlâ," dedi Chris ve ayağa kalkmadan önce ellerini hafifçe bacaklarına vurdu. "Ben öğle yemeği için çocuklarla buluşmaya gidiyorum. Bir tuhaf oluyor, dostum. Siz ikiniz bizi bağlıydunuz, biliyorsun değil mi?"

Başka bir şey daha söyleyeceğini sandım ama bakışlarımı kaldırdığımda ofisimden çıkıyordu.

İş.

İşe odaklan. Bu başa çıkmanın en iyi, stresin üstesinden gelmenin en verimli yolu.

Üzerinde çalıştığım dergi makalesine geçmeden önce gelen kutuma bir göz attım ve IRL’de yeni iletişim isteği olduğunu söyleyen bir e-posta bildirimi gördüm. Gelen kutumda sitenin ismini görmek afallatıcıydı; Cat –Millie– bana taşınacağını söylediği günden beri uygulamaya girmemiştin.

Bildirimi açtım ve gözlerim içgüdüsel olarak uygulamanın simgesinin yanına, benimle kimin iletişim kurmak istediğini gösteren kısma kayd.

Kalp atışlarım aniden hızlandı. Yeni eşleşme isteğimin ismi Millie M’di.

Kimden: Millie M.

Tarih: 30 Nisan 12:45

Her şeyi sindirmen için sana neredeyse bir ay verdim ve bu beni öldürdü ama alana ihtiyacın olduğunu biliyordum. İstersen bunu görmezden gel ya da iletişim isteğimi reddet. Ama seni deli gibi özlüyorum, Reid.

Yalnızca senin için güncellediğim profilim için sana tam erişim veriyorum. Başka biriyle tanışmaya çalışmıyorum. Hayatımın aşkını zaten buldum ve bunun için bu uygulamaya bile ihtiyacım olmadı. Fakat düşündüm ki eğer bana izin verirsen, bu birbirimizi yeniden tanımaya başlamamız için iyi bir yol olabilir.

Sevgiler,

Mills

Altındaki yeşil ve kırmızı renkteki tuşlara baktım.

İzin ver ya da reddet.

Elimi farenin üstüne koyup sola doğru kaydurdım ve izin VER'e bastım.

Önümde yeni profili açılmıştı. Benim Chris'in bahçesinde bir elinde yengeçli fırın eldiveni diğer elinde de bir tepsi somonla aptal gibi sırtırken çektiğim fotoğrafı vardı. Bana bir keresinde bunun tamamen bayıldığı tek fotoğrafı olduğunu söylemişti. "Fotoğraflarda çoğu zaman ya tam bir sürtük ya da kasıntı biri gibi çıkıyorum," demişti.

O günü sanki üzerinden sadece bir hafta geçmiş gibi net hatırlıyordum. Ed hepimize akşam yemeği yapmak istemiş ve ızgarada ördek yapmaya karar vermişti ama bu, Chris'in ızgarasının alev alması ve Ed'in neredeyse kaşlarıyla vedalaşmasıyla sonuçlanmıştı. Millie markete koşarak biraz somon alıp mükemmel bir barbekü yaparak günü kurtarmıştı. Fotoğrafı tam gururla yemeğini bize sunmak üzere döndüğü anda çekmiştim.

Fotoğrafın altında eski tanıtım yazısının olduğu yerde yeni birkaç paragraf vardı.

Selam. Genel şeyleri ikimiz de biliyoruz: Bellingham'da doğdum, daima tuhaf bir çocuk oldum. Annem ben çok küçükken öldü, kız kardeşimin çok fazla şeye ihtiyacı vardı, babam tam olarak dağılmıştı. Üzücü detaylar sır değil – yalnızca üzücü. Açıklaması asıl zor olan, yıllar boyunca başıma ilginç hiçbir şey gelmemiş gibi hissettiren sessiz detaylar.

Sosyal açıdan geç olgunlaşan biri olduğumu fark ettim. Eve gitsem bana karşı iyi davranan insanlarla karşılaşırım ama asla, "Ah, lisedeyken Millie'yle aramızdan su sızmazdı," diyen biri çıkmaz. Uyumlu, eğlenceli ve herkese karşı iyiydim. Belki de iyi olmaktan bıkmışımdır. Belki de o yüzden Ed'e karşı o kadar kabayımdır.

Bu benim tek şakamdı, söz veriyorum.

Kendimi kadın psikopatlarla karşılaştırdığımda topluma çok iyi uyan bir birey gibi kaldığım için mi cinayetler beni büyülemeye başladı? Olabilir. Annemin ölmesinden mi yoksa kaderimin bu olmasından mı bilmem ama sanırım yirmilerimin sonuna kadar insanlarla nasıl ilgilenileceğini bilmeden gelmeyi bir şekilde başardım. Daha iyisini yapmak istiyorum.

Bu kadardı. Yazan her şey bu kadardı ve bunlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Arkama yaslandım ve gözlerimi ekrana diktim. Millie'nin yeni profili bir başlangıç gibi geliyordu; ya da belki de bundan sonrasında yaşanacakların karmaşık ama en azından kasıtlı olacağına dair bir uyarıymış gibi.

İçimde bir canlılık, ılık ve ısrarla büyüyen bir şey vardı. Bunun umut olmasından korkuyordum.

Telefonumu ekranı aşağıya bakacak şekilde bıraktım, tekrar bilgisayarıma döndüm ve makalede kaldığım yeri buldum.

Kimden: Millie M.

Tarih: 1 Mayıs 01:39

Bana cevap yazmadın ama sana yazmama izin verdin, o nedenle kendimi günde bir mesajla sınırlayacağım. Seni rahatsız ediyorsam en azından Engelle butonuna basmanın çok kolay olduğunu bilmek seni rahatlatabilir. Bu konuda bana güvenebilirsin çünkü ilk günlerde Bay Çük Profil Fotoğrafi ve Bay Bana Götünü At üzerinde birkaç kez kullanmışım.

Her neyse, işte bilmediğini düşündüğüm bir şey: Bekâretimi Phil adında bir adama vermiştim. PHIL! Biliyorum, biliyorum! Hayal edebileceğim en az seksi isim bu. Bazen yalnızken hüzünlenince adını düşünüyor ve nefes nefese seksi bir sesle söylemeye çalışıp kahkahalara boğuluyorum. Belki Ernest ya da

Norman'dan birazcık daha seksi olabilir. Ama sadece birazcık. Philip? İşte bu seksi. Ama Philllll.

Uzun lafın kisası ben on beş yaşındaydım, o on yedi ve ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Pis olduğunu ve her şeyden utanç hissettiğimi hatırlıyorum. Çarşaflarımı batırmıştım, onları çamaşır makinesine tıktırmaya çalışırken babam beni görmüştü ve her ne kadar öfkeden delirdiğinden emin olsam da bir şey dememişti, o yüzden ben de bir şey söylememiştim.

İşler her zaman böyle ilerledi ama eminim bunu şimdiye kadar çözmüşsündür.

Sevgiler,
Mills

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 2 Mayıs 03:14

Korktuğum şeylerin bir listesi: camsız kamyonetler, kapalı alanlar, ön verandamdaki güveler, kargalar, toz yumakları ve gezi gemisi gibi devasa botlar.

Sevgiler,
Mills

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 3 Mayıs 21:23

Dustin'e hiç, "Seni seviyorum," demedim. Aslına bakarsan sanırım bunu sen ve annem dışında hiç kimseye söylemedim. Geriye dönüp bakınca muhtemelen Elly'ye her gün söylemiş olmam gerektiğini fark ediyorum. İçlerinden birinin asla söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığı, ötekinin ise bir hayaletin yasını tuttuğu iki kişiyle büyümüş biri için oldukça harika bir insan. Bir ara tanışmalısınız.

Sevgiler,
Mills

o o o

Kimden: Millie M.

Tarih: 4 Mayıs 11:59

Bugün fakülte toplantısı vardı ve oradaki her adama on beş dakika için çenelerini kapamalarını ve ON ALTI FAKÜLTEDEKİ TOPLAM İKİ KADININ konuşmalarına izin vermeleri için bağırmayı çok fena istedim.

Keşke sonrasında seninle öğle yemeği yiyebilseydim ama eminim berbat Cobb salatamız eşliğinde bir saat boyunca erkek egemenliğinden yakınmamı dinlemek zorunda kalmadığın için rahatlamışsındır. (Bugün cuma ve cumaları her zaman Reid günü gibi geliyor –pazartesi ve çarşambaları da öyle– ama cuma geceleri ne olursa olsun buluşuyorduk. Muhtemelen o yüzden biraz keyifsizim.) Her neyse, toplantının sonlarına doğru Dustin o kadar saçma sapan bir şey söyledi ki görmezden gelemedim ve herkesin önünde ona patladım. Sonrasında yanıma geldi ve benim fakülte toplantısında geçmişimizi dile getirdiğimi iddia etti.

Ciddi ciddi güldüm. Yani ofisinde on dakika kadar kahkaha attım ve kendimi toparlayınca ayrılalı iki yıldan fazla olduğunu anımsattım, sana âşık olduğumu (ama bunun muhtemelen karşılıksız olduğunu) ve öfkemin nedeninin yalnızca kadınları ve beyaz olmayan kişileri işe almadaki akılcı yeteneksizliği olduğunu söyledim. Elbette Dustin’liğini yaparak yalnızca senin hakkında söylediklerime odaklandı.

O yüzden eğer onu kampüste bir sonraki görüşünde aranız tuhaf olursa şimdiden özür diliyorum.

Sevgiler,
Mills

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 5 Mayıs 16:34

Bugün *Rudy*'yi izledim ve sikerler öyle filmi! Üniversite futboluyla o kadar ilgili bile değilim ama sonunda yine de salya sümük ağladım. Sonra muhtemelen senin on yıl falan önce burada bıraktığın vişne parçacıklı dondurmadan yedim, iğrençti. Neden böyle bir şeyi seviyorsun ki? Sonuna kadar çikolata-ceviz parçacıklı muzlu dondurma!

Sevgiler,

Mills

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 6 Mayıs 11:11

Saat 11:11, Reid. Bir dilek tut.

Seni özlüyorum.

Mills.

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 7 Mayıs 10:41

Tanrı'ya yemin ederim, Reid bu olayı ilginç kılmaya çabalıyorum ama bugün muhtemelen kayıtlara geçmiş en olaysız gün. Bütün gün çalıştım, on yedi kez falan Cajé'ye gittim çünkü masamda uyuklayıp duruyordum ve sonra işten erken çıkarak yeni sutyen almak için ölçülerimi aldurdım. 34C olduğum ortaya çıktı ve nedenini bilmiyorum ama bu beni çok gururlandırdı, bütün hayatım boyunca B cup olduğumu sanıyordum ama değilmişim! Bunun hakkında Elly'ye böbürlenmek istedim ama aramızda öyle bir ilişki yok ve memeli başka hiç kimseyle de öyle bir ilişkim olmadığı ortaya çıktı. O yüzden bunun üzerine

çalışacağım. Ama şimdilik sana böbürleniyorum, Reid. Benim memelerim seninkilerden büyük! Ve güzel, yeni bir kırmızı ipek sutyenin içindeler.

Sevgiler,
Millie

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 8 Mayıs 19:57

Dün gece çok az uyudum. Kitap üzerinde çalışıyordum ve gerçekten çok iyi gidiyor ama seni özlüyorum ve her şeyin geceleri nasıl da daha kötü geldiğini bilirsin, değil mi? Dün gece de öylece yatakta uzanıp, yaptığım her bir boktan şeyi tek tek düşündüğüm ve berbat hissettiğim gecelerden biriydi. Catherine konusunda çok üzgünüm ve sana söylemediğim için. Keşke en başından itibaren doğru şeyi yapabilecek kadar güçlü biri olsaydım ama değildim. Bunu söylemek çok klişe geliyor ama yalan söylememin seninle ya da yaptığın bir şeyle hiç alakası yoktu. Kurduğum bu gizlilik benimle alakalıydı ve sana karşı o kadar açık olmanın güvende hissettiren bir biçimde hem ürkütücü hem canlandırıcı gelmesiyle. Ne yazık ki o güvenlik hissi senin ben olduğumun farkında olmadığın gerçeğinden kaynaklanıyordu ve bu çok boktan bir şey. Açıkçası sen benim için fazla iyisin ama bu yine de bu seni istemediğim anlamına gelmiyor.

Çiftlerden bir tarafın, “Sen gelmeden önce gayet iyiydim!” dediği bir sürü film izledim ve acaba bu önceden iyi oldukları ve sonra yine iyi olacakları ama tek başlarına iyi olmak istemedikleri anlamına mı geliyor?

Emin değilim. Çünkü bence ben seninle tanışmadan önce “iyi” değildim. Eziğin tekiydim. Kısıtlıydım. Senin için daha iyi olmak istiyorum.

Ah, Tanrım, *Benden Bu Kadar* filmindeki Jack Nicholson'a dönüşüyorum.

(Bu arada Helen Hunt'ın onun için fazlasıyla çekici olduğu konusunda anlaşabilir miyiz? Tanrım. Iyk!)

Sevgiler,
Mills

° ° °

Kimden: Millie M.

Tarih: 9 Mayıs 17:14

Bugün öğle yemeği alırken Alex'le karşılaştım ve yemin ederim, sarıldıktan sonra sanki bu boşanmada erkek arkadaşların velayetini ben almamışım da ikimiz de bunun farkındaymışız gibi yüzlerimizde saf suçluluk dolu ifadeler belirdi. O yüzden sana Alex'le karşılaştığımı söylemek istedim ama senin iznin olmadan hiçbirisiyle plan yapmayacağıma dair söz veriyorum.

Gerçi onu görmek çok iyi geldi. Elbette seni özlüyorum ama onları da özlüyorum. Daha önce hiç böyle arkadaşlarım olmamıştı ve yemin ederim o kadar yalnızım ki bir kedi sahiplenmeme ramak kaldı.

Ed'le Alex'in gizli Cat durumunun bir parçası olmayı hiç istemediklerini bilmeni istiyorum. Ed etkisiz elemandı ve Alex'in genel olarak bütün olan biten karşısında dili tutulmuş gibiydi. Birine öfkeleneneksen tabii ki bana öfkelenmelisin. O çocuklar iyi ve sen de iyi şeyleri hak ediyorsun.

Sana bunun aksini düşündürttüysem çok özür dilerim.

Sevgiler,
Mills

Millie genelde gece yazıyordu. Artık bunu bekler hâle gelmiştim ve bir gün yatmadan önce ya da sabah ilk iş IRL uygulamasını

kontrol ettiğimde orada bir mesaj görmezsem ne olacağını merak ediyordum.

Henüz nasıl cevap vermek istediğimden emin olamasam da mesajlarını dört gözle bekliyordum. Bunu akşamüstü saat dört gibi anladım; midem ağzıma gelmişti, ellerim kıpırdanıp duruyordu ve eskiden bir yarışa başlamadan önce nasıl hissediyorsam öyle hissediyordum: heyecanlı ama biraz da huzursuz.

Millie'nin dürüstlüğü ferahlatıcı fakat aynı zamanda da kafa karıştırıcıydı. Sanki çok acıkmışım da daha fazlasını istiyormuşum gibi hissediyordum ama bunu yüz yüze yapmanın onun için çok daha zor olduğunu bilirken okumaya devam etmek sinir bozucuydu da.

Ama deniyordu. Belki de bu bir başlangıçtı.

Önceki gecenin mesajını tekrar okudum, sonra da saat on birde bölüme yapacağı sunuma hazırlanması için Shaylene'e yardım etmek üzere erkenden işe gittim. Lisansüstünde ilk yılını bitirdiği için şimdiye dek yaptığı çalışmayı sunması gerekiyordu. İlk yıl öğrencileri için önemli bir mihenk taşıydı bu ve doğal bir konuşmacı olmaması açısından babama fazlasıyla benzeyen öğrencim Shaylene'in haftalardır bu sunumdan ödü patlıyordu.

O yüzden Ed'i çoktan gelmiş, sunumun üzerinden Shaylene'le beraber geçerken bulmak hem hoş hem de şaşırtıcıydı. Bir süredir buradalarmış gibi duruyordu: Toplantı masasının üstüne not kâğıtları dağılmış, projeksiyon makinesi açılmıştı ve Shaylene laptopunun üzerine eğilmiş, slaytın bir sayfasını düzenliyordu.

Belki de şaşırtıcı olmayabilir, Ed'le aram hâlâ bir tuhaftı. En garip olan şey de ona sağ kolum ve en yakın arkadaşlarımdan biri değil de laboratuvardaki sıradan bir çalışanmış gibi davranmaktı. Millie ve Çat saçmalığı boka sardığından beri profesyonellik çerçevesinden hiç çıkmamıştı ama aramızdaki eski bir şakaya başlayıp da sonra aniden durunca biraz içim acıyordu. Ya da onu Chris ve Alex'le öğle yemeği için buluşmaya giderken gördüğümde ve artık bana gelmek ister miyim diye sormadığında.

Ben toplantı odasına girince Ed başını kaldırdı ve sessiz bir,

“Selam Reid,” dedikten sonra Shaylene’i tek başıma hazırlamam için eşyalarını toplayıp çıkacakmış gibi not defteriyle kalemni almak üzere eğildi.

“Sen kal, Ed,” dedim. “Yalnızca her şeyin sorunsuz ilerlediğini kontrol etmek için gelmiştim.”

Konuşuyorduk, laboratuvarıda birbirimizle hiç konuşmuyor değildik ama eminim herkes bir şeylerin değiştiğinin farkına varmıştır. Shaylene endişeyle bir ona bir bana bakıp duruyordu.

“Sorun yok,” dedi Ed. “Scott rolüne girip tüm deneysel detaylar hakkında onu sıkıştırdım ve her şeye oldukça hâkim görünüyor.”

Shaylene de başını sallayarak onayladı. “Çok yardımcı oldu.” Ed’e bir bakış attı ve utangaçça gülümsedi. “Teşekkürler, Ed.”

“Aferin, güzel iş.” İkisinden birinin bana orada ihtiyaç duyup duymadığından emin olamayarak tereddüt ettim. Geçen bir yılda –özellikle de kadro aldıktan sonra– işyerindeki Patron’a dönüştüğümün gitgide daha çok farkına varmışım. Bu farkındalık peşinde bir başkasını daha sürüklemişti: Ben biraz ürkütücüydüm ve o nedenle konuşmalarını çalışmak için öğrencilerin her zaman ilk tercihleri olmuyordum. “Peki, bana ihtiyacınız olursa ben aşağıda ofisimdeyim.”

Gitmek için döndüm ama Shaylene beni durdurdu. “Dr. Campbell? Bizimle kahve almaya gelmek ister misiniz?”

Sanki onu teşvik eder gibi Ed’e dönüp başını aşağı yukarı salladı. Ed birkaç saniye boyunca onu sözsüz bir şekilde azarladıktan ve biraz bekledikten sonra hızla başıyla onayladı.

“Evet. *Kahve*,” dedi. “Doğru.”

Saatime baktım. Genelde gerekli değilse Ed’le fazla zaman geçirmekten kaçınıyordum ama şu an reddetmek için iyi bir mazeretim yoktu. “Tabii.”

Fakat koridora çıkar çıkmaz Shaylene duruverdi. “Ne var biliyor musunuz? Sanırım geçiş slaytlarımı biraz daha kurcalayacağım. Siz önden gidin. Size birazdan yetiştirim.”

Ed’le ben yirmi iki yaşındaki bir düzenbaz tarafından oyuna

getirildiğimizin farkında olarak orada dikildik. Laboratuvarımıza giden merdivenlere doğru koridorda ilerlemesini izledik.

Ed inledi ve sonra aramıza bir sessizlik çöktü. Dönüp bana baktığını hissetmiştim. "Kahve almak zorunda değiliz, biliyosun."

"Az önce Shaylene bizi cidden oyuna mı getirdi?" diye sordum.

"Aynen öyle." Yukarı uzandı ve başını kaşırken parmakları gür saçlarının arasında kayboldu. "Laboratuvarda dönen espri, anne-baba kavga ediyor."

Dilim tutulmuş hâlde ona bakakaldım.

"Sanırım ben anne oluyorum," diye açıkladı. "Ki bu oldukça harika."

Tam olarak neden olduğunu bilmiyorum ama bir anda kahkahalara boğuldum. Başta kararsız olsa da en sonunda Ed de güldü. Ve yüzünü omzuma bastırarak kollarını etrafıma sardı. "Seri çok özledim. Çok boktan hissediyorum. Çok ama çok üzgünüm, dostum."

Uzanıp sırtına hafifçe vurdum. Bağışlama felaket özgürleştirici bir şeydi. Ânında haftalardır ilk kez omuzlarımın gevşediğini hissettim. Millie'yi yalnızca affetme özgürlüğüne değil, yeniden onun yanında olmanın verdiği rahatlığa da biraz daha yaklaşmış gibi hissediyordum.

Kimden: Millie M.

Tarih: 10 Mayıs 01:11

Eğer bu saçmalığın tamamını anlayacaksan sanırım Elly/Babam olayında bir güncellemeye ihtiyacın var, o yüzden işte geliyor.

Babama bir buçuk yıl kadar önce Parkinson hastalığı teşhisi konuldu. Sana söylemem gerekiyordu, biliyorum. Daha birbirimizi pek uzun süredir tanıımıyorduk ve hasta ebeveynler muhabbetleri çok çabuk ciddileştiriyor. Yalnızca kendim

hakkında konuşmak garip geldiğinden değil aynı zamanda muhabbetleri karamsarlaştırmaktan hoşlanmadığım için de kişisel şeyler hakkında konuşmakta bu kadar boktanım.

Her neyse. Baştan başlayalım; babam Sinemet denen bir ilaç kullanmaya başladı ki eminim bunun hakkında her şeyi zaten biliyordur. Yani bir süre iyiydi, faydası dokunmuştu.

Fakat beyindeki dopamin hücreleri öldükçe Sinemet'in etkisi azalıyor, öyle değil mi? Görevini yerine getirmek için kalan sağlıklı hücrelere bel bağıladığından? Bunların arkasındaki bilimi anlamaya çalışıyorum. Her neyse, nöroloji doktoru derin beyin stimülasyonunu öneriyor ve Elly bunun denenmesini ne kadar çok istese de babam direnmiyor.

Elly tüm ihtiyaçları için yardıma koşuyordu ama ikizler de. varken yorgunluktan bitap düşmüş durumda. Benden birkaç kez eve gelmemi istedi ve ara ara hafta sonlarında gittim de zaten ama Jared'la birlikte bir tatile çıkabilmek ve muhtemelen babam da benimle biraz zaman geçirebilsin diye tüm bir ay evde olmamı istiyor.

Buna karşı çıkıyordum çünkü evde olmaktan nefret ediyorum. Köpeklerin suda oynamasını izlemek için Hendry's Sahili'ne gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bir terslik olduğunu anlamış ama neler olduğunu sana anlatmam için beni zorlamamıştın, işte o zaman teşhisi daha yeni öğrenmiştim. Öğrendikten sonra dört saat anca dayanabildim ve sonra yine buraya kaçtım. Büyük suçluluk duydum ama orada olmaktan nefret ediyorum ve babamın hastalığını duymak sanki annemin teşhis zamanını en baştan yaşamak gibi gelmişti.

O yüzden sana iki şey söyleyeceğim. Birincisi, iki hafta önce terapiye başladım. Haftada iki kez gidiyorum ve şimdiye kadar harikaydı. Gerçekten konuşuyorum. Adı Anna, komik biri, beni anlıyor gibi görünüyor ve aptal duygusal beynimi düzeltmeme yardım ediyor.

İkincisi, temmuzda üç buçuk haftalığına eve gideceğim. Babam 22 Haziran'da ameliyat olacak ve fizik tedavi merkezinden çıkacağı 2 Temmuz'dan ayın 25'ine kadar orada kalacağım.

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu geziden ödüm patlıyor ama sanki başından beri yapmam gerekenleri en sonunda yapıyormuşum gibi rahatlamış da hissediyorum. Sana bunları anlatmak çok iyi geldi.

Seni seviyorum,
Millie

On bir gün boyunca mesajlarını okuyarak onları özümsüyor ve ihanetinin açık yarasını özenle sarmasına izin veriyordum ama daha fazla uzak kalamazdım. Laptopumu çarparak kapadım ve tezgâhın yanından koşar adım geçerken anahtarlarımı kaptım. Benim evimden onununkine olan araba yolculuğumu anlatmam istense yalnızca Millie'nin araba yolunda cıyaklayarak duran tekerleklerimden gelen sesle noktalanmış bir bulanıklık diyebilirdim.

Zar zor derin bir nefes aldım ve darmadağın saçları ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle pijamaları içinde kapıyı açtığında sanırım soluk alıp vermeyi tamamen bıraktım.

Gözyaşlarına boğulmadan önce tek kelime edemedi ve ben kollarımı ona sardığımda aralarında kayboluverdi.

on yedinci bölüm

Millie

Kendimi toparlayıp ağlamayı kesene kadar yirmi dakika geçmişti ama ağlama krizinin, hıçkırıkların ve anlamsız mırıldanmaların arasında Reid beni içeri yönlendirmiş, koltuğa oturtmuş ve bana sarılmıştı.

Saat gecenin ikisinde buradaydı ve bunun anlamı son mesajımı okur okumaz geldiği idi. Demek ki tam da umut ettiğim gibi tüm mesajlarımı okuyordu ve kelimelerimi öylece internet boşluğuna fırlatmıyordum.

Aynı zamanda en son mesajımda anlattığım şeylerden sonra benim yalnız kalmamı istemediği anlamına da geliyordu bu. Anna, babam ve bu yaz eve gideceğim hakkında söylediklerimi okumuştum.

Beni bir aydan uzun süre bekletmişti ama neye karar verdiğini söylemek için beni daha fazla bekletmeyecekti. İç rahatlığı ufukta görünmüştü – beni ardında bırakması gerektiğini söylese bile en azından bilecektim.

İsteksizce kollarından sıyrılarak oturuşumu dikleştirdim ve

pijama üstümün alt kısmıyla yüzümü sildim. Kumaşı bırakınca az önce Reid'e mememin alt kısmını gösterdiğimi fark ettim. Bakışlarını yüzüme çevirirken gözlerini kırptırıyordu ve biraz afallamıştı.

"Ay. Affedersin."

Karnımda heyecan bombaları patlamasına neden olan muzip bir yarım gülümsemeyle bana baktı. "Kırmızı ipek yok."

"O detayı anımsayacağını umuyordum."

Gülümsemesi yavaşça silinerek yerini daha ciddi ama neyse ki hâlâ sevgi dolu bir ifadeye bıraktı ve darmadağın saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı. "O mesajlarda cevap verecek çok şey var ama bu gece gönderdiğinden sonra gelmek zorundaydım."

Açık bir kapı. Bunu bana veriyordu ve bu kez batırmak istemiyordum. Elbette tüm bunları bilgisayarda yazıp GÖNDER'e basmak daha kolaydı ama önemli olan bana bu kadar yakınken, eli dizimin üstündeyken de aynı gayreti gösterebilmemdi.

Anna'nın sesi kulaklarımda çınladı: *Eğer Reid şu anda burada olsaydı, ona ne söylemek isterdin?*

Eh, Reid *gerçekten* buradaydı.

"Seni çok özledim," dedim basitçe.

Kolay bir başlangıç. Küçük adımlar.

Dili dışarı çıkıp altdudağının üstünde gezerken büyülenmiş bir biçimde ağzını izledim. "Ben de seni özledim."

Havaya ihtiyaç duyarak dikkatimi oradan ayırdım ve yüzünün geri kalanını inceledim. Kirli sakallıydı ve sanki yeterince su içmeden uzun bir koşuya çıkmış gibi gözleri biraz içe çökmüştü. İçgüdüsel olarak elimi yanağına dayamak için kaldırdım. "Özledin mi?"

Başıyla onayladı. "Seni beş yüz kez falan aramaya yeltendim."

"Sanırım aramaman sorun değil. Yapacak işlerim vardı... hâlâ var."

"Evet." Bakışları ifademi okumaya çalışırken gözlerimin arasında gidip geldi. Kaşlarını çatmıştı. "İyi misin, Mills?"

Başımı iki yana salladım ve çenem titredi. "Pek sayılmaz."

Kaşlarını endişeyle çatmasıyla yeniden ağlamaya başladım. Neyim vardı benim? Cidden sanki çeşmeleri sonuna kadar açmıştım da ardı arkası kesilmeden ağlayan bir keşmekeşe dönüşmüştüm. İçimde büyüyen utançla savaşılmaya ve Reid'in tepkisine odaklanmaya çalışmanın yardımı oldu: Gözyaşı, sümük ve hıçkırıkları karşılarında sakinliğini koruyordu.

"Ama burada olduğun için gerçekten çok mutluyum," dedim gözyaşlarımdan arasından. "Yani, gerçekten ama *gerçekten* sevindim gelmene. Seni ne kadar özlediğimi anlatamam. Ben..."

"Millie. Tatlım." Elini boynumun yan tarafına bastırarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Ben buradayım."

Ben yeniden tıkanınca eğilip yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını benimkilerin üstüne kapadı.

O anda kızarmış, şişmiş ağzımı öpmeyi nasıl isteyebildiğini bilmiyorum ama istediği ortadaydı ve bunu öyle bir adanmışlık ve rahatlamayla yapıyordu ki ânında sersemleyiverdim. Kollarım kendi başlarına boynuna sarıldı, bacaklarım kucağına oturacağım şekilde kayd ve tek yapması gereken ağzımın içine sessiz, yüreklendirir bir biçimde inlemektir ve ânında üstünde hareket etmeye başlamıştım, o da benimle birlikte hareket ediyordu, tişörtü çıkmıştı ardından da benimki...

Ama tam çıplak boynumdan köprücük kemiğime doğru ilerlediği sırada elimi göğsüne bastırarak geri çekildim.

"Dur." Nefesimi toparlamakta güçlük çekerek yutkundum. Gözleri çıplak gövdemden yüzüme doğru çıktı ve o da en az benim hissettiğim kadar sarhoş görünüyordu. "Beni anladığından emin olmam gerekiyor."

Hareketsizliğini korurken dikkatle dinliyordu. "Tamam."

"Yaptığım şeyler için üzgünüm," dedim ve bunu bir baş hareketiyle onaylamasını bekledim. "Ve daha açıksözlü olmak için uğraşıyorum."

Tekrar başıyla onayladı ve fısıldadı. "Seni anlıyorum. Sana nasıl yardım edebileceğimi bana söyleyeceğine söz veriyor musun?"

Tüy gibi hafiflemiş, çok rahatlamıştım. "Söz."

Reid kaldığımız yerden devam etme niyetiyle öne eğildi ama Anna'nın tavsiyelerinin son parçası zihnimde belirdi. "Bunu yapamam," dedim bedenlerimizin dikkat dağıtıcı bir biçimde birbirine bastırdığı yeri işaret ederek, "en azından bir çeşit anlaşma..."

Gülümseyerek öne doğru gerindi ve dudaklarıma tatlı, uzun bir öpücük kondurdu. "Şartın *bu mu*? Bağlılık?"

Başımla onaylarken bir feragatname imzalamak ve vajinamın artık saatlik çalışmadığıyla ilgili şaka yapmamak için kendimi zor tutuyordum. "Seni seviyorum. Ne istediğim ve neye ihtiyacım olduğunu açıkça dile getirmek konusunda iyileşmeye çalışıyorum."

Gözlerinde muzip bir bakışla başını aşağı yukarı salladı ama somurtmamaya çalıştığını fark etti.

"Seninle dalga geçmiyorum," dedi ve beni tekrar öptü. "Sadece seni böyle görmek çok hoş."

İnleyerek gözlerimi yumdum. "Utanç verici."

"Ben varım, Mills. Sana bağlıyım." Dudaklarını yaladı ve o anda kalbimin dakikada bin kez attığına yemin edebilirdim. "Ben de bunu istiyorum."

"Tamam." Nefesimi verdim. "Rahatladım."

Beni tam oradan öpmeden hemen önce nefesini boynumda hissettim. "Ben de seni seviyorum." Her kelimesini boğazımın biraz daha aşağısına bıraktığı öpücüklerle vurguluyordu. "Her şeyini. Şapşal, sessiz, kavgacı, alaycı ve hatta bu yönünü bile." Omzumu öptü. "Yumuşak yanını." Elleri belime çıktı. "Senin tamamına sahip olduğum hissini seviyorum."

Gülümseyerek sordum, "Eh, tamamıma kanepede mi sahip olmak istersin? Yoksa tamamımı yatakta mı tercih edersin?"

Reid kahkaha attı ve bu ses onsuz geçen bir ayda oturma odasının her yerine döküp saçtığım kırık parçalarımı toplamış gibi geldi. Kollarında benimle beraber ayağa kalktı ve burnuma bir öpücük kondurdu. "Mills işte buradaymış."

kapanış

Millie

Babamın akşam yemeği televizyon koltuğunun önündeki sehpasında yarısı yenmiş hâlde duruyordu. Çoktan uyuyakalmıştı ama yerini değiştirmeye uğraşmayacaktım bile. İlk olarak, istesem bile onu tek başıma kaldıramazdım (düştüğü bir gece buna yeltenmiştim ve iki hafta sonra bile hâlâ belim ağrıyordu) ve ikinci olarak da otururken daha iyi uyuyor gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Derin beyin stimülatörlerinin yerleştirilmesinden sonraki süreç kolay değildi. Ayrıca iki tane omurga füzyonu takılması gerekmişti ve rahatsızlığının büyük bir kısmının kaynağı bunlardı. Elly'yle ben fazla umutlanmak istemiyorduk çünkü ameliyatının üzerinden henüz pek zaman geçmemişti ve bir dolu ilaç kullanıyordu ama şimdilik uyarıcılar çalışıyor gibi görünüyordu. Semptomları en son ziyaret ettiğim zamankine göre bile çok daha iyiydi.

Kitabımın avansıyla geceleri babamla kalması için bir hemşire tutabilmiştim ve böylece bütün gün boyunca telaşlanmanın,

endişelenmenin ve bugüne kadar uzmanlaşmayı hiç beceremediğim şekilde birinin kızı olmanın ardından bir aylığına kirala-
dığım eve dönüp gevşeyebiliyordum. Babamın savunmasızlığı
bu kez beni bir başka etkilemişti. Belki fark, hayatımda Reid'in
desteğinin olmasıydı. Belki de Elly'nin kızlarını, ne kadar mut-
lu bir ailesi olduğunu ve onun da bana biraz yaslanabileceğini
görmenin etkisiydi. Fakat evde olmak boğucu ya da ürkütücü
değildi. Stresliydi, elbette ama aynı zamanda tam olarak ailemin
yapmama ihtiyaç duyduğu şeyi yapmak harika bir histi.

On bir buçuk civarında babamın ne kadar yediği, hangi ilaçla-
rı aldığı, bugün ne kadar yürüdüğü ve başka ilgili bilgileri hem-
şire Deborah'a verdikten sonra evden çıktım. Bütün gün onunla
olmak fiziksel açıdan o kadar yorucu sayılmazdı ama duygusal
açıdan bitap düşüyor ve üstümden kamyon geçmiş gibi hissediyordum.

Babamla geçirecek uzun yıllarımızın kalmadığını hızla kavırı-
yordum ve neredeyse bu zamanın elimden kayıp gitmesine izin
verecek olduğuma inanamıyordum.

Kısa bir araba yolculuğunun ardından kiralık evime girdi-
ğimde burnuma bir koku çarptı; sarımsak, somon ve... kükürt?

Çantamı oturma odasında bırakarak küçük yemek odasına
geçtim ve Monopoly'yi çoktan masanın üstüne yayılmış hâlde
buldum.

Gülüşüm soldu.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum.

Üç çift göz bana çevrildi ve üç kocaman gülümseme belirdi.

"Hadi ama," diye başladı Alex, "neredeyse bir haftadır bura-
da sizinle kalıyoruz ve daha bir kere bile oynamadık. Hepimiz
Pegs ve Jokers oynamaktan bıktık."

Reid kollarını davetkâr biçimde iki yana kocaman açınca ben
de ayakkabılarımı çıkarmadan gidip kucağına yerleştim. "Ta-
mam ama en azından Yalanın Peşinde'deki silahlarla oynayalım.
Ben ip olacağım."

Ed tam o anda tahminimce her gece olduğu gibi yeni ve aşı-

rı sevimli sevgilisi Shaylene'le telefonla konuşmaktan dönerek arka verandadan içeri girdi. "Cinayet fantezin olmadığına emin misin?" diye sordu.

"...Mümkün."

Reid gerginlikle hareketsizleşince döndüm ve burnuna dokundum. "Şaka yapıyorum."

Chris kendini masadan ittirerek ayağa kalktı. "Kız arkadaşın çok acayip, Reid."

"Seninki de öyle," diye karşılık verdim.

Alex hafifçe homurdandı. Tek kadınla yuva kurmak istemediğine dair yeminler ediyordu ama ben o kadar da emin değildim. Bir gün *-bir gün-* artık Chris'le Rayme aynı odadayken oluşturdıkları sevgi yumağı karşısında kusacakmış gibi olmayacaktı.

"Acayip," diye onayladı Reid, "ama müthiş."

Ensemi öptü ve belki de milyonuncu kez şöyle düşündüm: *Bu adam bir aziz.* Yalnızca bir ay boyunca burada kaldığı için değil, aynı zamanda günümü babamla ve akşamları da Seattle'da kalacak bir yer arayan arkadaş ve aile üyeleriyle paylaşmak zorunda kaldığı için de. Birkaç hafta önce ebeveynleri hafta sonu kaçamağı yapmak için çat kapı gelmişlerdi ve neyse ki aldatma meselesinin gerginliğinden kurtulmuştuk (Marla'nın lezbiyen olduğu ortaya çıkmıştı ve Reid'in babasının ilgisi bölgesel karşılaştırma amacıyla yalnızca toprağı test etme -mecazen değil- seviyesindeydi). Elly'nin ikizleri de birkaç gece yatıya kalmıştı. Ve Elly'yi ziyarete geldiğinde Avery'nin bile birkaç geceliğine boş yatak odasında kalmasına izin vermiştim.

Ondan eskisinden daha çok hoşlanmadığımı resmen söyleyebilirim.

O nedenle çocukların bir haftalığına yerel üzüm bağlarını keşfetmek, dedikodu yapmak ya da Beş Küçük Ördek dinlemekten daha heyecan verici bir şeyler yapmak üzere gelmelerinin Reid için hoş olduğundan emindim.

Reid'in birasını alıp büyük bir yudum içtim. "Bugün ne yaptınız?"

"Chris'in çalışması gerekiyordu," dedi Reid, "o yüzden sen gittikten sonra saat üçe kadar eve girmemize izin yoktu. Doğa yürüyüşüne çıktık, yeni bir birahane keşfettik ve epey içtik."

"Hafiften bira kokuyorsun zaten." Bileğini kaldırıp saatine baktım. "Yine de hepiniz gecenin bir yarısında hâlâ uyanıksınız ve içiyorsunuz? Kahramanlarım benim."

Bu sevilesi adamlar umutsuz, duygusal açıdan gelişmemiş arkadaşları Millie'yle olabilmek için izin kullanıyorlardı. Ekip olarak yaptığımız cornhole turnuvaları, randevu sitesi denemesi, limuzin kiralayıp hep beraber Barack Obama'nın konuşmasını dinlemeye gitmemiz ve onunla aynı havayı solumamız gibi tüm şeylerin içinde bu haftanın gezisi şimdiye kadar en iyisiydi. Ben aileme borcumu ödüyordum ve onlar da bu sırada Seattle'ın bira endüstrisini en ince ayrıntısına kadar keşfediyorlardı.

Chris fırından bir şey çıkarmak için mutfığa gitti. Dönünce önüme bir tabak yemek koydu: ızgara somon, kızarmış brüksellahanası ve yabancı pirinç pilavı.

Chris varsa herkes onun yemek yapacağını varsayardı çünkü hepimizin toplamından daha iyi bir aşçıydı. Her gece eve geldiğimde babam dört buçukta yemek yerken benim hiç aç olmadığımı bildiğinden bana bir tabak ayırdığını görüyordum. Bu gezinin sonunda onu horoz temalı bir golf sopası setiyle ödüllendirebilirdim. "Sen. Bir. *Harikasın*."

Beni onaylar gibi çenesini kaldırdı. "Biliyorum."

"İçeri girdiğimde osuruk koktuğunu sanmıştım." Brüksellahanasını dürttüm. "Ed olduğunu düşünmüştüm."

Ed karşı çıkmaya başladı ama görünüşe göre buna değmeyeceğine karar verdi.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldığını fark ettim ve bunun minnettarlık olduğunu anlayamayacak kadar da duygu yönünden aptal değildim ama böyle şeyleri daha fazla dile getirmek üzerine çalışıyordum. Beklenti dolu bir sessizlik odaya yayıldı.

"Yemek için teşekkürler," dedim Chris'e. "Her zamanki gibi aşırı lezzetli olmuş."

Onaylamayla başını sallasa da sessizlik hâlâ sürüyordu. Gerçi sessizliğin benim akşam yemeğine minnettarlık göstermemle ilgili olmadığını hepimiz biliyorduk.

“Pekâlâ, bugün babama konuyu açtım ve” diye başladım, “ona daha yakın olmak istediğimi söyledim.”

“Ee?” dedi Reid. Babamla böyle ağır konuşmalar başlatma konusunda ne kadar gergin olduğumu biliyordu.

“Ne diyeceğimi hemen anladı.” Sırtımı Reid’e iyice yasladım ve arkamdaki sağlam varlığı ve karnımda sıkıca kavuşturmasıyla güvence buldum. “Annem öldüğünde onun için nasıl olduğuyla ilgili son derece açık bir biçimde konuştu. Nasıl bir yük olduğumuzu fark ettiğim için dinlemesi bir bakıma zor sayılırdı? Bunu dile getirdiğinden falan değil. Ama demek istediğim çök-müştü ve bir de üstüne bizi yüzüstü bıraktığının farkındaydı.” Elimi yanağıma bastırdım. “Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim sanırım. Ama ona dedim ki; ‘Elly’ye bak. Bana bir bak. Biz iyiyiz. Başarılıyız, mutluyuz ve katil olmadık.’”

“Gördün mü?” Ed araya girdi. “Cinayet fantezisi.”

“Neyse işte, anlamış gibi görünüyordu,” dedim. “Bence kaçığın teki değil de gerçekten iyi olduğumu gördüğü için rahatladı.”

Alex boğazını temizledi.

“Peki, *tamamen* kaçık olmadığımı.”

Reid başımın yanından sessizce konuştu. “Ebeveynliğin en delice yanı, uzun yıllar sonrasına kadar başarılı olup olmadığın hakkında en ufak bir fikrinin bile olmadığı devasa bir deney olması.”

Dönüp onu öptüm. “Seni asil inek.”

Bundan sonra herkes birkaç saniyeliğine sessizleşti. Bunları yaşadığıma tanık olmanın onlar için ne kadar tuhaf olması gerektiğini fark ettim ve yanımda olmalarını ne kadar sevdiğim ya da hayatımda böyle bir aileye sahip olmanın benim için ne anlama geldiği hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Fakat sonra Alex devasa, kokuşmuş bir geçirti salıverdi ve

Chris inleyerek cam açmak için ayağa kalkarken Ed de ufacık bir metal pipetle Alex'i dövüyormuş gibi yapmaya başladı ve ben de içimden şöyle geçirdim: *Ah, şu salaklar.*

Reid mânâlı bir şekilde ellerini sessizce kaburgalarımda açtı. Bunu yapmasına, ellerini sanki olabildiğince fazla yerimi kaplamak ister gibi açmasına bayılıyordum. Odanın geri kalanı geçirerek konuşan ve metal pipetlerle ilgili şaka yapan on iki yaındaki oğlan çocukları kaosa gömülmüş gibi dursa da benim karnımın altında sıcaklık toplanmaya başlamıştı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Reid sessizce.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," dedim. "Ve burada olduğun için çok mutluyum."

"Sence fark edilmeden sıvışabilir miyiz?" diye sorarken dudaklarını hafifçe kulağıma bastırıyordu. "Gidip sevişmek istiyorum artık."

Başımınla onayladım. "Üç kadar sayınca."

"Bir," dedi.

"İki," dedim.

"Üç."

Masadan yavaşça uzaklaşarak ayağa kalktık. Alex, Ed'i kafakola almıştı. Chris pencereden dışarı sarkmış, Alex'in az önce dışarı fırlattığı ayakkabısına ulaşmaya çabalıyordu.

Reid'le ben yokluğumuz fark edilmeden parmak uçlarımızda ilerleyerek koridorun sonundaki ana yatak odasına varmayı başarmıştık.

"Gözümüzden kaçtı sanmayın!" diye bağırdı Alex.

"Bu gece müziğin sesini açacağız!" dedi Ed. "Durumu tuhaf-laştırmayın!"

"Elimizden geleni yaparız!" diye bağırarak karşılık verdim.

Önceki gece sırf onları korkutmak için köpek gibi havlamıştım.

O gece de bir sürü sahte şaplak sesi çıkaracaktık.

Fakat sonra yatağa girip yorganı başımızın üstüne kadar çekecek ve bir fener yakıp sanki hiç tükenmiyormuş gibi görünen

saçma hikâyeler anlatarak birbirimizi güldürmeye başlayacaktık. Pek çok kez onu sevdiğimi söyleyecektim ve o da beni susturmak için öpücükler boğacaktı. Ve o andan itibaren her şey sessizleşecek ve hayal edebileceğimden çok daha tatlı bir hâle bürünecekti.

Bütün gece bizimdi hatta eğer istersek ömrümüzün sonuna kadar her gece bizim olabilirdi ve bu mükemmel sekiz saat boyunca evde, şehirde, dünyada başka insanlar olduğunu unutabilirdik.

Teşekkürler

Bu kitabın düzeltmelerini bitirdiğimizde biraz sanki alelacele toparlanıp başka bir şehre taşınyormuşuz gibi gelmişti. *Yarım Gecelik Aşk*'taki gibi bir ekip hâlinde yazmayalı birkaç kitap olmuştu ve her ne kadar (neredeyse) herkesi yolunu bulmuş ve mutlu hâlde bıraksak da yine de o gruptan, ilişkilerinden ve birbirlerine olan bariz sevgiden uzaklaşmak zor geldi. Umuyoruz ki siz de onlarla vakit geçirmekten en az bizim kadar keyif almışsınızdır.

İkimiz de uzun süredir yaşadığımız ve eşlerimizi cep telefonlarının ya istiridye kapaklı ya da tuğla gibi olduğu karanlık günlerde bulduğumuz için bırakın bir randevu uygulamasını, internet üzerinden bir ilişki yaşama fikri bile bize oldukça yabancıydı. Bir çevrimiçi randevu uygulaması öyküsünü kendi başımıza yazmaya kalkışsaydık eminim ki 3D yazıcıya kullanım kılavuzu yazan iki tane seksenlik gibi kalakalırdık. Araştırma amacıyla oluşturduğumuz internet üzerinden ilişki anketimizde bize yardımcı olan CLo & Friends grubuna minnettarız. Tüm bu tatlı insanlara teşekkür ederiz: Dana H., Summer W., Kristensparkles, Stecey L., Chandelle C., Jenn C., Melissa H., Caroline K., Saam N., Crystal H., Jessica N., Tina A., Nena, Erica B., Jennifer N.B., Melissa B., Jacqueline, Angela I., Jessica T., Ashley., Elle O., Cassandra L., Vera Charlotte, Floriane M., Britney B., Renata P., Sydney R., Kristen T., Amor C., Amy B., Angelica N.B., Brie S.,

Tabitha C., Kawtar., Jennifer B. ve Stacy Alice. Kahkahalar attığımız ya da başkaları adına utandığımız hikâyelerini bizimle paylaşmak için zaman ayırdılar ve bu sayfalarda gerçekliğin izleri varsa onların yardımı sayesinde. Yanlış ya da saçma bir şeyler varsa da –hiç kuşkusuz– bizim hatamızdır.

Her zaman olduğu gibi kitaplarımız editörümüze ağzı sicimle bağlanmış çöp torbalarına tıklı sözcük yığınları olarak gönderdik (yarı şaka) ve bu sayfaları bir kitaba dönüştürdüğü için Adam Wilson’a daima hayran kalacağız. Kate, CLo Takımı’na katıldığın için teşekkürler – senin yerin başından beri burasıymış gibi geliyor. Ne kadar da şanslıyız?! İkiniz de kesinlikle harikasınız. Temsilcimiz Holly Root, açıkça CLo’nun Büyüyünce Olmak İsteddiği Kişi seçilmiştir. Raydan çıkmamamızı sağladığı bazı günler bir sayborg olduğuna işaret edecek kadar çok çaba sarf eden kişi odur. Halkla ilişkiler temsilcimiz Kristing Dwyer bizim bir tanemizdir ve bizimle olmasaydı Akdeniz tarafında bir yerlerde cüzdansız, kılavuzsuz ve izleyecek hiç *Honest Trailers*’ımız olmadan kaybolurduk. Simon & Schuster’daki *müthişmük* ekibimize teşekkürler: Carolyn Reidy, Jen Bergstorm, Jen Long, Aimee Bell, bütün satış departmanına (siz bizim kahramanımız-sınız), Rachel Brenner, Molly Gregory, Diana Velasquez, Mackenzie Hickey, Abby Zidle, Paul O’Halloran, John Vairo, Lisa Litwack, Sarah Lieberman, Louisa Solomon, Lauren Pires ve Ellen Gutoskey’ye. Ed Schlesinger, teknik olarak CLo Takımı’nda olmasan da seni yine de bizden kabul ediyoruz. Artık çok geç, iade yapılmaz.

Sözcüklerimizi cırlıçıplak hâliyle okuduğun ve gülmediğin için seni sonsuzluğa ve ötesine dek seveceğiz, Erin Service. Bizi sevgiyle dövüp hayati geri dönütler verdiğin için teşekkür ederiz Marion Archer. Her bir blog yazarı, bookstagrammer, booktuber’a ve Goodreads/Twitter/Instagram/Facebook üzerinden kitaplarımızı yorumlayan herkese teşekkür ederiz – gerçekten de sizin kitaplarımıza gösterdiğiniz destek, bizim onları yazabilmemize olanak sağlıyor ve kulağa klişe gelme pahasına

şunu söylemeliyim ki, yaptığımız bir şeyi beğendiğinizi söylediginizde günümüzü güzelleştiriyorsunuz.

Ailelerimiz evde kalmamızı ve daha az yolculuk yapmamızı istiyor, o nedenle hızımızı düşürmemizi anlayışla karşıladıkları için başka ülkelerdeki okurlarımıza teşekkür ederiz. Ve AKŞAM YEMEĞİNDE NE YİYECEĞİMİZ UMURUMDA DEĞİL, YALNIZCA KARAR VER derken kaba olmaya çalışmadığımız, sadece teslim tarihine yetişmeye çabaladığımızı anladıkları için eşlerimize teşekkürler. Her zaman. Süpersiniz.

PQ beni güldürüyorsun. Sen kalp ben.

Lo sen her yönden mükemmelsin ve herkes daha fazla sana benzemeli. Teşekkürler bölümünde senin için ne yazacağıma karar verip sonra da doğruca editörümüze göndermen bana fazlasıyla yardımcı oluyor. Müthişsin.

